XVI. évfolyam 2. szám. **Ára: 1 forint** 1960. Január 14.

Ludas Matyi

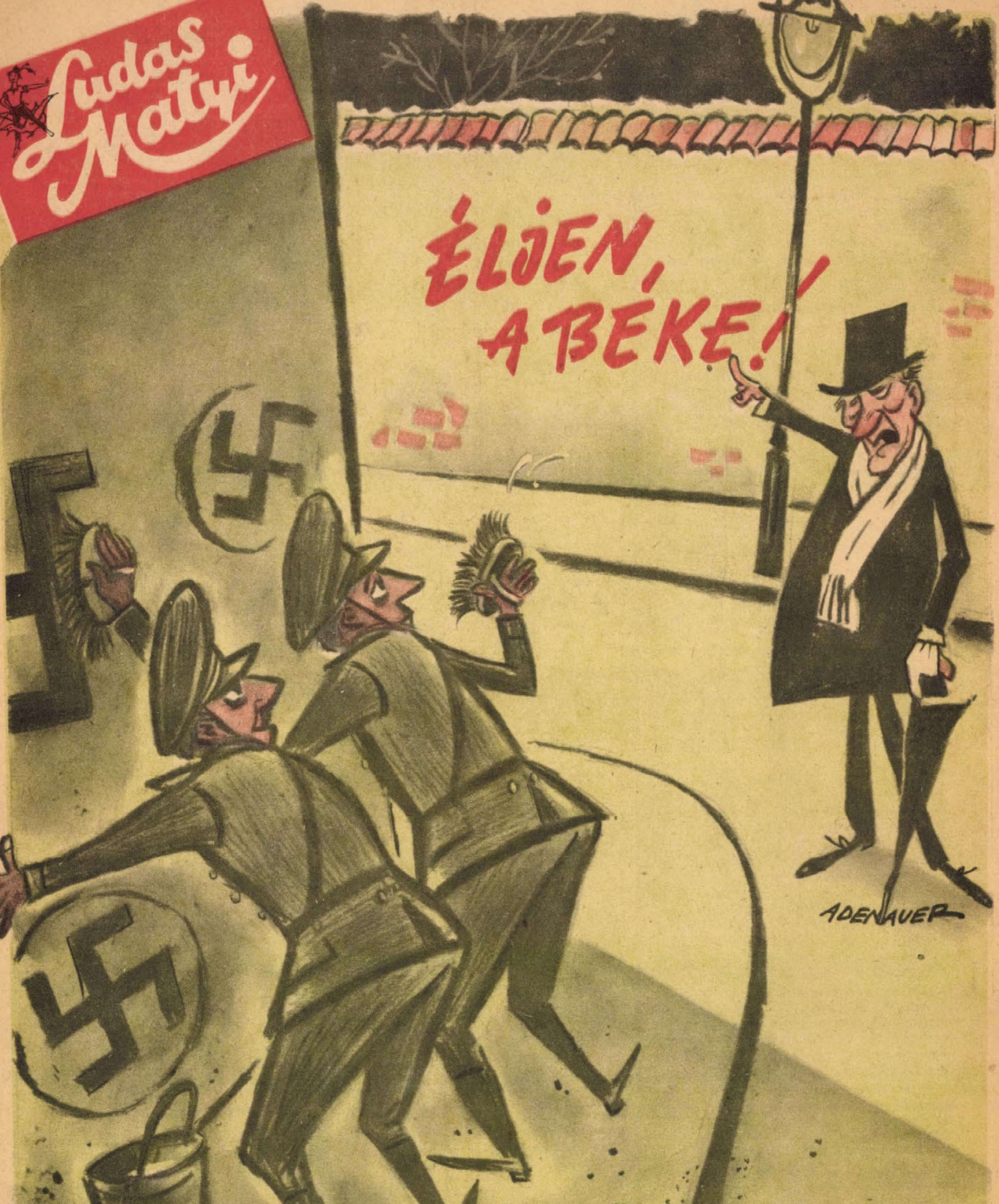
ÉLJEN, A BÉKE!
ADENAUER
Toncz Tibor

Toncz Tibor rajza

— Szamarak! Nem azt kell levakarni, hanem ezt!...

az elektronikus olvasógépről

Igyekszem tőlem telhetően lépést tartani a tudomány fejlődésével, de nem szégyellem bevallani, hogy ez egyre nehezebben sikerül. A legutóbbi időkig az elektronikus számológép volt az, aminek neve hallatakor tisztelettel vegyes borzalom fogott el, nem csupán az emberi szellemnek kijáró tisztelet, hanem az az eredendő félelem, ami az ősembert rettentette meg a természet érthetetlen és félelmes jelenségei láttán. A bevásárlási számla összeadásakor, vagy a családi költségvetés ellenőrzésekor gyakran feldereng előttem mindaz, amit az elektronikus számológépről eddig olvastam, mely ennél sokkal nehezebb feladatokat nálam sokkal nagyobb biztonsággal végez el.

Már régen lemondtam róla, hogy valamit is megértsek ebből a bonyolult szerkezetből, amit igyekszem az emberi szellem nagyszerű, bár számomra felfoghatatlan teljesítményeként megbecsülni, amikor a Népszabadságban újabb, még jobban meghökkentő találmányról értesültem. Ez az *elektronikus olvasógép,* mely a tudósítás szerint: *„... másodpercenként 200 sor írógéppel írt szöveget tud letapogatni, elektromos impulzusokká átalakítani s aztán elraktározni vagy értékelni.”*

Aki valaha is foglalkozott lektorálással vagy kritikával, csak mélységes csodálattal tekinthet az újabb páratlan felfedezésre. Hiszen a legjobb lektor sem képes többre, mint hogy másodpercenként – mondjuk – fél sort tapogasson le és alakítson át elektromos impulzusokká, nem is beszélve az elraktározásról vagy értékelésről. Pedig a rövid tudósítás még nem is számolhatott be az új csodagép gyakorlati alkalmazhatóságáról, mely beláthatatlan perspektívákat nyit meg a könyvkiadók, hírlapok, vagy a színházi dramaturgiák számára. Elképzelni is álmélkodtató gyönyörűség, hogy a másodpercenkénti 200 soros sebességet számítva percenként 4, egy óra alatt tehát mintegy 240 színdarabot képes a gép „letapogatni”, „értékelni”, vagy – nyilván nem megfelelő minőség esetén – „elraktározni”, miáltal a dramaturg többi értékes ideje felszabadul, hogy társszerzési munkát végezhessen. (Amíg a tudomány szédítő haladása el nem jut az elektronikus társszerzőgép feltalálásáig.)

A legnagyobb – és igazán közérdekű – munkát a gép, a lap tudósításából következtetve, az elolvasott szöveg „értékelése” terén végezheti. Hogy ennek nyomán milyen nagyarányú lesz az eszmei megtisztulás, azt ma még nem is sejthetjük. Megszűnik a kritika minden tévelygése, megszűnnek a viták, nézeteltérések, igazságtalanságok és sértődések. Az elektronikus gépek köztudomásúan tévedhetetlenek, tehát a másodpercenkénti 200 soros sebességgel egyben mindenki számára megnyugtató ítéletet mondanak az elébük kerülő irodalmi művekről. Fő, hogy írógéppel legyenek írva – amint ez a tudósításból kitűnik.

Siklós Olga

Különjárat

Szür-Szabó József rajza

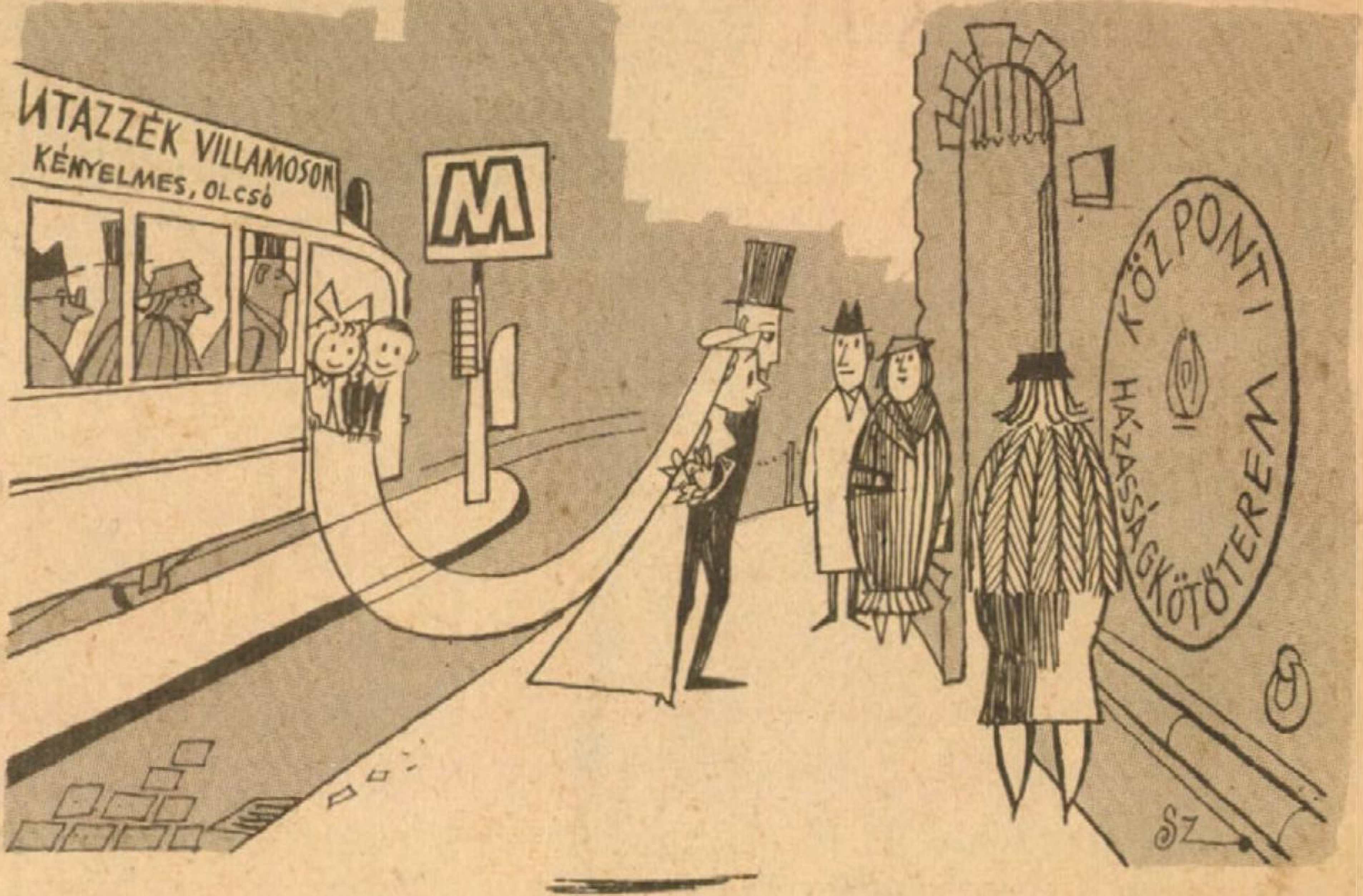

A Fradi figyelmébe!

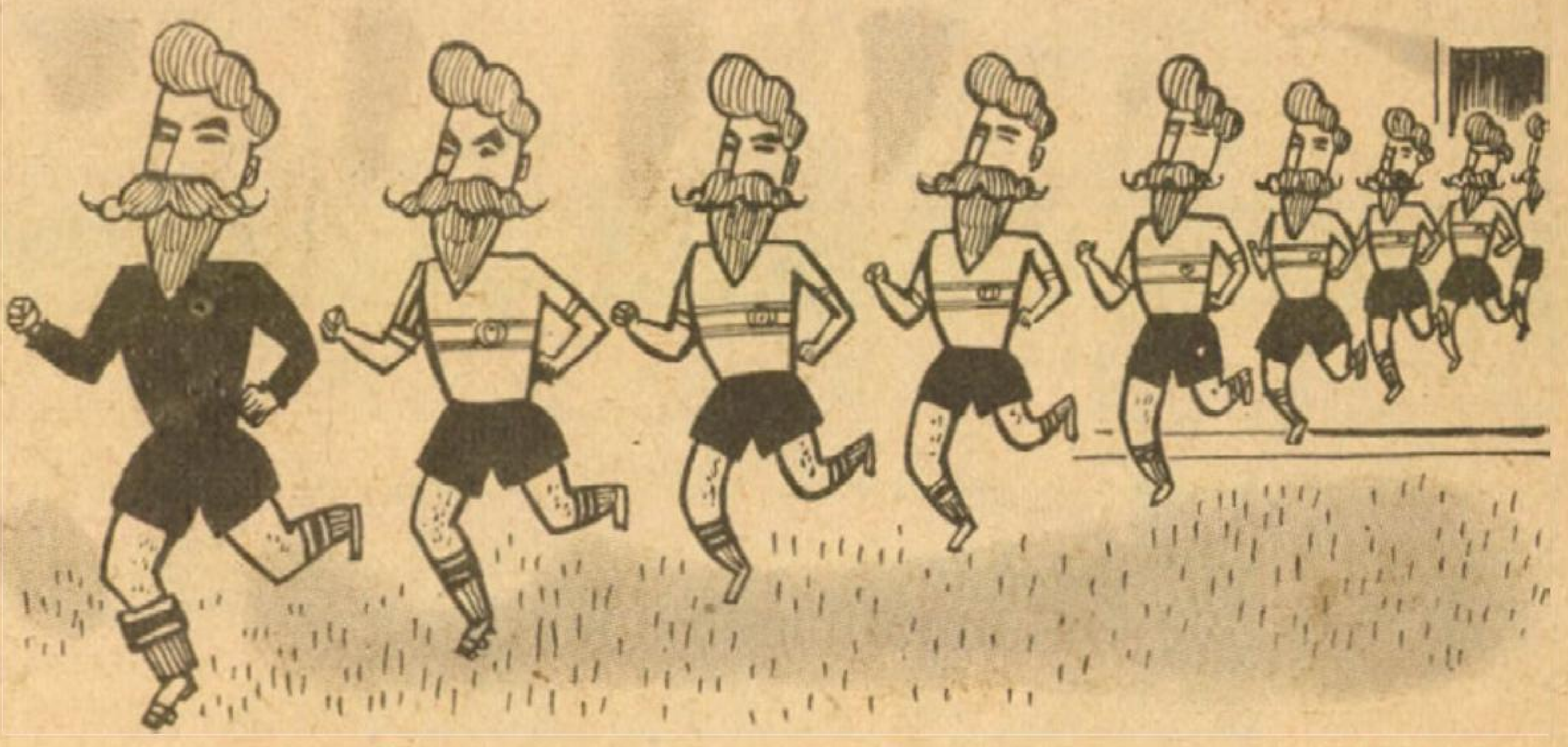

Így lehet megakadályozni, hogy Albertet az ellenfél „őrizze”.

✳ ARANYLAKODALOM ✳

A kis Tisza menti községben a napokban ünnepelte ötvenedik házassági évfordulóját a Matusek pár.

Bizony át kellett rendezni a bútorokat, hogy elférjen a népes vendégsereg. Az asztalfőn ült a két ünnepelt. Hallgatták a tréfás felköszöntőket és időnként gyengéden, szeretettel összenéztek, majdnem olyan gyengéden, mint fél évszázada az esküvőjük napján.

Megjelent a sajtó képviselője is, hogy beszámolót írjon a jubiláris eseményről. Az újságíró magasra emelte poharát és további boldog évtizedeket kívánt a házasoknak. Aztán jegyzetfüzetével, munkára készen odalépett Matusek nénihez:

– Árulja el, minek köszönhető, hogy ilyen harmonikusan, példás egyetértésben töltötték ezt az ötven évet?

– Nem volt nekem soha semmi bajom az én Bélámmal – felelte elérzékenyülten a matróna. – Egész évben egy rossz szót nem hallottam tőle. Nagyon szépen megértettük egymást. Gyöngéd volt és figyelmes. Így éltünk mi egyetértésben. Mindössze két hetet veszekedtünk minden évben. Utána aztán megint békességben éltünk. Igaz-e, Béla? – fordult az ősz gavallérhoz.

Matusek bácsi hatalmas füstfelhőt fújt maga elé a pipából, aztán válaszolt:

– Nem kívánhatok én senkinek jobb feleséget, mint az én asszonyom. Házias, tűzrőlpattant menyecske volt világéletében. Meg voltunk mi nagyon jól egész esztendőben. Csak két rossz hetünk volt minden évben. Ilyenkor bizony összekaptunk. Ha kellett, rápirítottam, de alaposan. Utána aztán szép nyugodtan éldegéltünk egész évben.

– Már bocsánatot kérek, ezt nem értem – rágta a töltőtollát idegesen az újságíró. – Önök harmonikus, példamutató házasságban éltek egész esztendőben. Mért borult fel az egyensúly éppen két hétre évenként?

Matusek néni aprót kortyolt az aranyszínű tokajiból, aztán csendesen megszólalt:

– Egyszerű, fiam. Az én Bélám hajóskapitány volt. Évenként csak két hétig volt idehaza.

Galambos Szilveszter

az újítás

Amikor a cromagnoni Találmányi Hivatal helyiségébe belépett egy hosszúhajú, idősebb férfi, a hivatali dolgozók már rosszat sejtettek. Az illető eléggé zavartan álldogált a hivatal közepén, s a hóna alatt furcsa tárgyat szorongatott.

— Na, mit talált fel, öreg? — kérdezte az egyik hivatalnok.

— A kereket... — mondta izgatottan a feltaláló.

Kuncogás hallatszott. Ami jó, az jó.

— És mit csinál ez a... ez a...

— Kerék!

— Szóval mit csinál ez a kerék?

— Gurul, könyörgök.

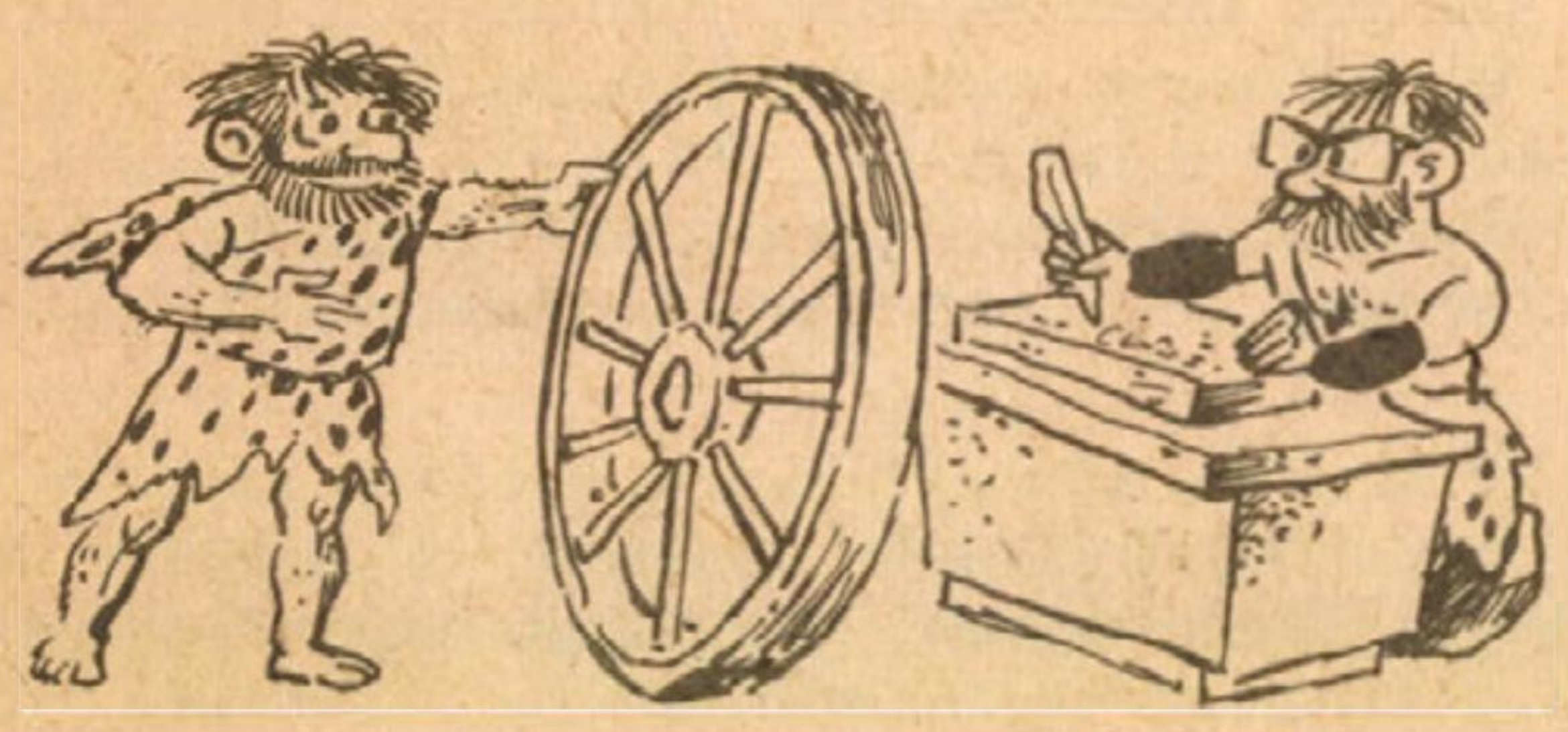

A fojtott derültség fokozódott. Volt persze olyan is, aki bosszankodott. Mert jó, ha valakinek humorérzéke van, és nevetni tud az élet fonákságain. De az ilyesmi fölösleges adminisztrációt okoz, többletmunkát, foglalkozni kell vele, lajstromba kell venni, számozni, iktatni. A fene ette volna meg, valahol egy nyomorult feltaláló van!

— Szóval gurul — ismételte a hivatalnok, komolyságot erőltetve magára. — És ha szabad kérdeznem, mert én ilyen kíváncsi ember volnék, miben segíti elő ez a gurulás a mindennapi életet? Mi hasznát veszi az ember ennek a derék...

— Kerék!

— Oppardon, kerék. Szóval mire jó?

A feltaláló izgalomba jött. Torlódtak a szájában a szavak, miközben beszélt.

— Kérem szépen, ez korszakalkotó találmány. A kerék segítségével lehet majd szerkeszteni szekeret, taligát, kerékpárt, autót, repülőgépet, hajót, ringlispilt, pörgettyűt, köszörűkövet, lendkereket, rolit, karikát, zsebórát, gőzgépet, fülbevalót... nem is tudom elmondani, mi mindent.

Ez már sok volt. Ebben a hivatalban hozzá voltak szokva a furcsaságokhoz, az elme bogaraihoz, de ennyi zöldség még ezt az edzett hivatalt is meglepte. A hivatalnok megköszörülte a torkát:

— Khm... igen... hát kérem szépen, csak annyit tudok mondani, hogy most az átszervezés miatt... de ha a jövő hónap végefelé benéz, majd megnézzük, mit lehet csinálni.

A feltaláló szemében vörös láng villant fel.

— Micsoda? Le akarnak rázni? Hát vegyék tudomásul, hogy nem tűröm! Szerencsére vannak összeköttetéseim. Egyik unokabátyám varázsló, a törzsfőnökségen is van befolyásom. Majd megmutatom!

A hivatalnokok összesúgtak-búgtak. Nem szerették a kellemetlen, lármás ügyfeleket.

— Mit csináljunk vele? Ez botrányt csap.

— Tudjátok, mit? Fizessük ki neki az újítási díjat és az egész marhaságot fektessük el. Akkor nem szólhat egy szót sem.

Így is történt. A feltalálónak kifizették a huszonöt kavicsot, a kereket pedig elásták.

Ez az oka annak, hogy a kerék mindmáig nincs feltalálva. Amit itt-ott látni lehet, az feketén került forgalomba.

Feleki László

Pesti bérhizlalók helyszíni szemlén

Vasvári Anna rajza

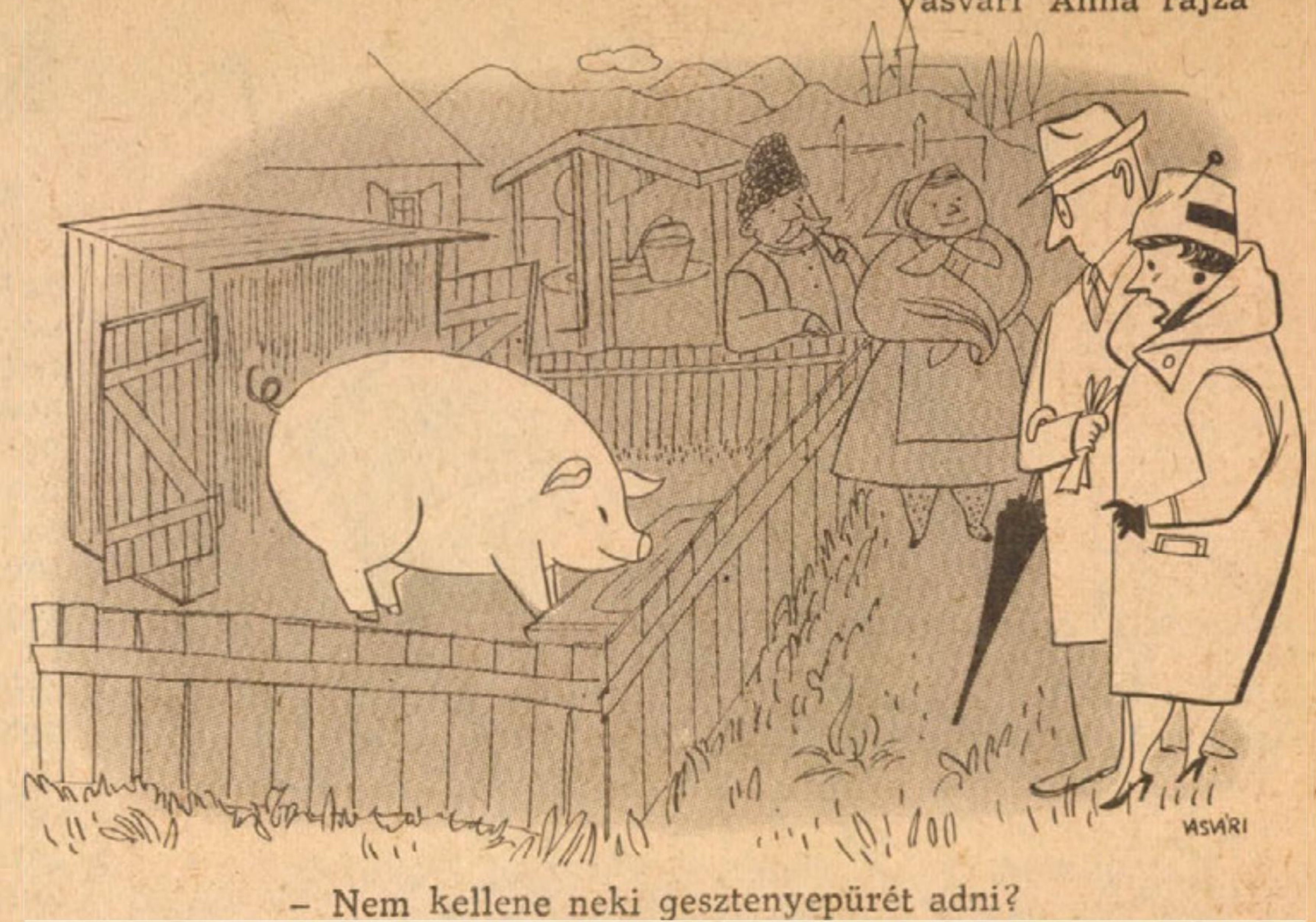

– Nem kellene neki gesztenyepürét adni?

Eredményhirdetés a jégkorong-bajnokság után

Várnai György rajza

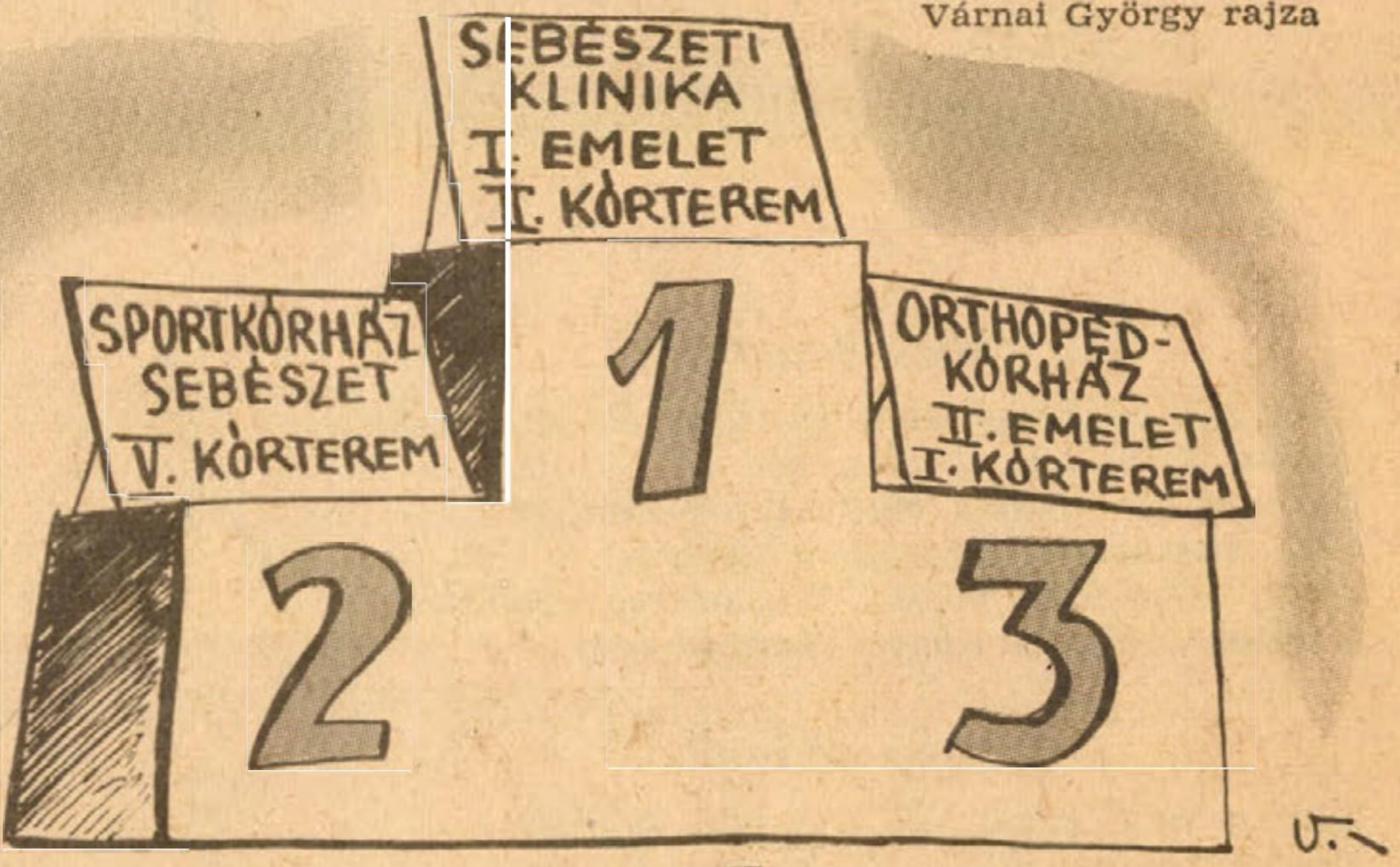

Az űr fogalma

Bató Géza rajza

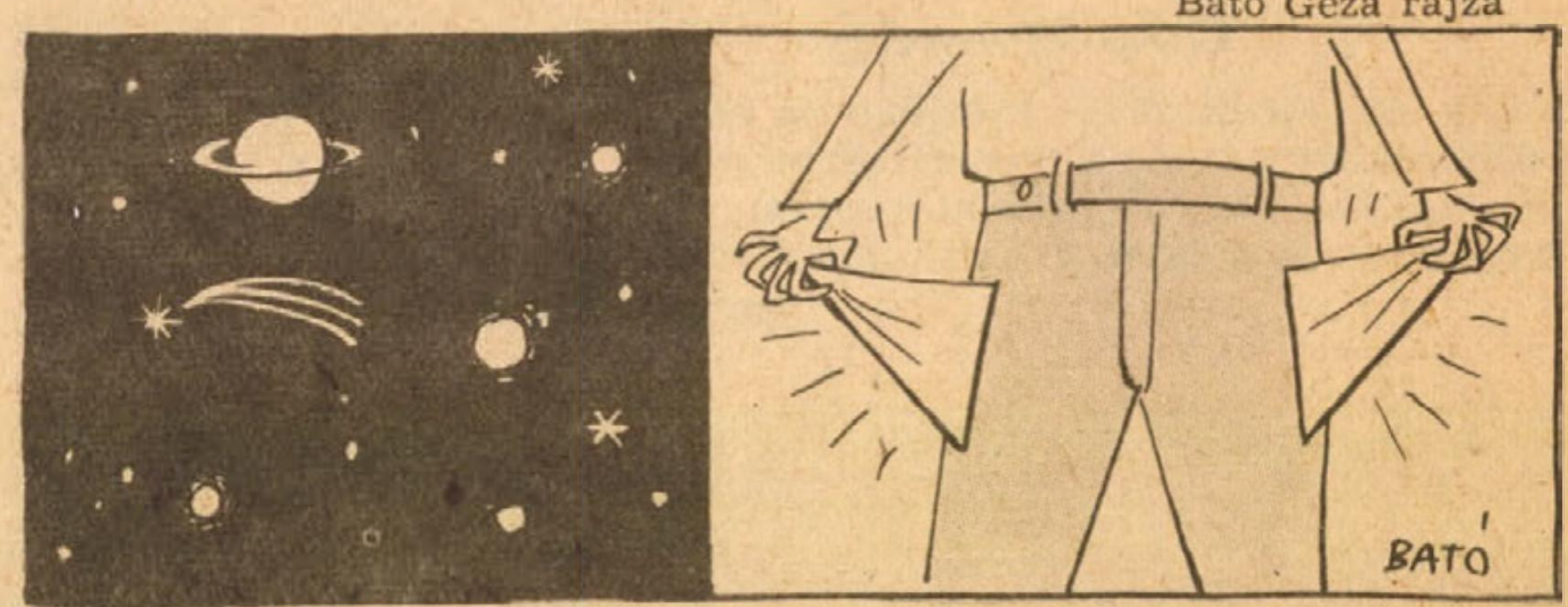

Ünnepek előtt.

Ünnepek után.

Vita az országúton

Várnai György rajza

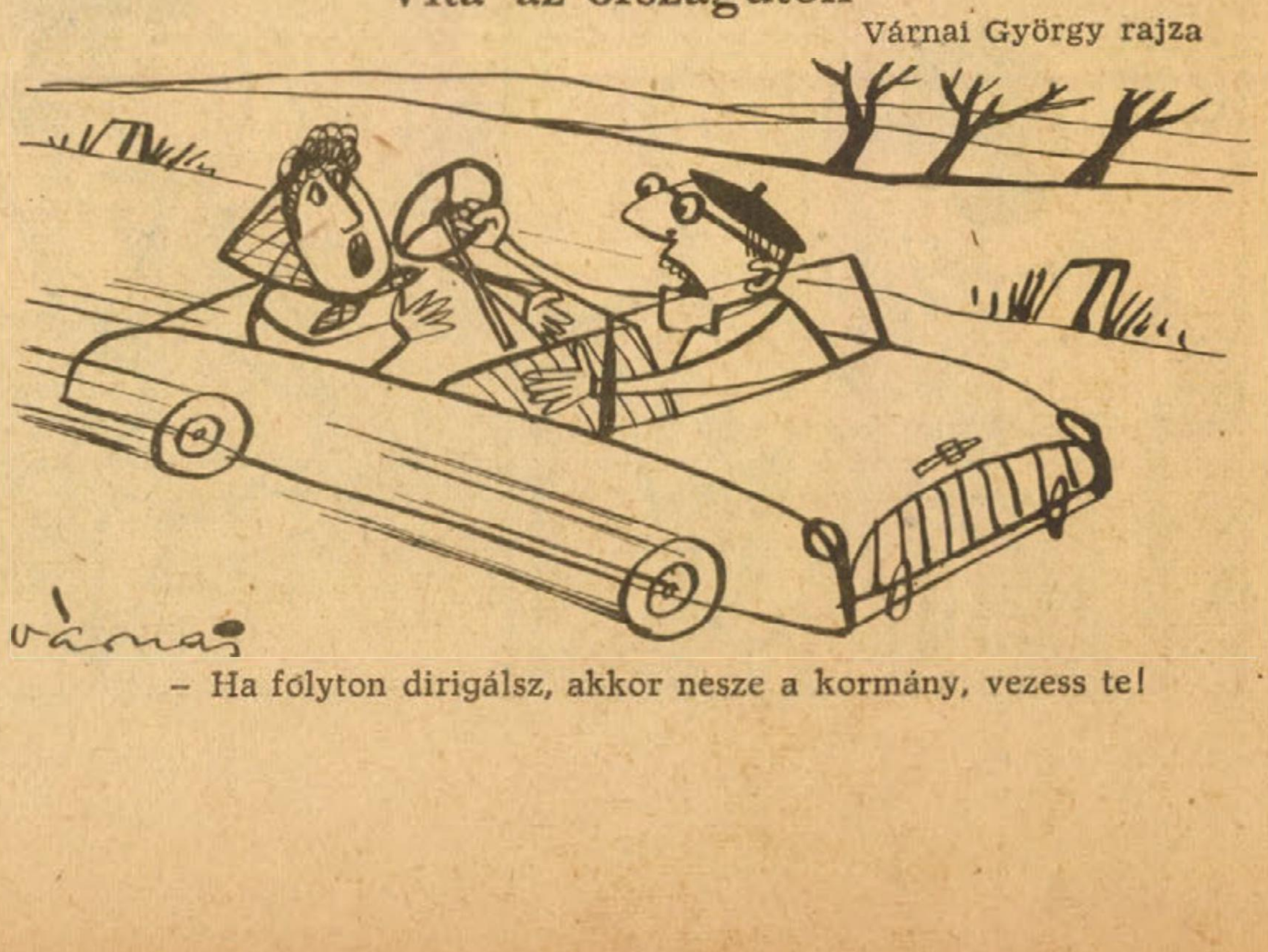

– Ha folyton dirigálsz, akkor nesze a kormány, vezess te!

Egy kis hasznos rokendroll

Hegedűs István rajza

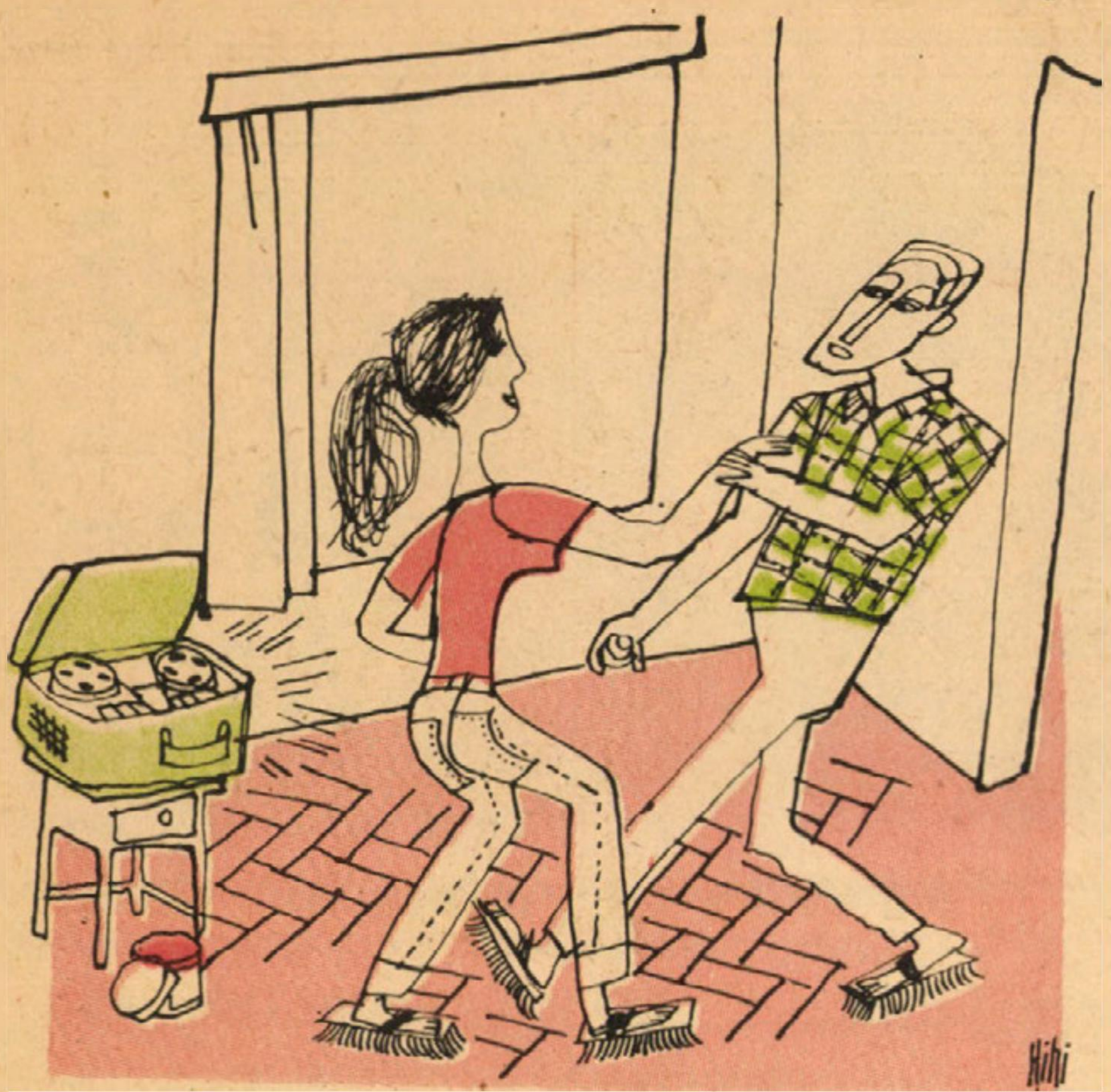

TÖRPE VERSEK

Kényelmes hegymászó

A hegyet szemmel megmásztam. Be szép volt
fölötte, mint kék mennyezet, az égbolt!
De késő volt már s megvallom ezennel,
el is tikkadtam, elfáradt a térdem,
hogy búcsúzván a csúcstól, persze szemmel,
a vidám völgybe végre visszatértem.

Területenkívüli

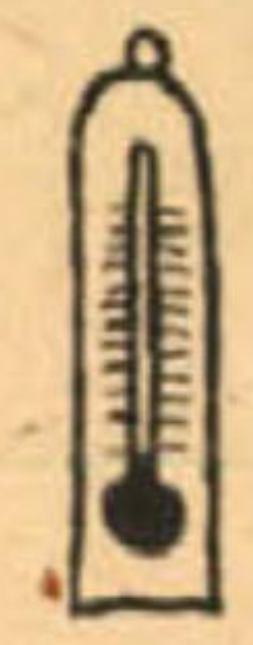

Kint mínusz négy fok. Tél van, hóvilág.
Én területenkívüli vagyok:
bennem tavaszi szellő csavarog,
a hajam bokra csupa hóvirág.

Ritka kitüntetés

Csak úgy utcán át — köszönetem érte! —
egy pályatárs a versemet dicsérte.
Mi tagadás! ma kitüntetést kaptam,
mely nem lesz bent a hivatalos lapban.

Bródy László

LEVÉL a bonitásról

Kedves Ifjú Barátom!

Ön bizonyára jobban emlékszik rá, mint én, hogy milyen boldogan járkált szeretett fővárosunk utcáin, amikor tavaly júniusban kézhez vette színjeles érettségi bizonyítványát. Ha szabad ismételnem és fokoznom a boldogságot: szíve már repesett az örömtől, amikor a sikeres felvételi vizsga alapján felvették az egyetemre. Azóta a félévi kollokviumokon levizsgázott: a színjeles középiskolai diákból bukott egyetemi hallgatóvá lépett elő. Nem mintha kivételes szellemi képességei a legcsekélyebb mértékben is csökkentek volna, de áldozata lett egy félreértésnek. Valaki úgy informálta, hogy az egyetemen Budapest éjjeli szórakozóhelyeinek életéből kell kollokválnia, s ezért Ön kizárólag ezt tanulmányozta az utóbbi félévben. Tökéletesen tudta hol, melyik dizőz énekel, hol lehet a legjobban „csörögni" és alaposan meglepődött, amikor a kollokviumon nem ebből a tárgyból tettek fel kérdéseket. A középiskolában megszerzett bizalmat eljátszotta, s okulásul engedje meg, hogy egy régi történettel szolgáljak Önnek:

Élt egyszer Bagdad városában egy szegény kereskedő. Abból élt, hogy mindenfélét vásárolt és csekély haszonnal eladta Mehmednek, a gazdag nagykereskedőnek. Mivel a szegény kereskedő mindig pontosan szállított és adott szavát sohasem szegte meg, nagy megbecsülés övezte Bagdad városában, sőt még azon túl is. A szegény kereskedő egy hétfői napon kézenfogta hat éves kis unokáját, elment a gazdag Mehmedhez, és száz aranyat kért tőle kölcsön. Meg is kapta a száz aranyat, de azzal a feltétellel, hogy a következő hétfőn délig vissza kell fizetnie. A szegény kereskedő hazatért otthonába és a kölcsönkapott pénzt vaspántos ládájába tette. Eltelt a hét és hétfőn a szegény kereskedő kiemelte a pántos ládából a száz aranyat s pont déli tizenkét órakor visszafizette tartozását a gazdag Mehmednek. „Becsületes ember vagy" — szólt Mehmed — „máskor is számíthatsz rám". Hazafelé menet azonban kis unokája megjegyezte: „Nem értem, nagyapó, miért kértél te a gazdag Mehmedtől kölcsön, amikor semmire sem használtad fel?" A szegény kereskedő mosolygott okos unokája okos kérdésén és így felelt: „Látod, kicsi fiam, ez a bonitás a bizalom, amit először meg kell szerezni, s ez könnyű, aztán pedig majd meg kell tartani, ami nehezebb lesz".

Bizony kedves fiatal barátom, a bizalmat megszerezni könnyű, megtartani már nehezebb, de visszaszerezni a legnehezebb. Majd meglátja...

Földes György

Jucika második műszakja

Pusztai Pál rajza

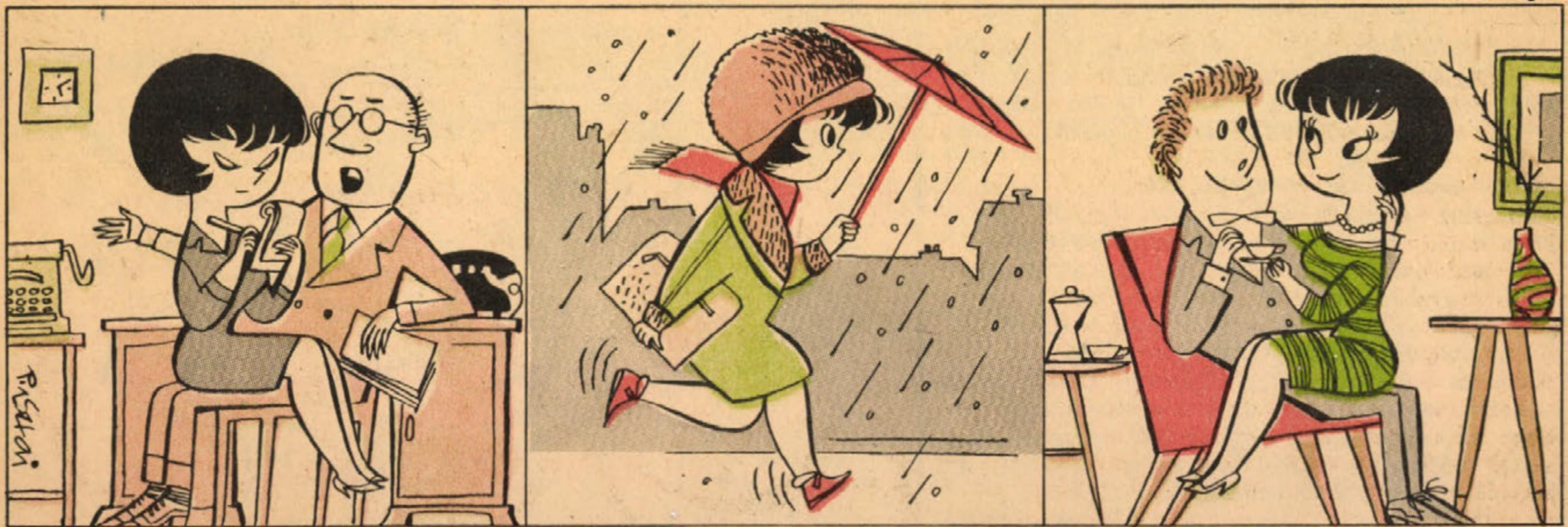

Ezt olvastuk

Egy elterjedt tévedésről

Nem is egy lapban olvastuk, sőt, a rádióban is hallottuk, hogy 1960. január elsején nemcsak új év, de új évtized is kezdődött. „... *egy élelmes angol kollégánk felfedezte, hogy 1959 utolsó napjával nem csupán egy esztendő, hanem egy évtized is lezárul.*" – írja a Képes Sport. Ezek szerint ez a balhit Angliából származik. Az 1960-as esztendő ugyanis nem első éve egy új, hanem utolsó éve a régi évtizednek. Új évtizedet majd csak jövőre leszünk szívesek kezdeni. Ne siettessük az időt! Múlik az magától is!

A nyugalom titka

A Népszabadság riportot közölt két munkahősről. Az egyik Kohári Mihály lakatos, aki életét kockára téve megakadályozta, hogy egy gázpalack, s talán egy egész műhely felrobbanjon. A drámai pillanatot így írja le Á. É., a riporter:

„... *Kohári Mihály tudta, hogy a robbanásig már legfeljebb ötöt számolhat. És ekkor megmozdult. Olyan jeges nyugalommal, mintha semmi más dolga nem lenne, egyenesen a palackhoz ment.*"

„Mintha semmi más dolga nem lenne" ... Mi más dolga lehetett volna, ha meg akarta akadályozni a robbanást?

Mi a vadászok dolga?

A „Magyar Vadász" című lap „Számadás" című cikkében olvassuk:

„... az ülésen megjelent választmányi tagok feladata, hogy hússal-vérrel töltsék meg a beszámoló kereteit."

Hússal, vérrel! Ez igen! Ez vadászokhoz méltó feladat!

Különleges cigaretta

Az Esti Hírlap jelentette, hogy a Dohányipar *„20 darabos csomagolásban gömbölyű formájú új cigarettát"* hoz forgalomba.

A gömbölyű cigaretta érdekes lesz. De hol fogjuk meggyújtani és hol fogjuk szívni? Avagy a tüdő kímélésének érdekében ezzel a cigarettával csak gurigázni kell majd?

Mohó vízilovak

Az Élet és Tudomány „Kiirtsanak-e 7000 vízilovat?" című cikkében írja: *„Az itteni példányok súlya eléri a két tonnát ... E roppant testű állatok mindegyike egyetlen éjszaka 3000 kiló füvet is képes elfogyasztani."*

Vagyis: egy két tonnás víziló egyetlen éjjel három tonna füvet zabál meg. Hiszi a piszi!

A figyelmetlen Figyelő

A Figyelő „1980" jelzésű oldalának egyik írásában olvastuk:

„... *könnyű volt kideríteni, hogy a boltvezető tizenkét dekája valójában csak kilenc volt ... mint egykori mérlegműszerész úgy állította be mérlegeit, hogy a valóságnál húsz százalékkal többet mutassanak.*"

Ha a „valóság" 9 deka volt, a boltvezető csalása pedig 20%, az összesen: 9+1,8, vagyis összesen 10,8 deka, nem pedig 12.

Talán azt akarja mondani a Figyelő, hogy húsz év múlva a boltvezetők a vásárlók javára fognak „csalni" és az újságírók már egyáltalán nem fognak tudni számolni?

Dr. Árgus

Szombat délután

Vasvári Anna rajza

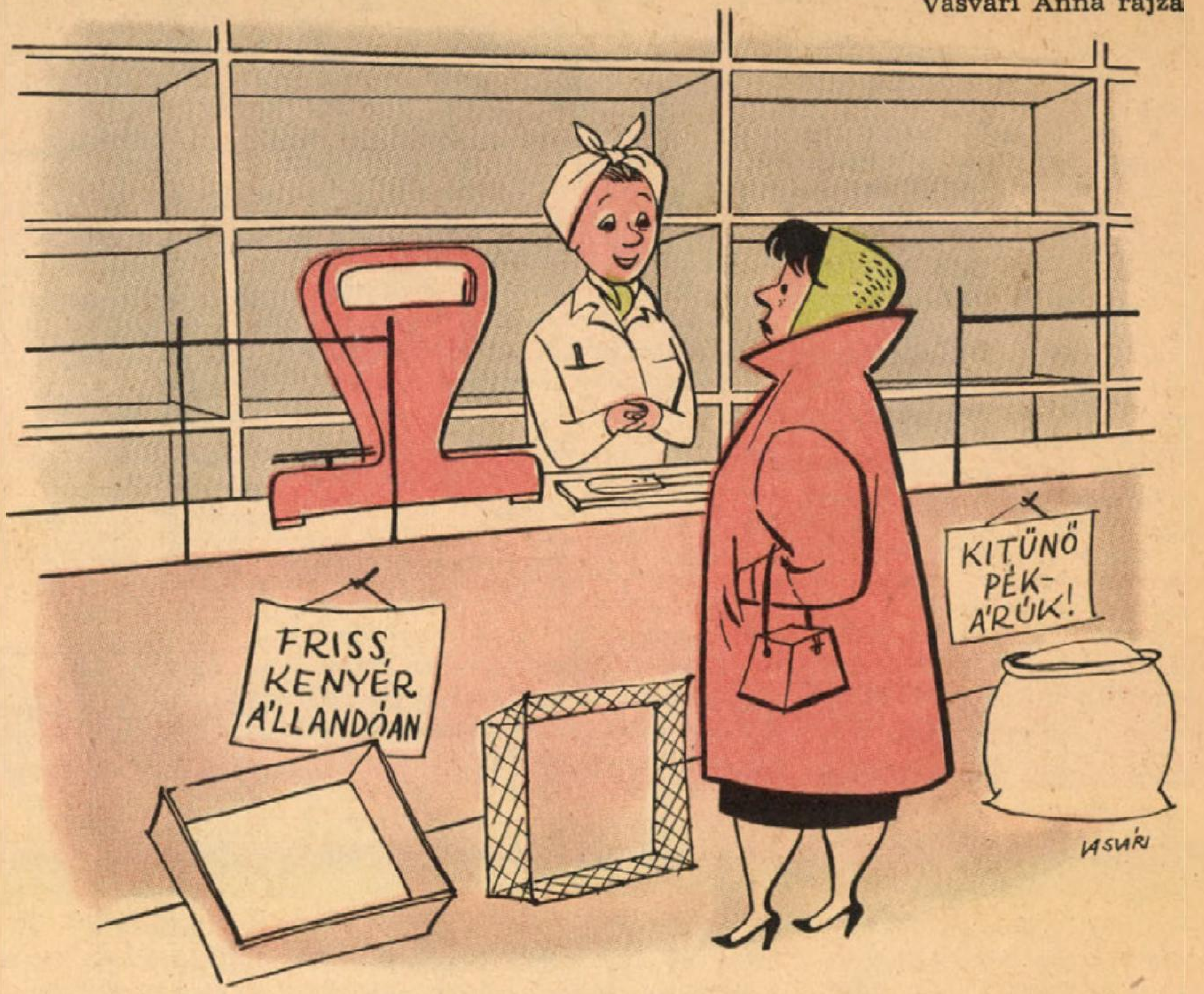

„Nem csak kenyérrel él az ember ..."

A termelés objektív akadálya

Mészáros András rajza

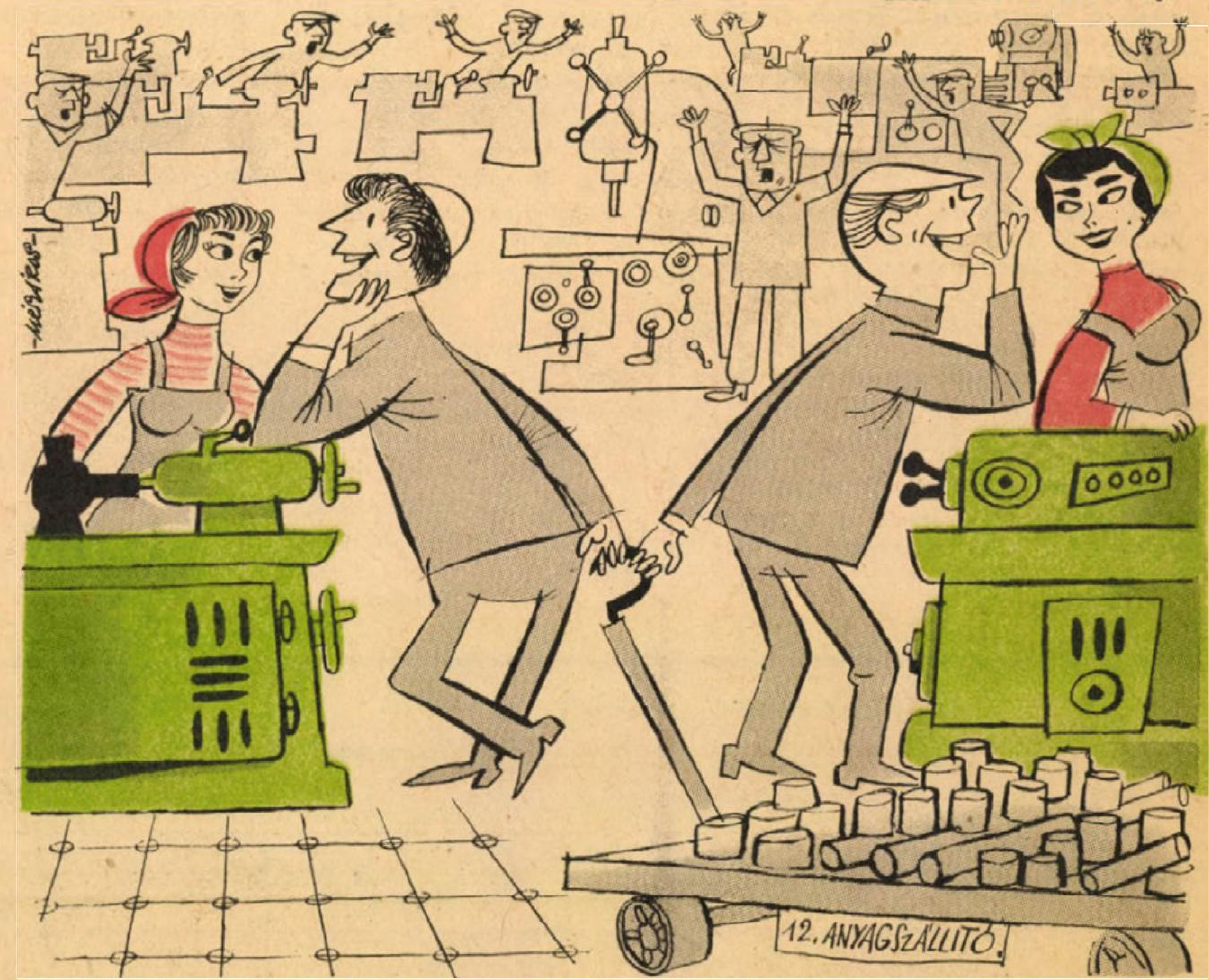

Optimista esztendő

Toncz Tibor rajza

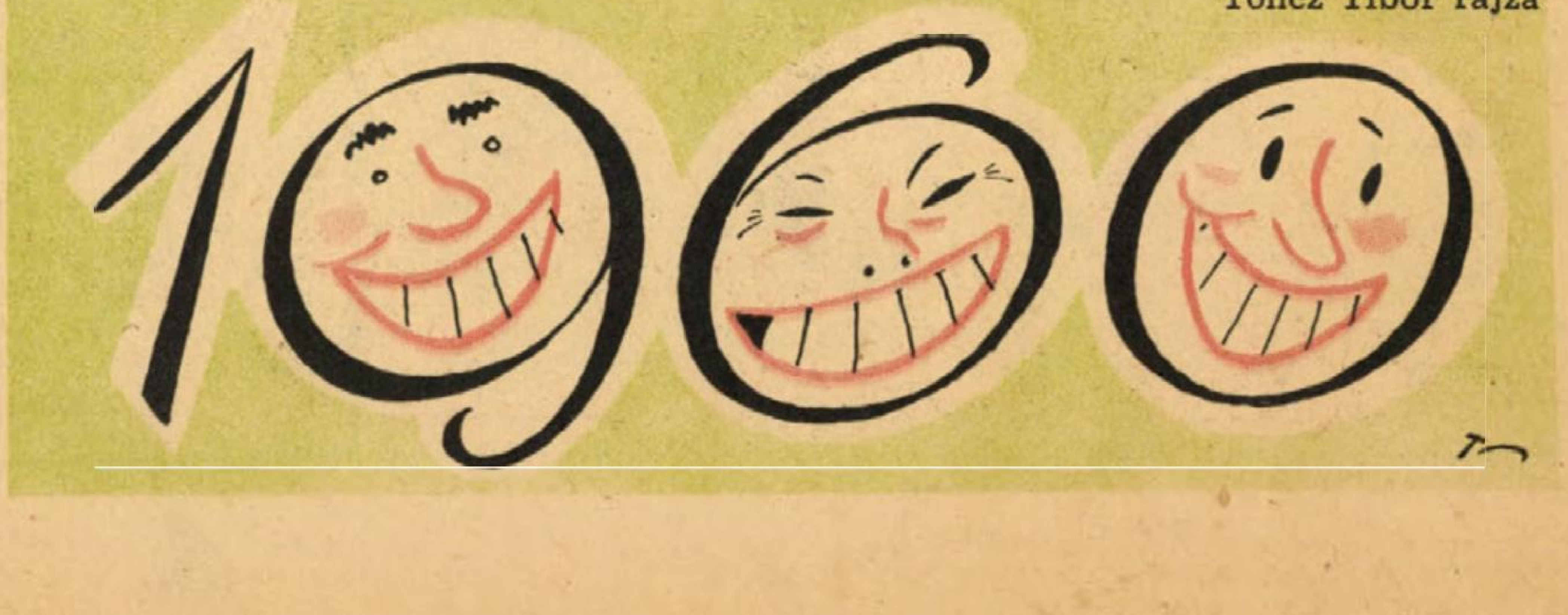

PÁLYÁZAT

A dolog még a tavasszal történt.

A „Priznic" című képes családi hetilap gyermek-rovata, pályázatot hirdetett, a tanulóifjúság körében, versikék faragására. A legszebb versike beküldőjét egy nagy doboz finom piskótával jutalmazzák!

Ez az izé, evvel a piskótával kezdett érdekelni. Kinek ne jönne jól otthon egy kis finom piskóta?!

Talán első pillantásra kissé már kinőttem a versikékből — de miként a költő is mondja: sosem az a fontos, hogy hány éves az ember, csak a lelke legyen nekije fiatal . . .

Némi töprengés után, a Hungária kávéházban papírra vetettem az alábbi sorokat:

GYULUSKA

Van nekem egy kisöcsém,
Gyuluskának is hívják,
Másképpen nem nagyon
bírják.
Szereti a tejeskávét.
Megette a könyvemet.
Ezért most neheztelek.
És, mert egész éjjel ordít,
A szomszédok is szeretik!

Lelkiismeretesen ügyeltem, hogy a kiforratlanság bája rafináltan párosuljon a műgonddal. Végül a gyanút elterelendő, a költeményt, ravaszul „Leóka" álnéven küldtem be.

Szívdobogva vártam az eredményhirdetést. Azonban a doboz piskótát nem én nyertem, hanem bizonyos Kovács Dinike.

Bár valamelyest megvigasztalt, hogy Stanci néni a szerkesztői üzenetekben azt írta nekem; LEÓKA, BUDAPEST: A versikéd nagyon tetszett. Csak így tovább! — Mondd meg az öcsikédnek, máskor ne egye meg a könyvecskédet, mert elcsapja a hasikáját.

Mellesleg a napokban értesültem, hogy Kovács Dinikét Sefcsiknek hívják és kegydíjas rendőri riporter az aggok házában.

D. F.

Randevú

Beszélnem kellett volna valakivel vállalati ügyben. Feltárcsáztam hivatali telefonszámát. A drót másik végén egy aranyosan csacsogó női hang jelentkezett. Így:

– Igen!

Se nem *heló,* se nem *halló,* hanem egyszerűen sikkes pesti értelmetlenséggel:

– Igen!

Fegyelmezetten és megjegyzés nélkül kértem illetőt a telefonhoz, akivel beszélni óhajtottam. Illető azonban természetesen házonkívüli ügyintézésen volt s így másnap ismét oda kellett telefonálnom. Megismertem a hangját: megint a tegnapi hölgy vette fel a kagylót s kedvesen csipogta bele, hogy:

– *Igen!*

Ez így ment napokon keresztül. Miután illető, akit oly kitartó buzgalommal kerestem, néha szobán-, máskor házon kívül, egyszer a minisztériumban, kétszer betegszabadságon, több ízben pedig értekezleten volt, mindennap a kedves titkárnő kartársnővel volt szerencsém elbeszélgetni. Minden alkalommal következetesen úgy jelentkezett, hogy: *igen,* s a végén úgy összekedvesedtünk, hogy felvetettem, esetleg személyesen is megismerkedhetnénk . . . ha végzett, ráér-e öt óra után? . . .

És ő ismét mondta:

– *Igen!*

Megbeszéltük: az Operaház jobboldali oroszlánjánál várom, bal könyökömmel nekitámaszkodva az oroszlán mancsainak, jobb kezemben pedig aktatáskát viselek.

Pontosan ötkor támaszkodni kezdtem és izgatottan villogtattam a szemeimet. Ó én balga, én nem kértem ismertetőjelet! Vajon megtalál-e? Aztán az oroszlán is idegesített: ha szembefordultam az épülettel, baloldali volt, ha hátat fordítottam, jobboldali lett. Úgy oldottam meg a kérdést, hogy rézsút álltam. Könyökömet azonban nem mertem levenni a kőről, ami pedig hideg is volt, meg a karom is zsibbadni kezdett már. Vajon eljön-e?

Így álmodoztam a téli esti hűvös párában az oroszlán alatt, amikor végre megérkezett . . . izé . . . szóval hozzámlépett egy alacsonytermetű, kövérkés, szemüveges hölgy, nem éppen maga a Lollobrigida és megkérdezte:

– Nem tetszik tudni kérem, ez a jobboldali oroszlán? . . .

Mély lélegzetet vettem s oda se nézve, nagyon határozottan válaszoltam:

– Ez kérem a baloldali . . .

– Érdekes, a másiknál meg senki sincs – válaszolta.

– Mi van ezen érdekes? – kérdeztem metszően és kíméletlenül.

– Az, kérem – felelte vállat vonva – hogy Illés kartársnő, tetszik tudni, az én kedves kolléganőm, a titkárnő, üzeni valakinek a jobboldali oroszlánhoz, hogy orvoshoz kell vinnie a mamáját és ezért nem jött el . . .

A sötétben nem tudtam pontosan kivenni, de azt hiszem, hogy az oroszlán vihogni kezdett.

Zsibbadt könyökömet levettem a ronda állat mancsairól s aktatáskámat himbálva elindultam a Nagymező utca felé . . .

O. T.

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

Vannak még a régiek közül sokan olyanok, akikkel én együtt vadásztam. Azt sokan tudják, hogy nemcsak szenvedélyes pipás, hanem szenvedélyes vadász is voltam.

Egyszer Palócországba, Nógrád megyébe, a szécsényi határba hívtak meg vadászni. Téli körvadászat volt és én jókedvvel, örömmel álltam be a körbe. Remek idő volt, jó hangulat uralkodott közöttük.

Megindult a kör . . . Tőlem balra egy jóképű gazdaember állt, aki nagyon ideges volt, ide-oda kapkodott és nemcsak előre, hanem jobbra-balra is lövöldözött. Több sörét érte a kabátomat is. Egy ideig hallgattam, de azután, amikor megint kopogott a sörét a kabátomon, rákiáltottam:

— Vigyázzon, az istenit neki, itt emberek is vannak!

Erre az illető dühösen felém fordult és jó palócosan így szólt hozzám:

— Idehallgasson e! Aki gyáva, az ne járjon vadászni!

Szót fogadtam, kiléptem a körből és bementem a nagykocsmába, ahol remek disznótoros ebédet kaptam. Utána elborozgattam a helybeliekkel. Délután azután megjöttek vadásztársaim, akiktől megkérdeztem:

— Na, mi volt az eredmény?

— 105 nyúl, 2 hajtó, 1 gazdaember.

Milyen jó, hogy otthagytam a vadászatot — gondoltam — mert az eredmény könnyen ez lehetett volna: 103 nyúl, 2 hajtó, egy gazdaember és 1 színészember . . .

Rózsahegyi Kálmán

Türelmetlen mackó

Szegő Gizi rajza

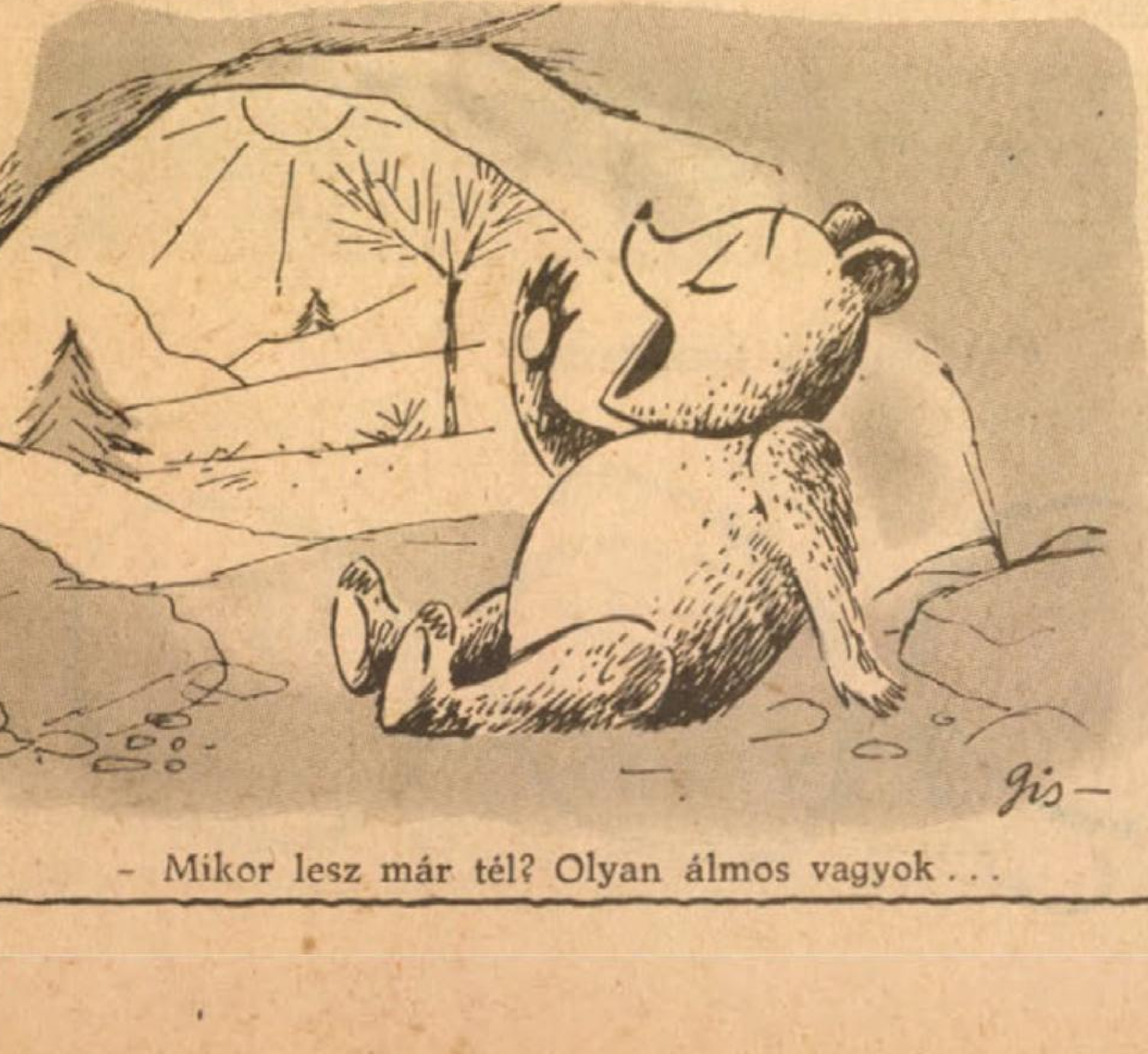

– Mikor lesz már tél? Olyan álmos vagyok . . .

Az agglegény vacsorája

Kasso rajza

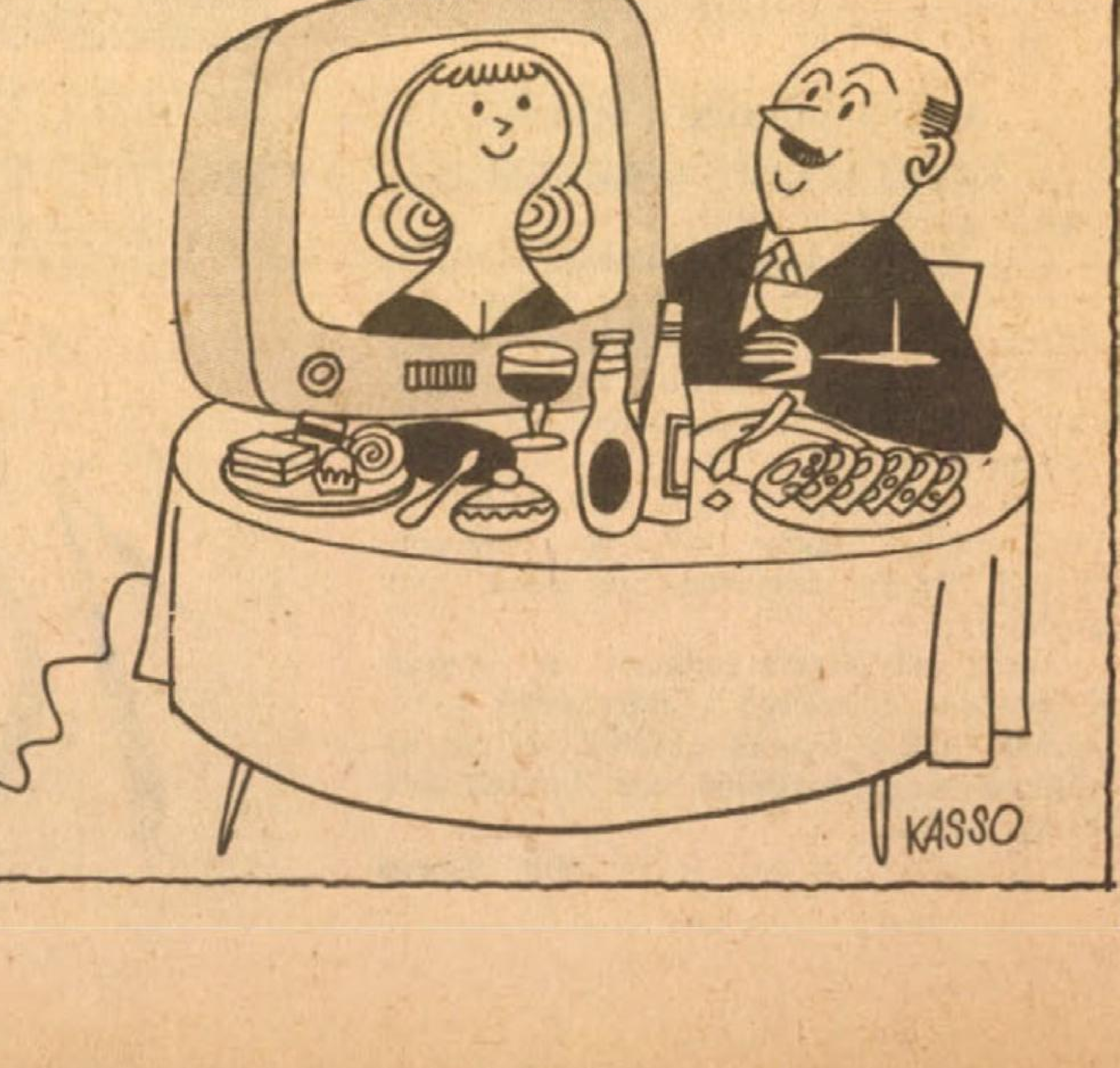

Tárgyalás után

Nemrégiben N. városkában jártam, ahol a bíróság előtt vitt el az utam. Hallottam, hogy a bíróság kapujában két férfi veszekszik. Egyre hangosabbak lettek és akaratlanul is végig kellett hallgatnom civakodásukat. Bevallom, érdekelt is az elmérgesedett vita, mert a fiatalabbat ismertem.

Ismerősöm éppen rákiáltott a középkorúra:

– Maga vén szamár! Így hazudni a bíróság előtt!

– Taknyos kölyök! – válaszolta pulykavörösen a másik. – Most már elég legyen! Te hazudtál!

– Hogy nem sül le a bőr az arcáról! Még hogy én? Magáról mindenki tudja, hogy egy szava se igaz, maga a város szégyene!

– Fogd be a szád, te csavargó!

– Micsoda? Én csavargó? Mondja ezt mégegyszer!!!

– Mondom én. Akár százszor is, te taknyos csavargó!

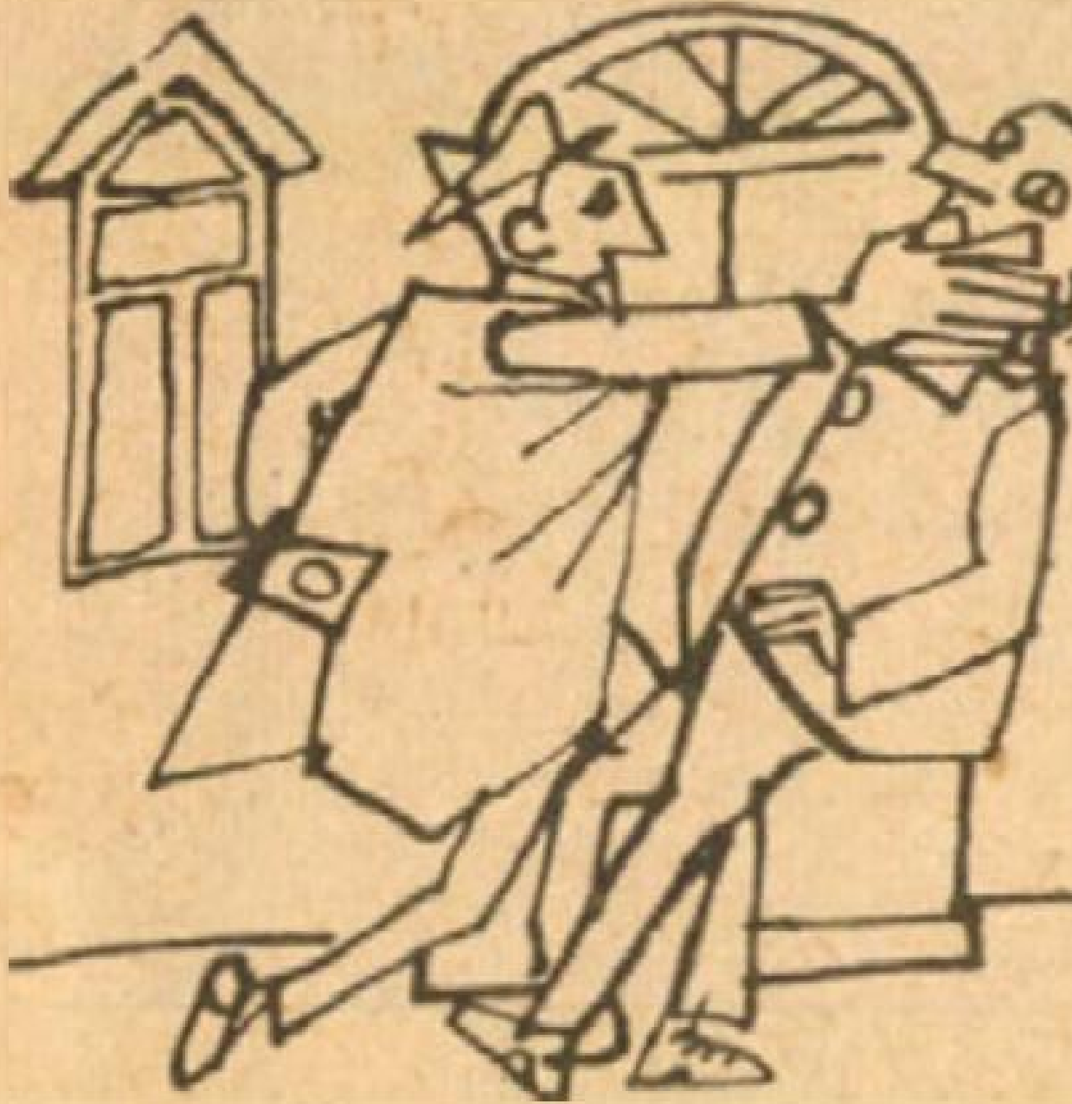

Ismerősöm erre egy jól irányzott pofont adott a középkorúnak, aki egy futballistának is dicséretére váló rúgással viszonozta a testi fenyítéket. Aztán megint szidalmazni kezdték egymást. Ezúttal már nyomdafestéket nem tűrő jelzőket használva, majd ököllel mentek egymásnak és amikor már mindkettő vérzett, ki jobbra, ki balra elhagyta a csata színhelyét. De még távozóban is szidták, átkozták egymást.

A fiatalabb után siettem. Megállt, üdvözöltük egymást, azután megkérdeztem tőle, hogy mi történt. Izgatottan mesélte el, hogy a középkorú férfi közvetlen szomszédja. Jelentéktelen peres ügye volt vele a bíróságnál.

– És mi lett a tárgyalás eredménye? – kérdeztem.

Letörülte a vért a szája széléről és halkan válaszolta:

– A bíróság kibékített bennünket . . .

(-ri)

Polgármesteri korhatár

Franciaországban új törvényt fogadtak el, amely korlátozza a párizsi polgármesterek életkorát. A törvény beterjesztői azzal érveltek, hogy a polgármesteri tisztségben is szükség van a fiatalság lendületére, s a tapasztalat azt mutatja, hogy idősebb korban már nehezebben megy a közügyek intézése is.

A korhatár: 75 év.

Stílusos konferanszié

Szür-Szabó József rajza

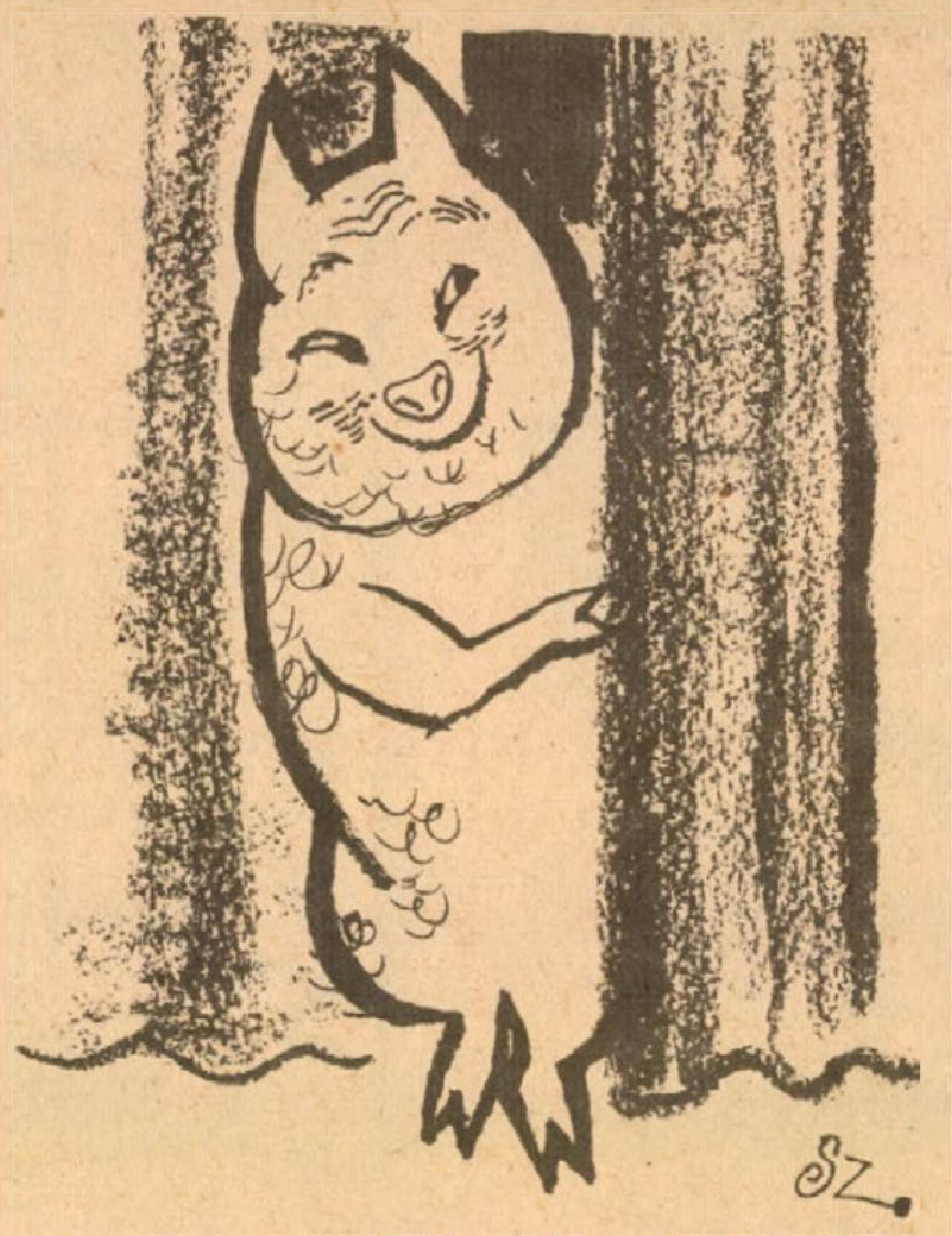

– Most pedig elmondok egy viccet . . .

Most mi lesz?

Bató Géza rajza

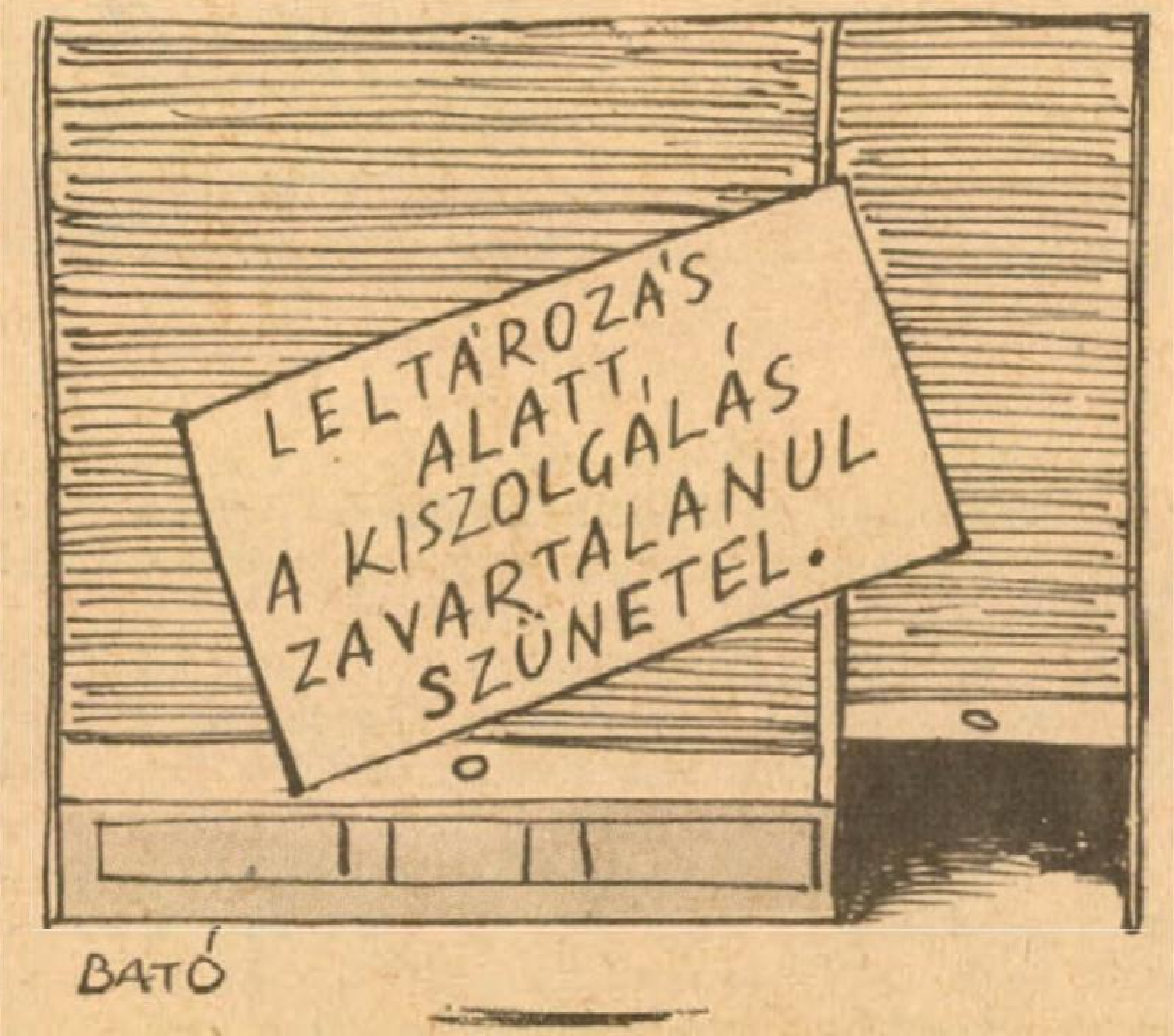
LELTÁROZÁS ALATT, A KISZOLGÁLÁS ZAVARTALANUL SZÜNETEL.
BATÓ

Objektív nehézség

Várnai György rajza

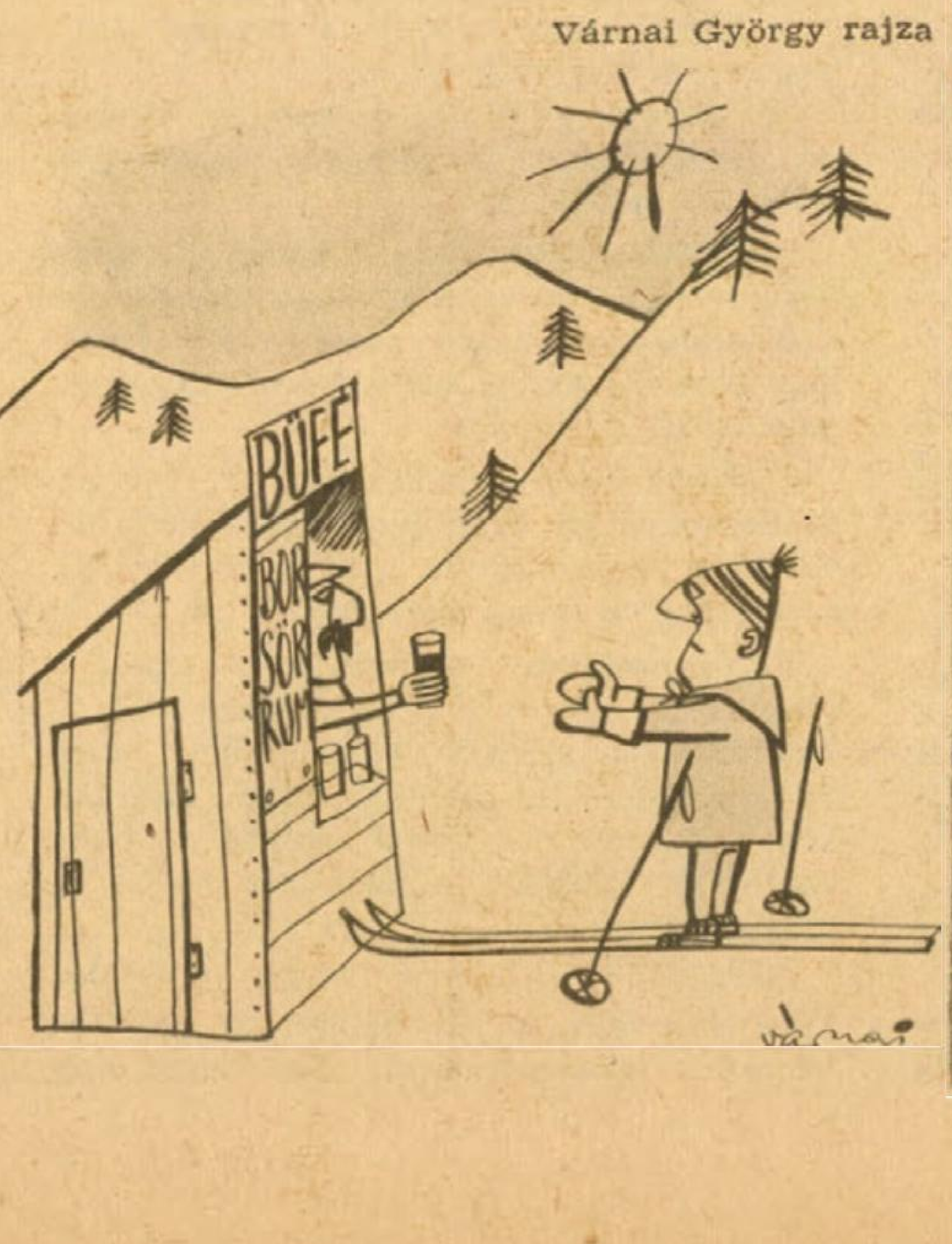

Az anyád ne sirasson!

avagy

Lady Windermere legyezője

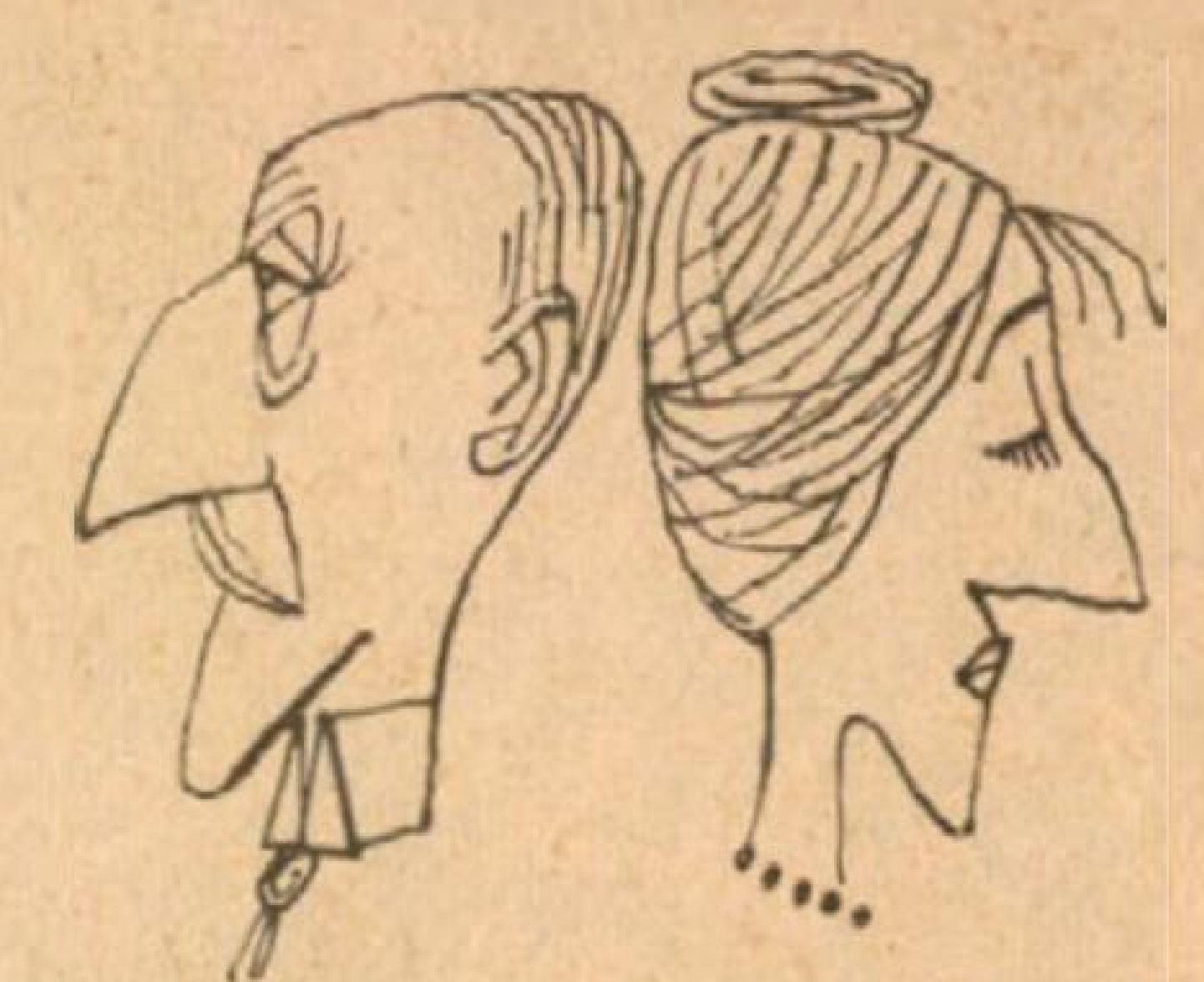

I.-ső félkiló por

Lady (jő): Azt mondják, hogy a férjem Mrs. Erlynnehez, egy rosszhírű asszonyhoz jár. Nem hiszem el, mert ő szeret engem és én szeretem őt. Éppen ezért most elhagyom őt és gyermekemet. *(Elhagyja.)*

Lord (jő és mit sem sejt): Meg kell mondjam neki, hogy az a rosszhírű nő nem más, mint a saját édesanyja, kit halottnak vél. *(Nem mondja meg, mert akkor fuccs a darabnak.)*

II.-ik félkiló por

Lady (mereng): Itt ülök egy férfi lakásán, kit nem szeretek. Most fogom magam és visszatérek a férjemhez, kit szeretek.

Mrs. Erlynne (anyai szívét egy királynői boába burkolva jő): Térjen vissza férjéhez, kit szeret!

Lady: Nem térek vissza férjemhez, kit szeretek. Ön egy aljas asszony, ki önfeláldozóan a javamat akarja. Mi köze hozzám, gonosz asszony, ki úgy szeret, hogy az anyám lehetne!

Mrs. Erlynne: Zum Beispiel. De hogyan ne mondjam meg neki azt, amit meg akarok neki mondani? Térjen vissza a férjéhez, ki mit sem tud arról, hogy elhagyta őt!

Lady: Látja, ez egy egészséges ötlet. Visszatérek hozzá, és elmondom neki, hogy elhagytam, hogy sose bocsássa meg!

III.-ik félkiló por

Lady (jő): Nem mondhatom meg neki, hogy elhagytam.

Lord (jő): Nem mondhatom meg neki, hogy az anyja az anyja. *(Másfél órán át nem mondanak semmit.)*

Mrs. Erlynne (jő): Nem mondhatok meg neki se semmit és neki se semmit. Angliából jöttem, mesterségem címere Wilde Oszkár. *(Egyik sem találja ki, amit a másik tud.)*

Komornyik (jő): A fogat előállott. Megyünk Budapestre.

IV.-ik felvonás

Néző (jő): Most hazatérek otthonomba és majd otthon magamhoz térek. *(Nem tér magához.)*

Színház (jő): Megmondom, miért kellett ezt bemutatni. *(Nem mondja meg, mert ő sem tudja.)*

Somogyi Pál

Természeti tünemény

Toncz Tibor rajza

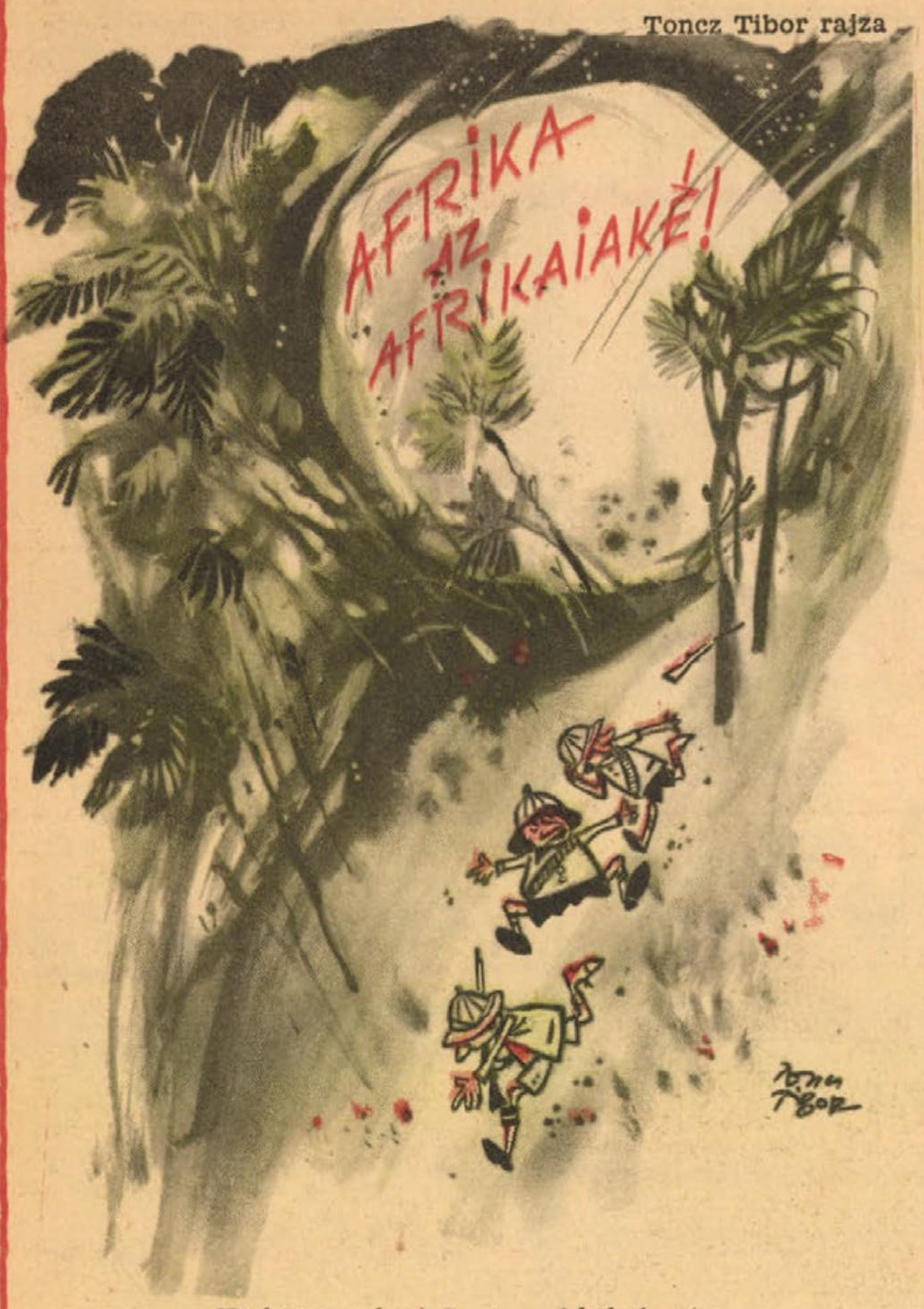
AFRIKA AZ AFRIKAIAKÉ!

– Ki hitte volna! Lavina Afrikában!...

A bonni Pilátus

Szegő Gizi rajza

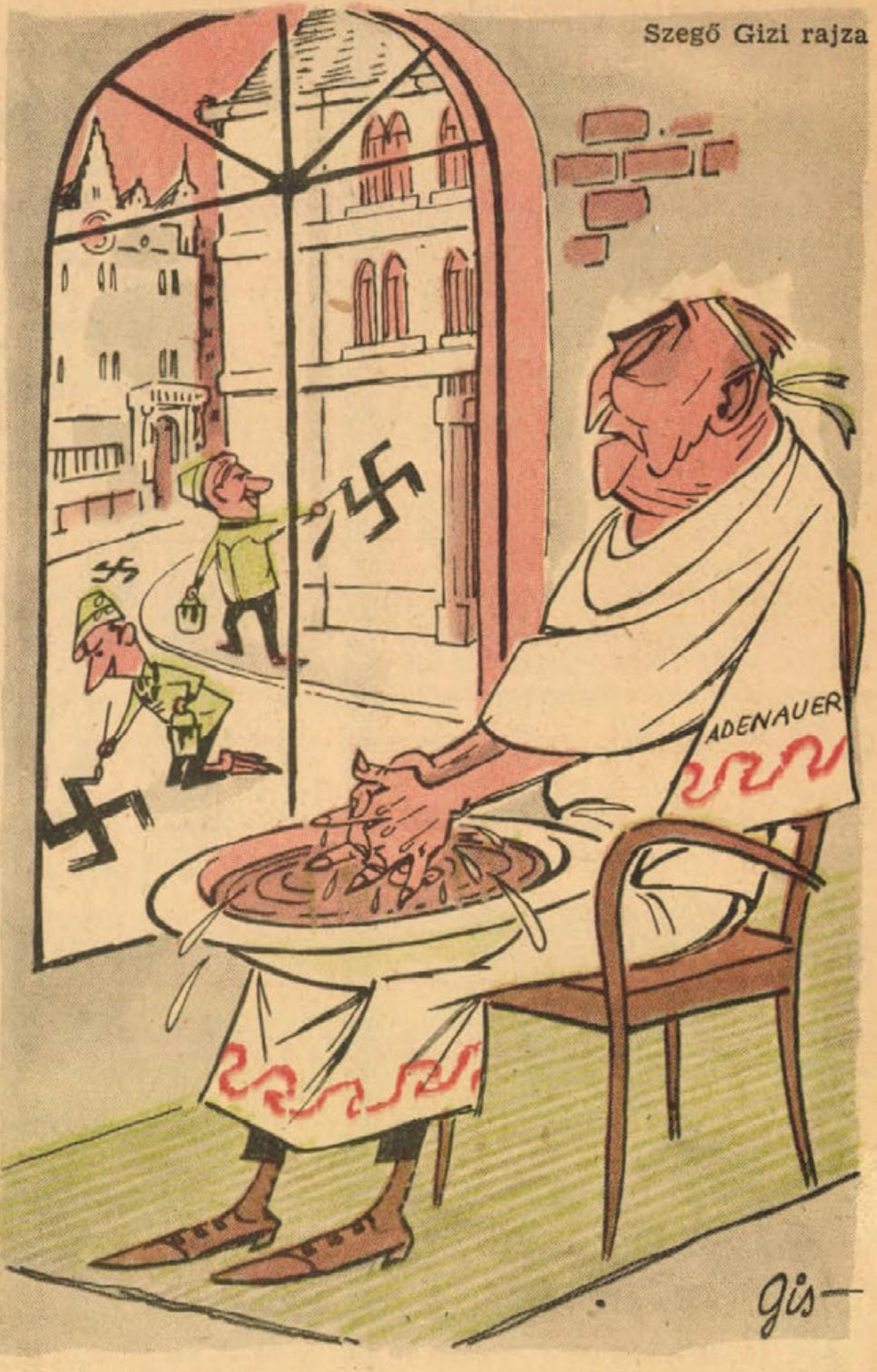

Mentő ötlet

A hibát nyilván még Edison vagy Alexander Graham Bell követhette el, magunk sem tudjuk. Tény azonban, hogy reggel fél kilenc és háromnegyed kilenc között a PAHÜVIMPEX-nél elromlott a telefon.

– Halló, hibabejelentő? – türelmetlenkedett a már korán reggel mindig ingerült Nyegléci főosztálybonyolító – sürgősen javítsák meg a 666–666-ot, mert megállt minálunk az üzleti élet!

– Azonnal kivizsgáljuk – hangzott a mindig nyugodt és előzékeny, sohasem türelmetlenkedő, sohasem kapkodó, sohasem siető postai szerv válasza. Az igen magabiztosan és megnyugtatóan csengő válaszon kívül azonban egyelőre semmi más nem csengett.

– Ez tarthatatlan! – tépte a haját kopasz fejebúbján háromnegyed tíz után három perccel Sürgefi, a disztrikt menedzser. – Nem tudunk diszponálni, leállnak a szállítmányok! Nyakunkon az ünnepek és papírhüvely nélkül marad Irán, Nepál és Afganisztán!

Ideges rémület ült ki az arcokra. Gyöngyöztek a homlokok. Az igazgató foga jól hallhatóan csikorgott.

Minden hiába. A telefon süketen feketéllett a sarokban. Hiába a trópusálló kivitel, a vízhatlan zsinórok, a minden helyzetből jól látható számtárcsa: ebben a percben a modern technika hajlítottvonalú csodája semmit sem ért.

– Halló, hibabejelentő? – üvöltötte magafeledten Nyegléci, – megbénul a papírhüvelyszállítás telefon nélkül! Emberek százezreinek oda a meghitt ünnepe!

Így teltek az ezreket érő percek, a tízezreket érő tízpercek, a milliókat érő órák. Az eleinte határozott, később fenyegetődző, végül kétségbeesetten nyöszörgő reklamációkra mindig ugyanaz volt a nyugodt, előzékeny válasz:

– Kérem, már tudunk a hibáról. Szíveskedjék türelemmel lenni...

Fél egykor gyúlt fel az értelem lángja az indiszpózd menedzser egyébként szfinkszi arculatán:

– Tudok megoldást – fordult a kétségbeesetten töprengő igazgatósághoz.

Minden szem feléje fordult. Egy kései légy elámuló arccal szállt a nagyforgalmú papírkosár peremére.

– *Posta ellen postát!* Hívjuk fel az üzenetközvetítő szolgálatot azzal, hogy az sürgesse tízpercenként a hibabejelentőnél az üzemzavar rendbehozatalát!

Az üzenetközvetítő kezelőnője, aki természetesen éppoly előzékeny, mint a hibabejelentőben ücsörgő kartársnője, kissé meglepődött. De semmi olyan előírást nem ismert a postai szabályzatban, amelynek alapján elháríthatta volna a megbízatást.

Edison nem volt rossz feltaláló, lehet mondani. A. G. Bellnek is volt fogalma a konstruálásról. Elmaradott századuk azonban mit sem tudott a modern idők nagy technikai vívmányának: a *szakmai besegítésnek* az erejéről.

– Józsi bácsi – nyöszörgött Erzsike, az üzenetközvetítőből, az illetékes csoportvezetőnek. – Most már engem piszkálnak ezek a papírhüvelyesek... Csináljon már valamit azzal a... szóval a telefonukkal!

Mit szépítsük a dolgot: három perc múlva megszólalt a telefon a PAHÜVIMPEX-nél. Józsi bácsinak is szép volt a karácsonya, mert Erzsike fuvolahangon mondott köszönetet. Nyeglécinek is, mert 23-án délre befejezte évi tervét. Az afgánoknak is, mert idejében megérkeztek a várt szállítmányok és minden agg afgán lágyan töltött, hamvasbarna cigaretták illatfelhőibe burkolódzva, meghitten örvendezhetett az ünnepeknek.

Ivándy Ernő

Várakozó álláspont

Az Értelmező Szótár remek,
Első kötetét megszereztem,
S mondhatom, ezt okosan tettem,
Számos új szóval ismerkedtem.

Az új szótárt méltatni nehéz,
Mert dadog csak az ember szája,
Várom további köteteit,
Hogy szavakat találjak rája.

Hidvéghy Ferenc

Egy diplomata gondja

Kaján Tibor rajza

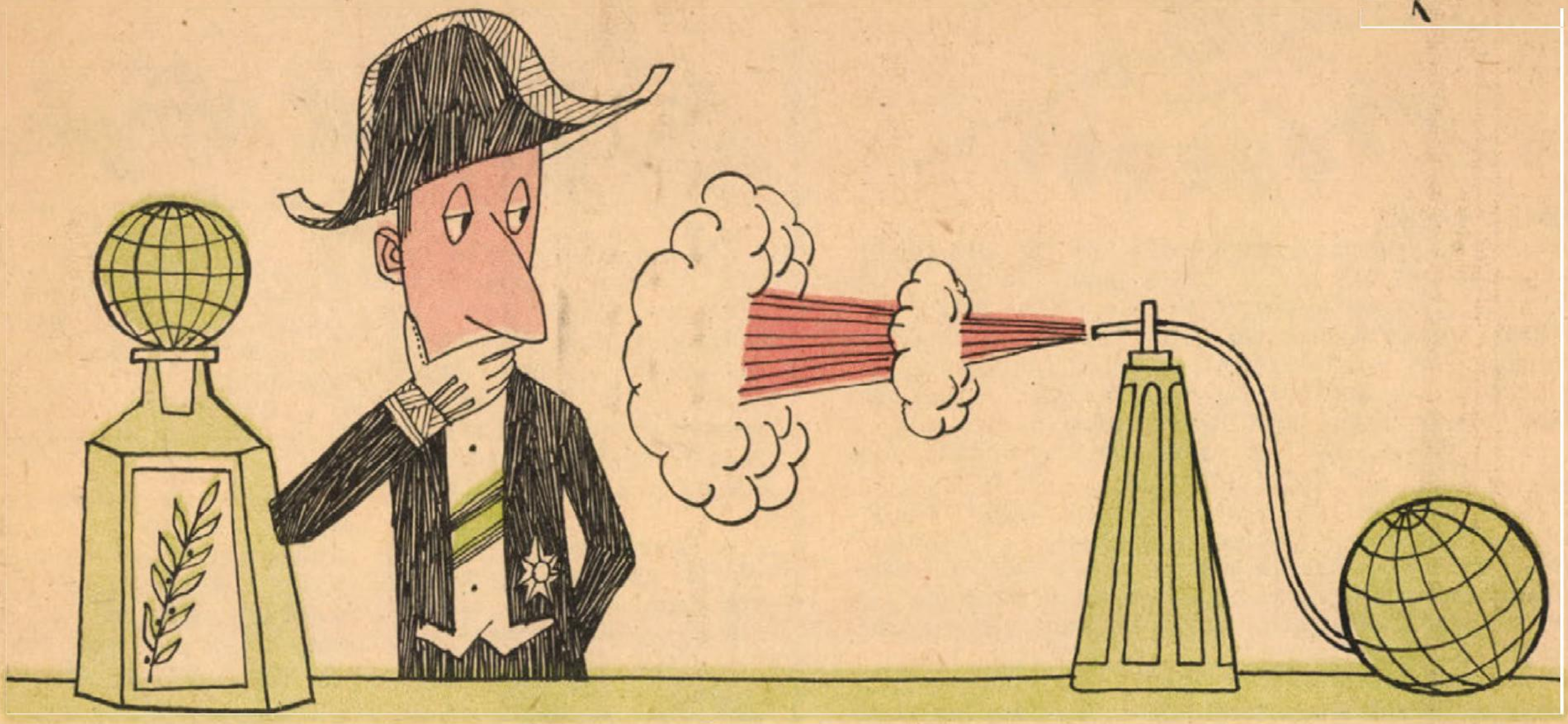

– Melyik kölnit használjam az idén?

AZ OLVASÓ HOZZÁSZÓL

Újévi kritika

Ejnye, ejnye Ludas Matyi,
s főleg kedves Pusztai Pál,
az új évet így kezdi el,
ki erkölcsről hőn prédikál?

Jucika mint kéményseprő
díszíti a lap elejét,
de ő, s a vicc is nélkülöz
egy fekete tüll-kombinét . . .

E mulasztást korrigálni
Ludasunktól biz elvárjuk,
ha drága a tüll-kombiné,
Jucikán több kormot lássunk!

Szabó Ibolya
Kaposvár

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Nagyobb társaság megcsodál a múzeumban egy múmiát. A társaság egyik tagja odafordul az őrhöz:

– Mondja, kérem, hány éves lehet ez a múmia?

– 2007 éves – feleli habozás nélkül az őr.

A kérdezősködő elámul:

– Honnan tudja azt maga ilyen pontosan?

– Honnan? – feleli az őr – amikor idejöttem, ez a múmia 2000 éves volt, én pedig éppen hét éve vagyok itten . . .

Felsős osztály

Szegő Gizi rajza

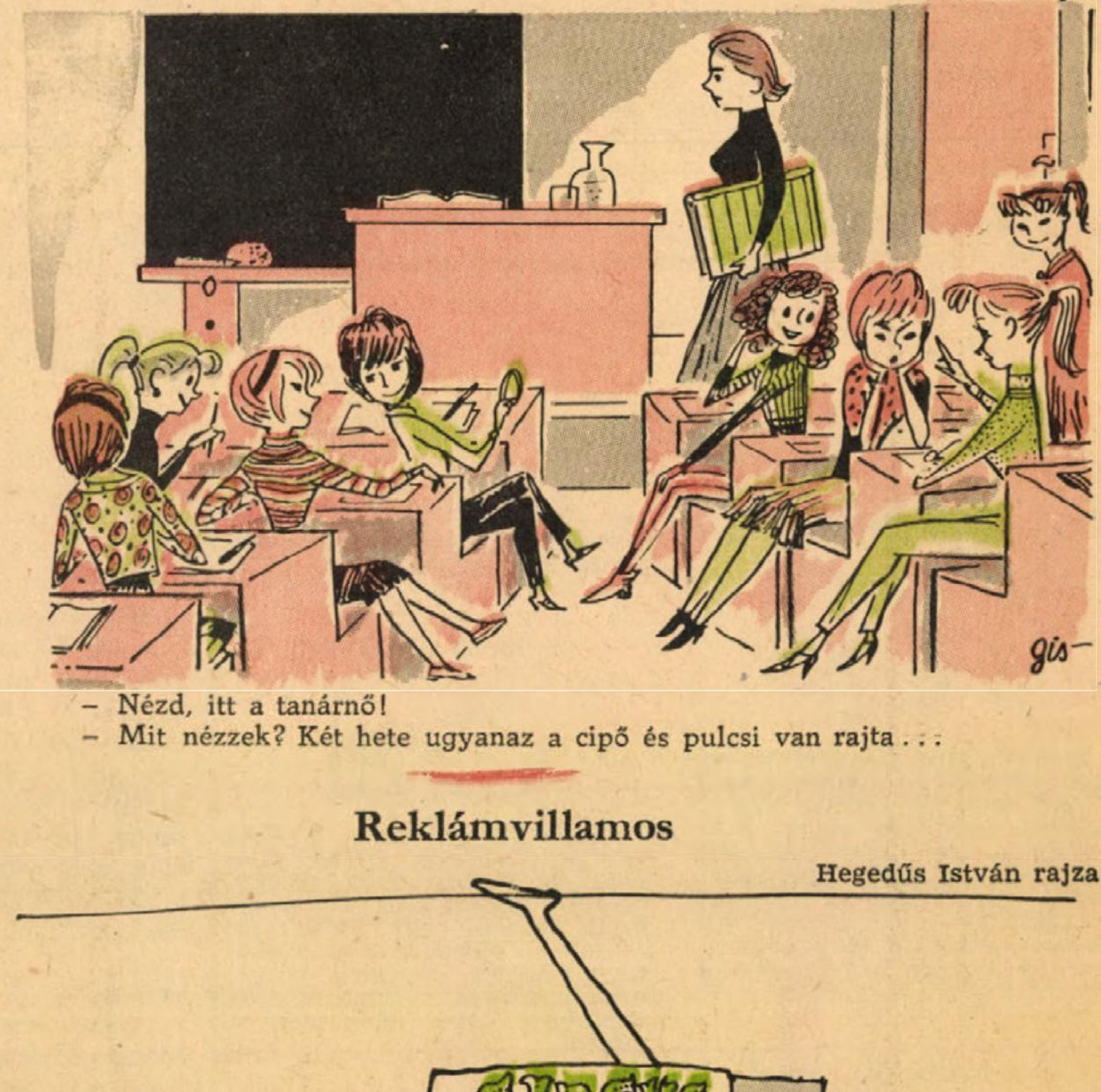

– Nézd, itt a tanárnő!
– Mit nézzek? Két hete ugyanaz a cipő és pulcsi van rajta . . .

Reklámvillamos

Hegedűs István rajza

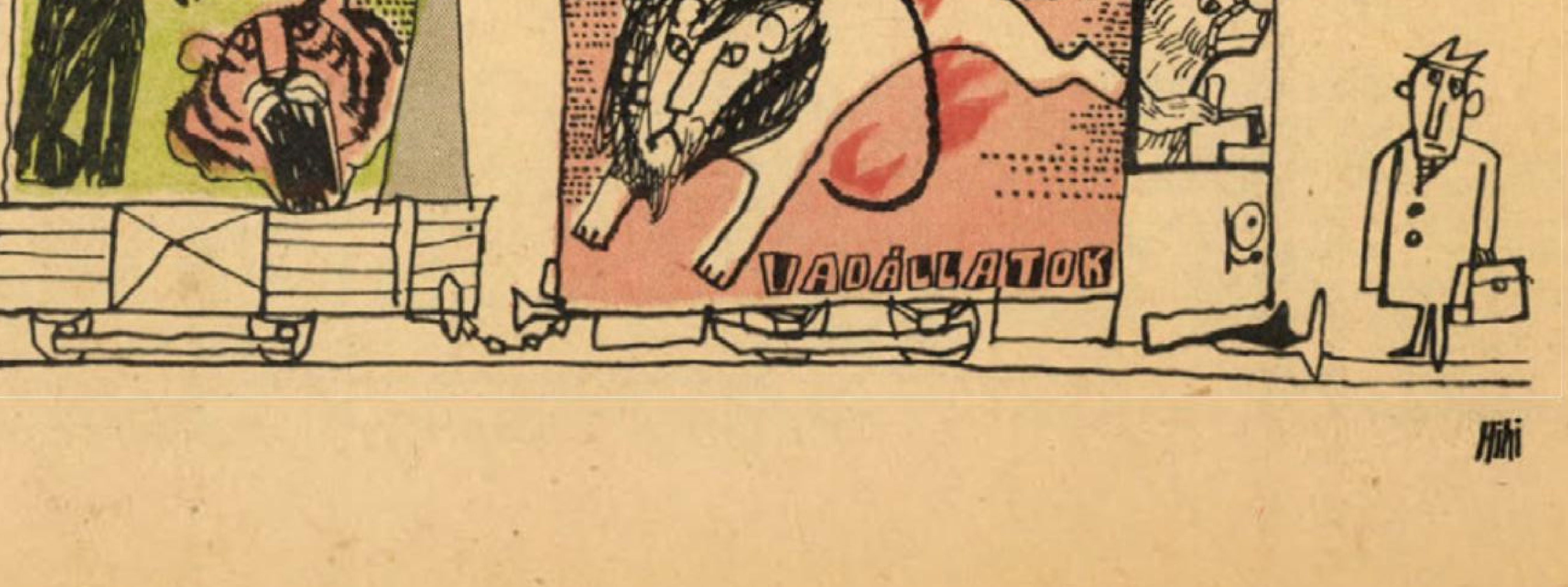

KÜLFÖLD HUMORA

Massz és Cservinszkij

TÉVEDÉS

Borbélyműhely.

A borbély (a kulisszák mögé kiált): No jól van, jól van, jó lesz az neked úgy is!... Menj isten hírével... No mondd már, piszkos a szalvéta! Hát aztán! Majd tartalékolunk mindenkinek szalvétát! Ti sokan vagytok, de szalvéta csak egy! Barátom, a velszi herceg méltóztatott idefáradni. Semmi sem tetszik neki. A szalvéta mocskos, a víz hideg, a kölniben több a víz, mint a kölni... Folyik a vér! Hát mire véled a napot? Megvágnak és még csak ne is vérezzék!... No menj a fenébe! A következő! *(Bejön a vendég és mond valamit angolul.)* Külföldi... Pardon. Bocsánat... Szilvuplé! Kérem — merci!... *(Leülteti a borbélyszékbe, a kulisszák mögé kiált.) Glasa, meleg vizet, tiszta szalvétát, új pamacsot! Mit méltóztatik, nyiratkozéjsn vagy borotválkozéjsn?*

A vendég: Yes!

A borbély: Borotválkozéjsn? Good bye! Egy pillanat. *(Beszappanozza és borotválja.)* Kérem alázattal! Nem forró? A fejét így méltóztassék. Good bye! Bocsánat, hogy zavarom. Remek időnk van ma, good bye! nagyszerű. De tegnap esett az eső — good bye — rossz!... Kölnivizecskét méltóztatik?

A vendég: Yes!

A borbély: Good bye. *(Bekölnizi.)* Méltóztassék! Bocsánat, három ötven.

A vendég: Rendben van. Azonnal fizetek.

A borbély: Mi az?... Maga nem külföldi?

A vendég: Persze, hogy nem, de az olyan hülyékkel, mint maguk, másképp nem boldogul az ember!

A borbély: A teremtésit! Nem külföldi... És én tiszta szalvétát pazaroltam rá.

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

Rövid történetek

Ibolyaszedés

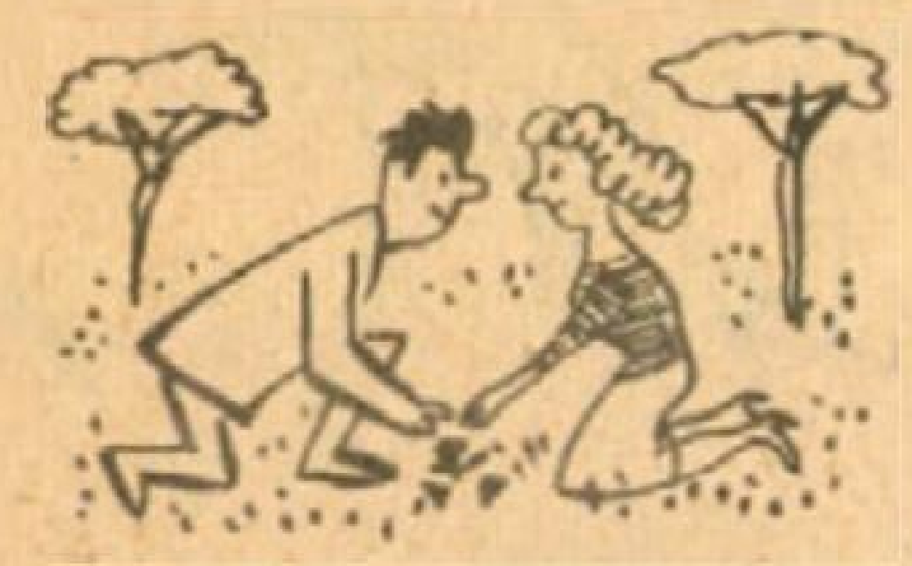

A szerelmes fiatalember addig kérlelte a lányt, hogy jöjjön vele az erdőbe ibolyát szedni, míg az végre beleegyezett. Az erdő azonban tele volt szerelmes párokkal, akik mind ibolyát akartak szedni. Így tehát a szerelmes fiatalember és a lányka kénytelenek voltak ibolyát szedni.

Autóvezetői vizsga

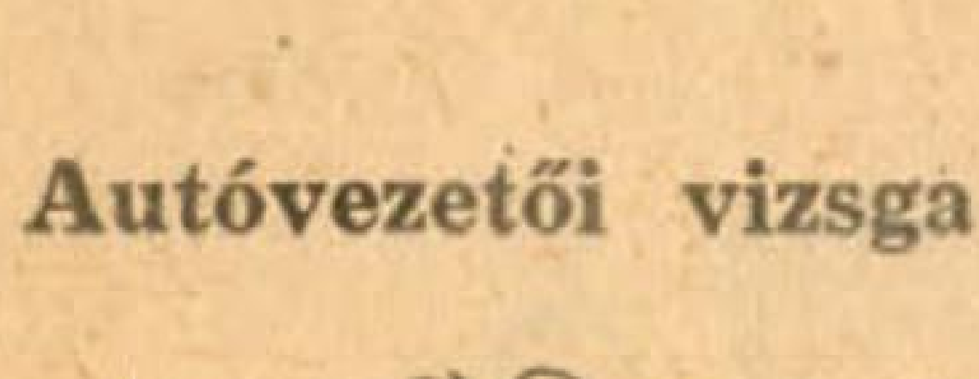

A szórakozottságáról ismert író gépkocsivezetői vizsgára készül. Szorgalmasan gyakorolja a vezetést és magolja a KRESZT-t. A vizsga napján, amikor megjelenik a törzskávéházban, kollégái megkérdezik tőle, sikerült-e letennie a vizsgát.

— Nem tudom — felelte vállvonogatva az író. — Amikor elengedtek a kórházból, a vizsgabiztos még nem nyerte vissza eszméletét.

A pénz hatalma

Valakinek tizenegy találata volt a TOTÓ-n. Elhatározta, hogy a néhány száz forintra becsült nyereményből meghívja barátait egy vidám vacsorára. Másnap megtudta, hogy 100 000 forintot nyert, mire lefújta a vacsorát és kijelentette: nem dobálózik a pénzzel.

A felvilágosítás

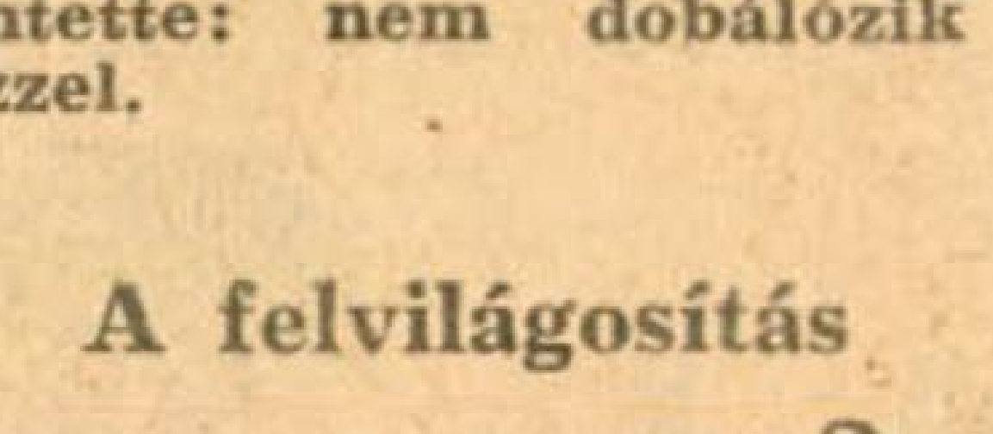

Az apa egy este dolgozószobájába hívta tizennégy éves fiát és a helyzethez illő komolysággal közölte vele:

— Szexuális problémákról szeretnék veled beszélgetni!

— Helyes, apám — válaszolta a fiú — csak kérdezz nyugodtan!

A prágai Dikobrázból fordította Gerényi Tibor

Emil Vachek:

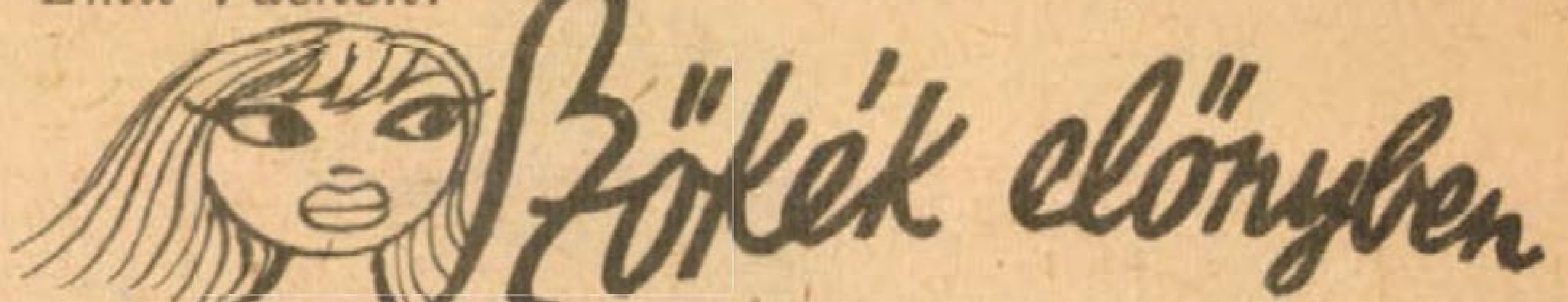

Szőkék előnyben

Simeon remete utolsó óráit élte. A sivatag izzott, csak a pálmafák árnyékában álló kunyhóban volt némileg hűvös. Simeon egy priccsen feküdt. Néhány környékbeli remetetársa térdepelt imádkozva fekhelye mellett. Imádságukat Simeon szavai szakították félbe.

– Testvéreim... én meghalok. De nyugodtan halok meg, mert nem vétkeztem.

A remeték sóhajtoztak:

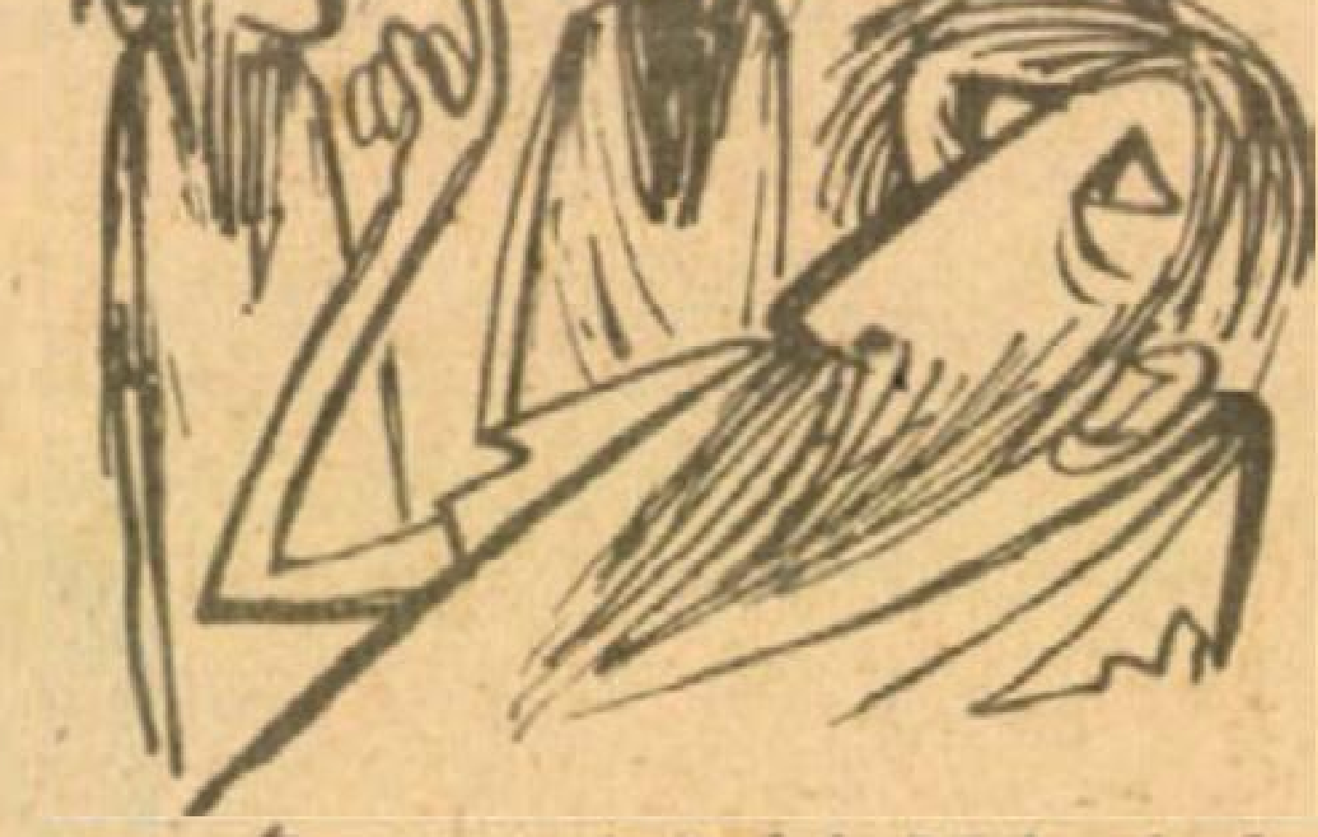

– Ó, testvérünk! Mily boldog vagy te! Mi is megfogadtuk, hogy nem vétkezünk. Böjtölünk, korbácsoljuk testünket, durva szőttesből készült köntöst hordunk, de ó jaj, nem tudtunk ellenállni az ördög kísértéseinek. És téged, kedves fivérünk, téged nem próbált megkísérteni?

– Hogy kérdezhettek ilyent? – mosolygott Simeon remete. – Hát akad közöttünk olyan, akit nem kisértett meg? Még tegnap is... Figyeljetek csak: Csupasz térddel térdepeltem az izzó homokban. Hirtelen halk sziszegést hallok. Felemelem fejemet és látom, hogy egy hatalmas undorító patkány üldöz egy piciny fehér egeret. Elzavartam a patkányt s hirtelen a fehér egérke csodálatos szép asszonnyá változott. Fivéreim. ...képzeljétek el, anyaszült meztelen volt.

– Ó, ó! – lihegte Zebedeus remete.

– Én mondom nektek – folytatta Simeon – nem volt rajta más, csak egy onyxból készült csörgő karperec. Éjfekete hullámos haja végigomlott hátán. Teste olyan csodálatosan szép volt, mint az ásatásoknál előkerülő egy-egy ógörög szoboré. Kitárta karját ...és ekkor, fivéreim, fejemet kebléhez szorította. Éreztem bársonyos bőrét, testének vért pezsdítő forróságát...

Simeon elhallgatott és bár a remeték csak öten voltak, hatszoros sóhajt hallott. Zebedeus remete kétszer sóhajtott.

– S mondd, testvér, te mit tettél? – kérdezte az izgalomtól kicserepesedett ajakkal Barnabás remete, aki olyan halvány és kiaszott volt, hogy amikor a homokban feküdt, a keselyűk holmi állati csontváznak hihették.

– Eltaszítottam magamtól!

Öt csalódott sóhaj hangzott fel.

– Ebben a pillanatban – folytatta Simeon – megpillantottam a patkányt, amint átváltozott ördöggé. Felkapta a feketehajú szépséget és eltűnt vele a föld mélyében. Ha tudni akarjátok az igazat, az ördög több mint ezerszer kísértett meg így. Megjelentek előttem éjfekete hajú szüzek, csábító bronzhajúak, barnák, csodaszép testük karcsú, mint a pálma... de mindegyiket elzavartam.

– Az Úr kétségtelenül nagy és különleges kegyben részesített – szólalt meg Timótheus remete. – Jóságosabb volt hozzád, mint hozzánk. Megmondom őszintén, hogy én egyaránt vétkeztem feketével és bronzhajúval, sőt azt is megmondom nyíltan, hogy nem számított, milyen az alakja, vagy milyen a hajszíne. Minden alkalommal, mindegyikkel vétkeztem.

– Én is... én is... – suttogták a többiek.

– Ó, ti gyenge emberek – szólt a kegyelt Simeon és mosolygott. – Imádkozzatok, hogy ne maradjon elzárva előttetek a mennyei kegy.

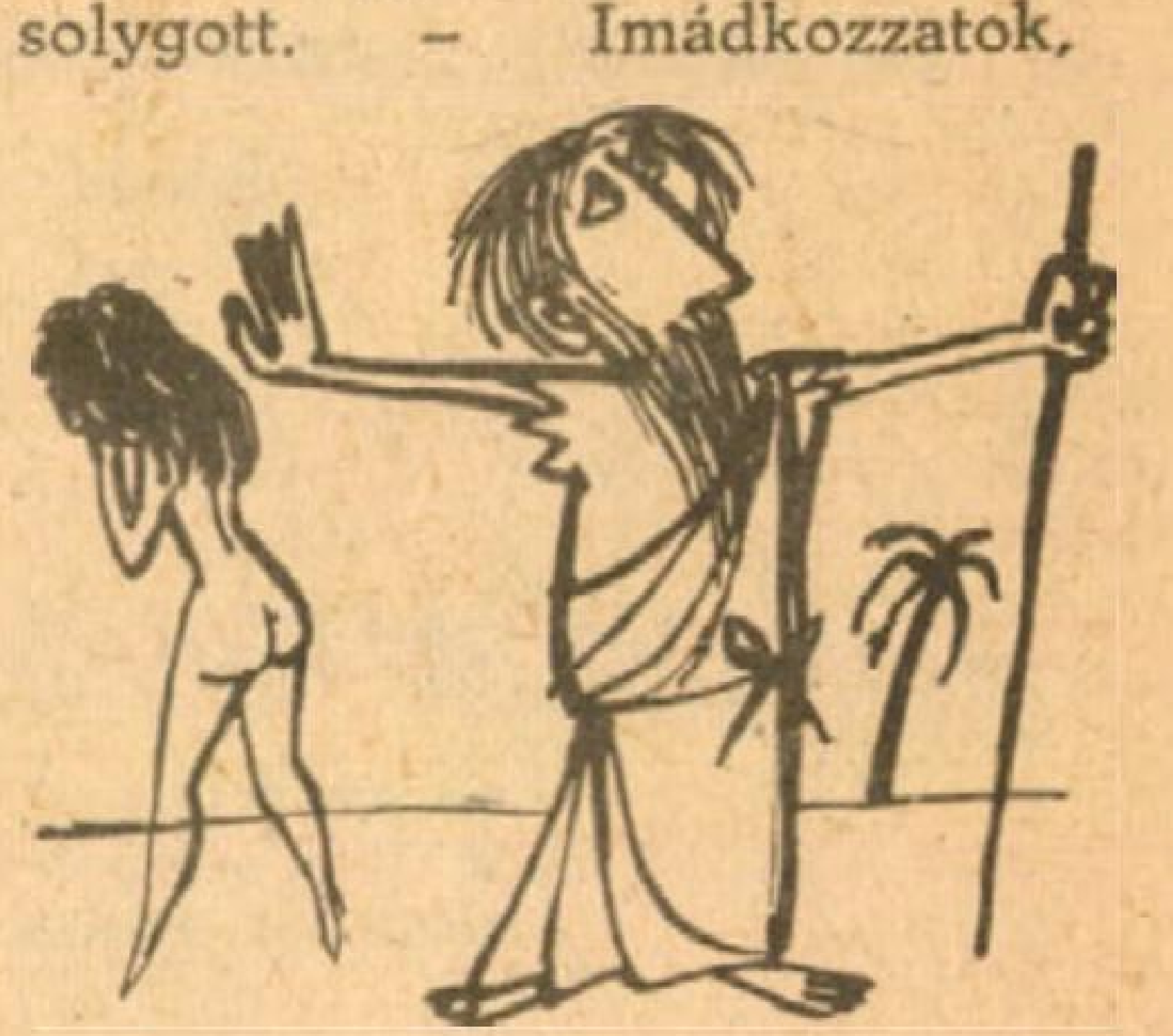

– Imádkozzál érettünk, Atyánk!

– Meg fogom tenni. De ti is imádkozzatok az én szegény lelkemért. Imádkozzatok, hogy a paradicsomhoz vezető úton össze ne találkozzam egy szőkével. Mert tudjátok meg fivéreim... a világ minden asszonyával szemben közömbös vagyok, csak a szőkékkel nem... Az volt az egyetlen szerencsém, hogy az ördögnek soha nem jutott eszébe, hogy szőkével kisértsen meg.

(Németből fordította Hollósi Tibor)

Csoda MILANOBAN

Nézzék meg, kedves olvasóink ezt a képet:

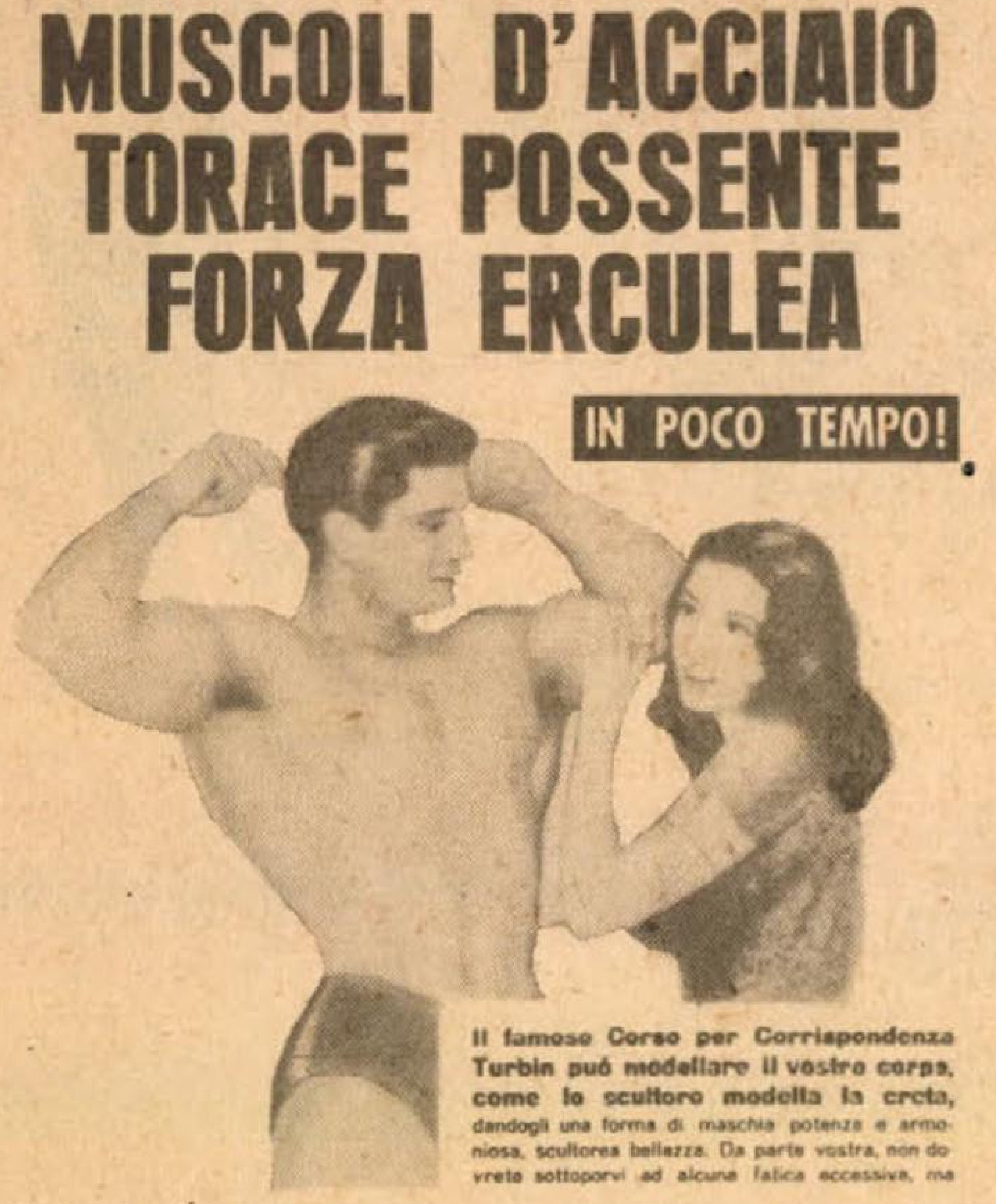

MUSCOLI D'ACCIAIO
TORACE POSSENTE
FORZA ERCULEA

IN POCO TEMPO!

Il famoso Corso per Corrispondenza Turbin può modellare il vostro corpo, come lo scultore modella la creta, dandogli una forma di maschia potenza e armoniosa, scultorea bellezza. Da parte vostra, non dovrete sottoporvi ad alcuna fatica eccessiva, ma

Ez a meztelen csodafiú és a hozzá tartozó, felöltözött hölgy egy olasz képeslap hasábjain látható. Nézzék meg, hölgyeim, ezt a karcsú derekat, ezt a domború mellkast, a nemes arcélt, a szűk homlokot és dagadó izmokat . . . Ugyebár nem csodálkoznak azon, hogy a férfiúhoz mellékelt barna kislánynak az álla is leesett a csodálkozástól. És önök, uraim? Mit szólnak ehhez? Persze, önök túlzásnak tartják az egészet, mondván, hogy ilyen szép gyerek nem is létezik . . . Hát nagyon tévednek, mert nemcsak, hogy nagy számban találhatók ilyen szép gyerekek olasz földön, hanem bárki ilyenné válhat bizonyos feltételek mellett. Olvassuk csak el a képhez mellékelt biztató szavakat, amelyek hevenyészett magyar fordításban így hangzanak:

„Acélizmok Hatalmas mellkas Herkulesi erő”

Rövid idő alatt!

A híres »Turbin«-féle levelező kurzus (Milano) úgy formálja meg az ön testét, mint szobrász vésője az agyagot. Önnek nem is kell túlságosan fárasztania magát, elegendő végrehajtania azon kellemes és könnyű testgyakorlatokat, amelyeket Turbin módszere előír. Az eredmény gyors, elképesztő és garantált! Képzeljék csak el, mekkora szemeket fognak mereszteni barátaik és ismerőseik, amikor rádöbbennek, hogy az önök alakja hatalmas és férfias lett és mindez teljesen érthetetlen módon csupán kettő, vagy esetleg három hét alatt ment végbe! Pedig ez a valóság, mert a Turbin-féle kurzus nemcsak kábítóan hatásos, hanem gyorsabb és eredményesebb minden más módszernél, hála modernségének és zseniális koncepciójának. Ön egész rövid idő alatt más ember lesz, akit tisztelnek a férfiak és imádnak a nők!”

Azok számára, akiknek ez nem elegendő, megsúgjuk, hogy a Turbin-féle levelező kurzus egy füst alatt a további eredményeket biztosítja és garantálja; ugyancsak két-három hét alatt:

„Az ön állkapcsa férfiasan akaratossá válik
Léptei biztosak lesznek
Hangja férfiasan elmélyül
Tekintete szilárd lesz és átható
Minden félelem-érzése elpárolog
Emlékezőtehetsége megerősödik
Bátorsága gigantikus méreteket ölt”

Hogy mennyibe kerül ez a kis mulatság, azt nem közli a hirdetés, az nyilván csak akkor derül ki, ha valaki beiratkozik a Turbin-kurzusra. De hát, itt a pénz nem is számít. Hát lehet azt megfizetni, hogy valaki kis girhes alakból három hét alatt gigantikus Herkulessé válik, akinek minden kislány sírva borul a bicepszére?! Nem, kedves férfitársak, ezen ne spóroljunk! Iratkozzunk be Turbin-sógorhoz! És ha csak annyit érünk el három hét alatt, hogy az állkapcsunk akaratos lesz és tekintetünk átható, már akkor is bőven megtérültek a költségeink!

(gádor)

Disznótoros lázálom

Várnai György rajza

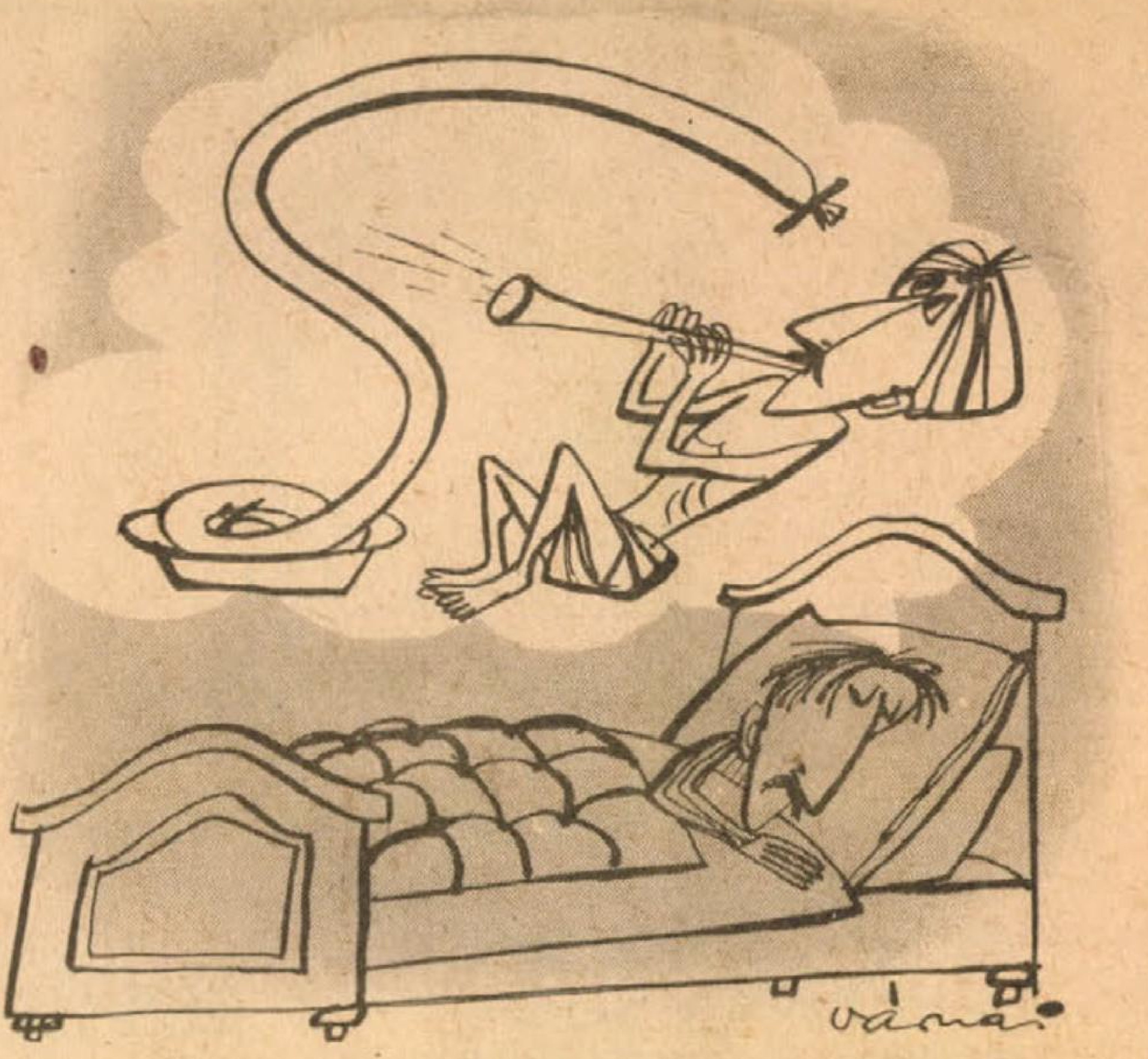

Külső munkatárs

Kallus László rajza

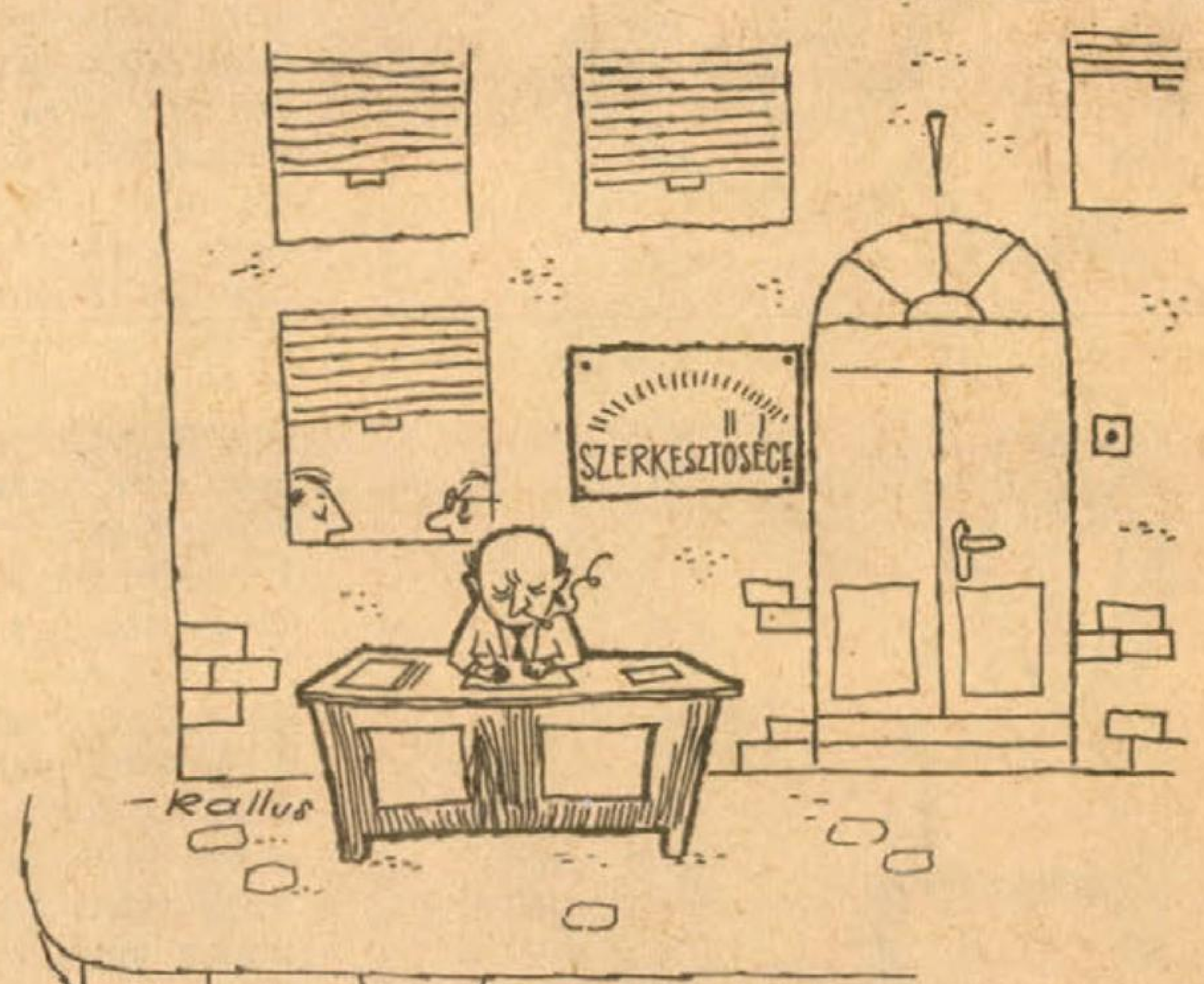

Formabontás

Vasvári Anna rajza

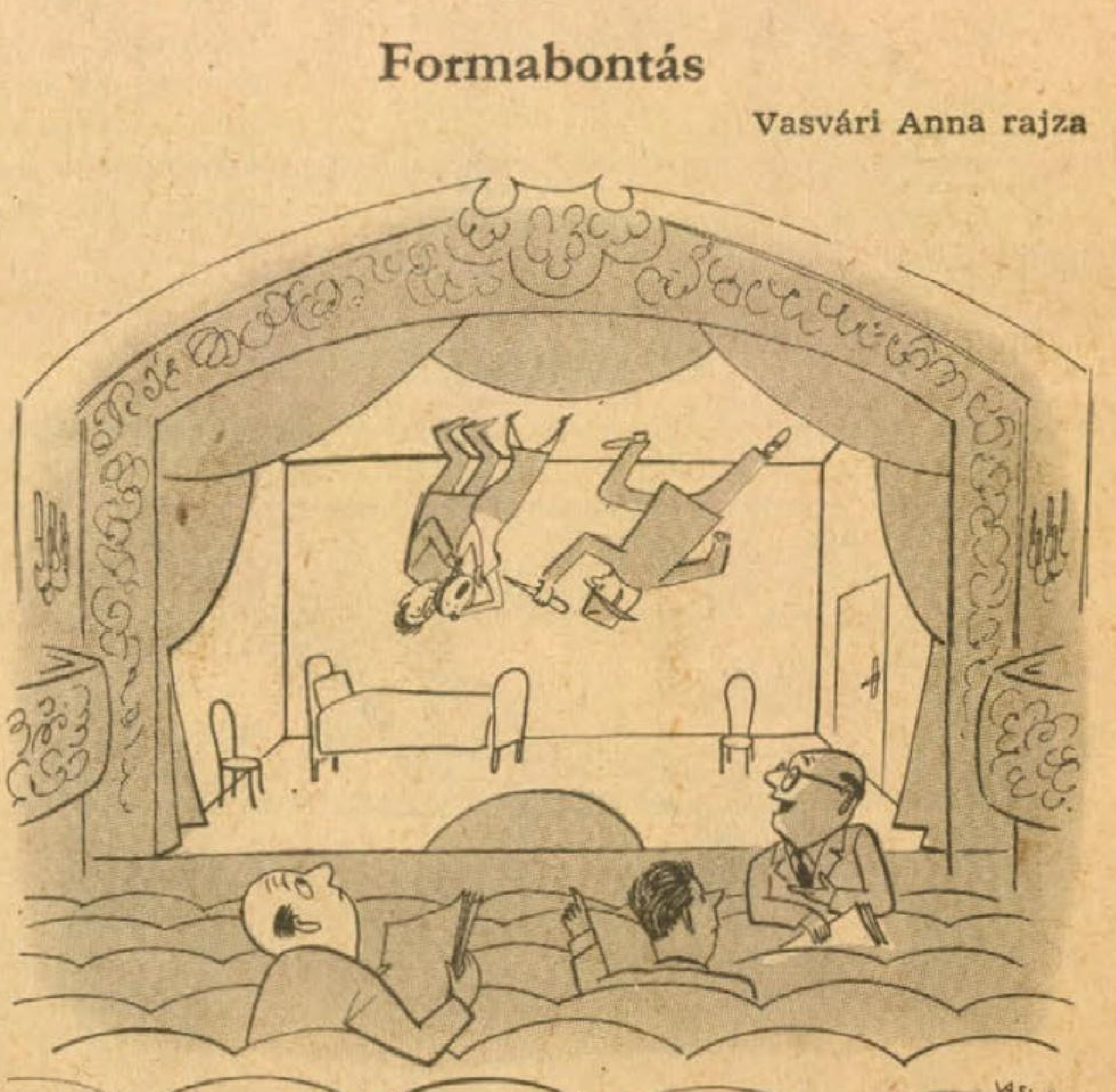

– Muszáj volt valami újat kitalálnom . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

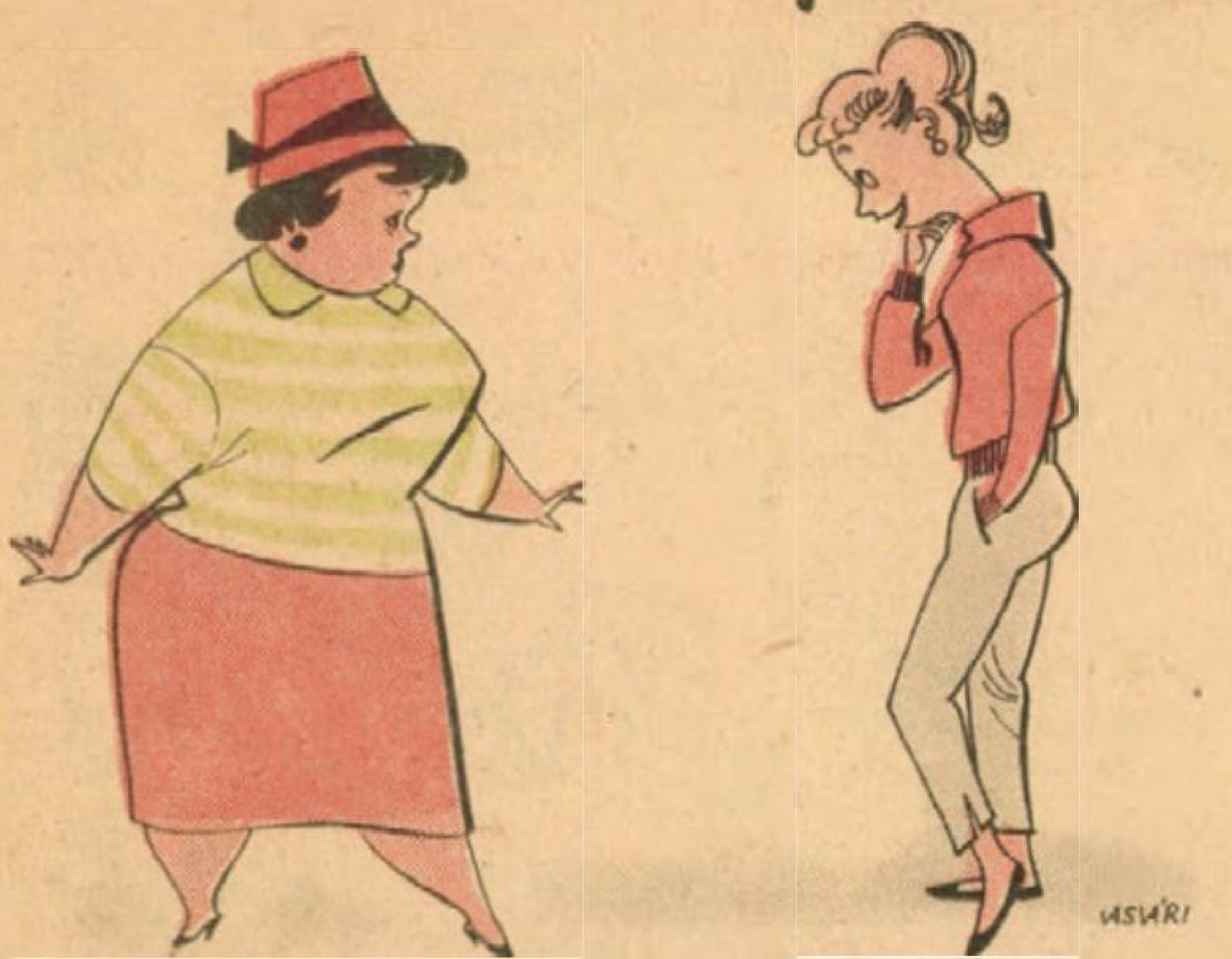

– Dehogy, drágám, pont jó, egy dekát se fogyj!...

Figyelmes pincér

Kasso rajza

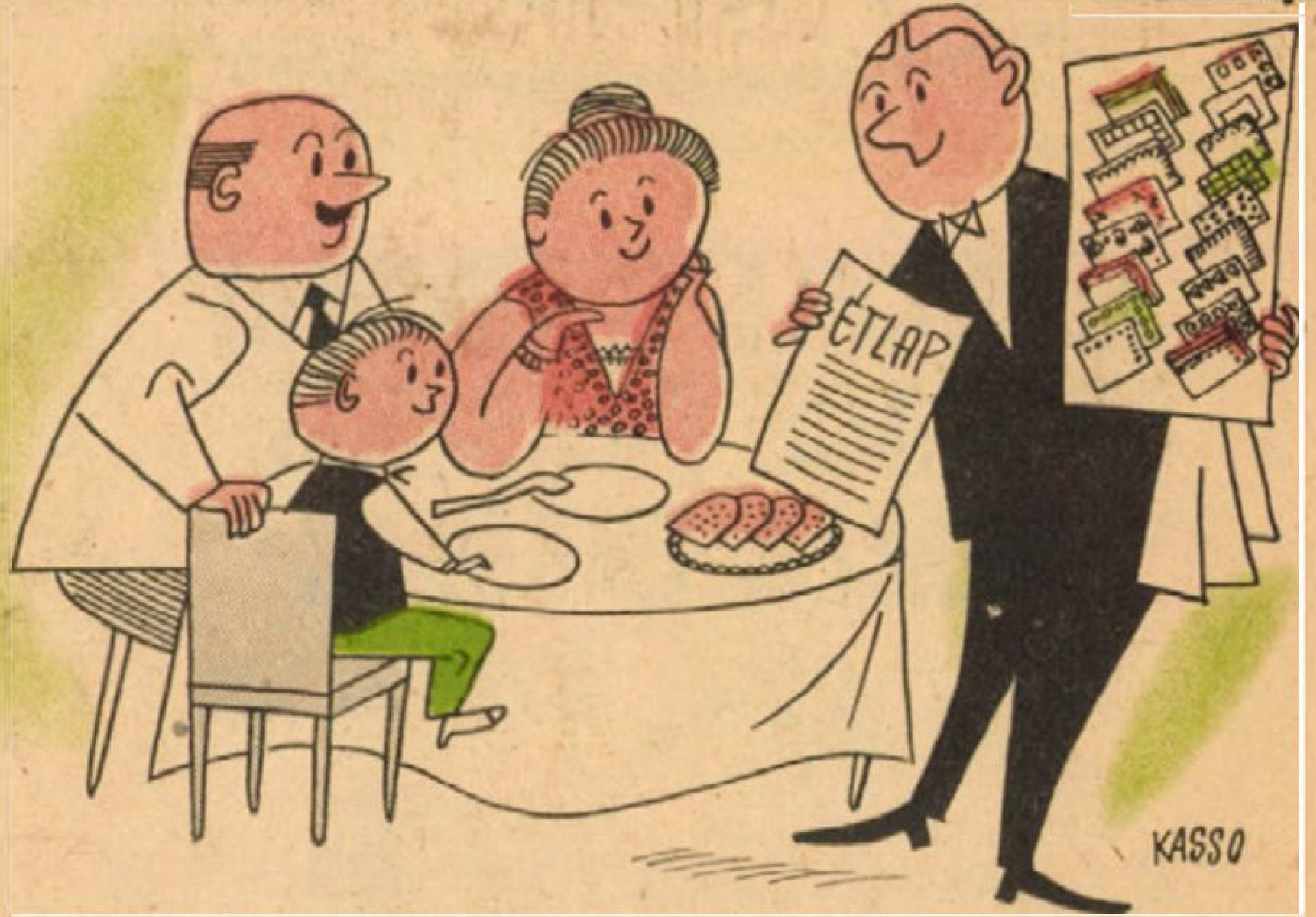

– Parancsoljanak az ételek és a szalvéták közül választani...

A mennyországban sem fenékig tejfel

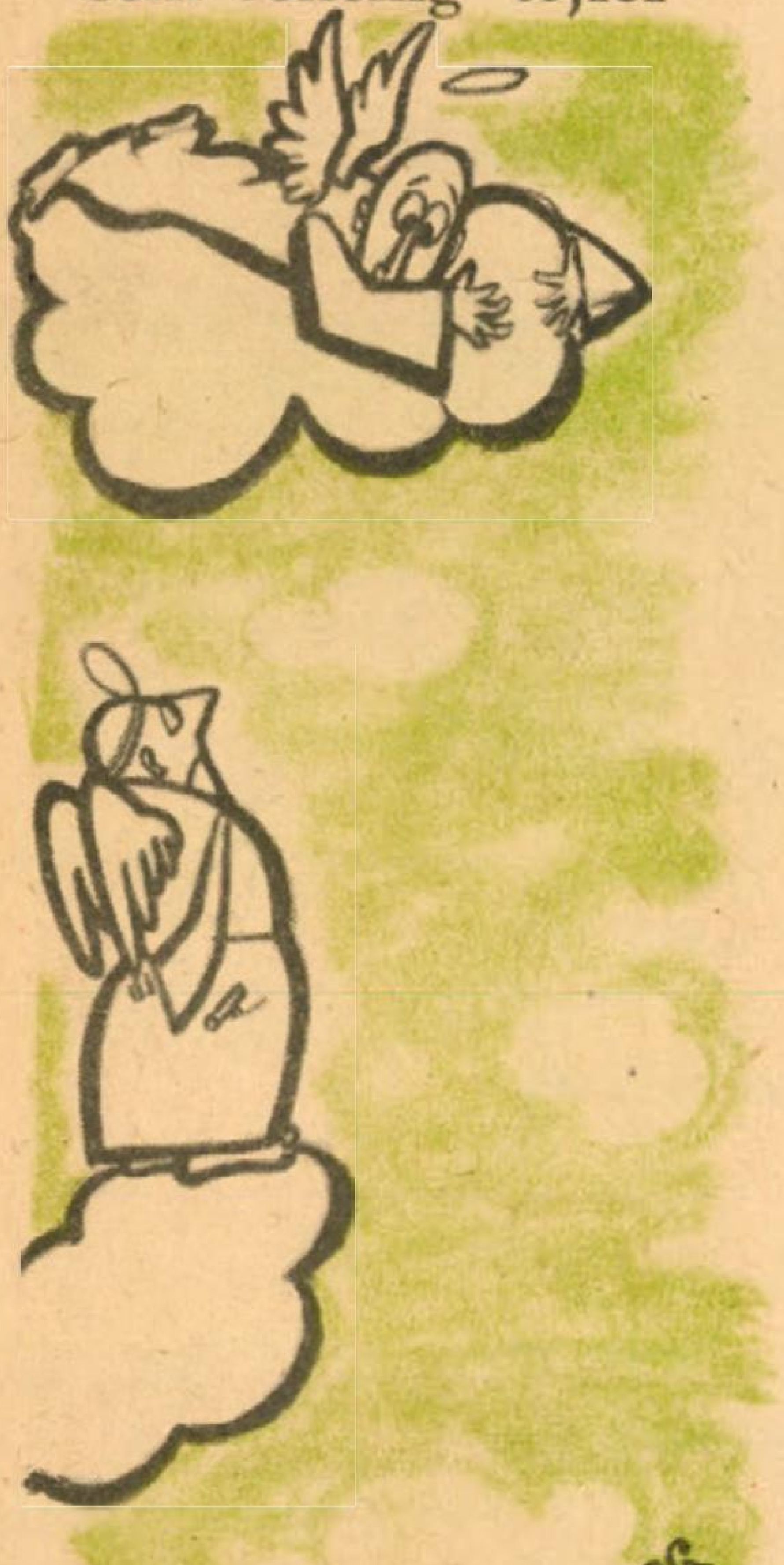

– Doktor úr, segítsen rajtam, tériszonyom van!

halhatatlan fogkefe

Új hírt kaptam Angliából,
s ezért újabb gondom van:
régiségek árverése
volt a minap Londonban!
Jelen volt az antik holmik
minden jeles űzője,
mégse kelt el szegény Lady
Hamiltonnak fűzője...
Nem kellett a kutyának se
Nelson selyemnadrágja...
Drága! — mondták a műgyüjtők —
A moly tovább hadd rágja...!
Szerencsére az árverés
nem dőlt azért dugába:
Napoleon fogkeféje
kivándorolt Kubába...
Megvette egy milliomos,
kinek hona Havanna,
de a dolog sehogy se megy
a fejembe, szavamra!
Hisz' a császár holta óta
több, mint száz év elszaladt,
hogy lehet hát, hogy a kefe
mégis épen megmaradt?...
Bárhogy is van, e fogkefe
halhatatlan kefe lett,
nem is lehet vitatkozni
senkinek se efelett!
Bezzeg az én fogkefémnek
hull a szőre kévébe,
s mindez a huszadik század
hatvanadik évébe...!

Szilágyi György

Véget ért a geofizikai év

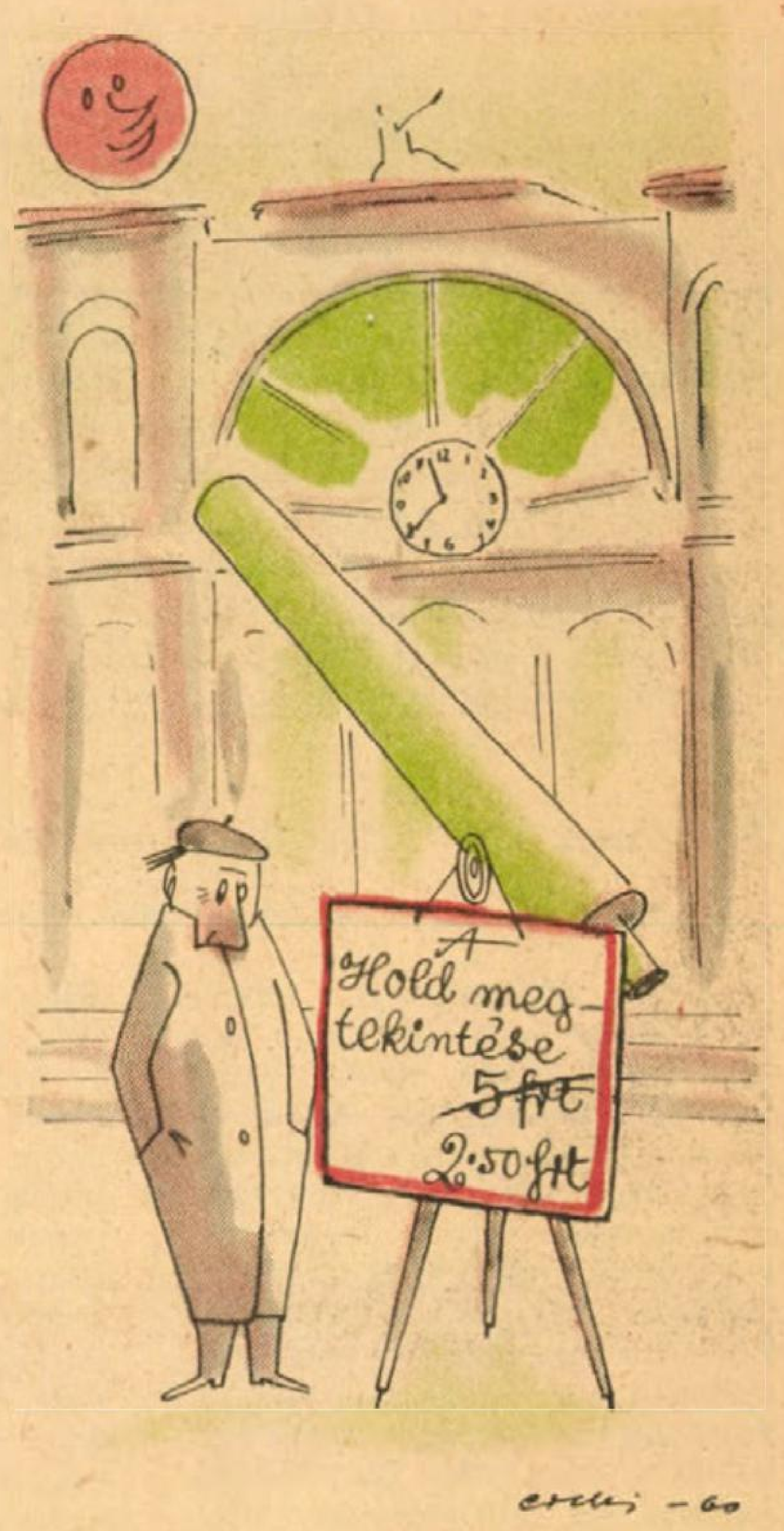

Gépemberek

Gerő Sándor rajza

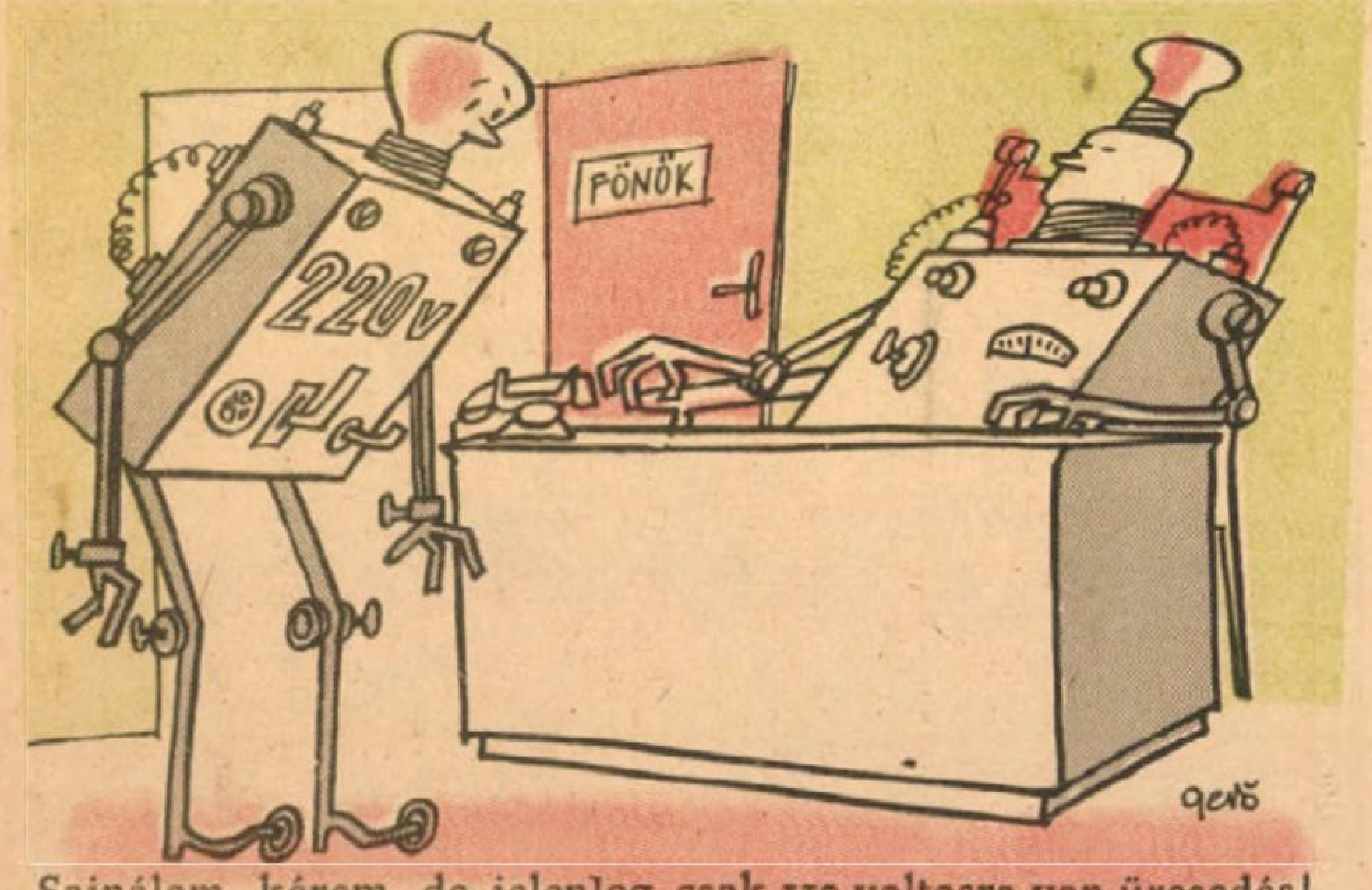

– Sajnálom, kérem, de jelenleg csak 110 voltosra van üresedés!

Autóbuszon

Gerő Sándor rajza

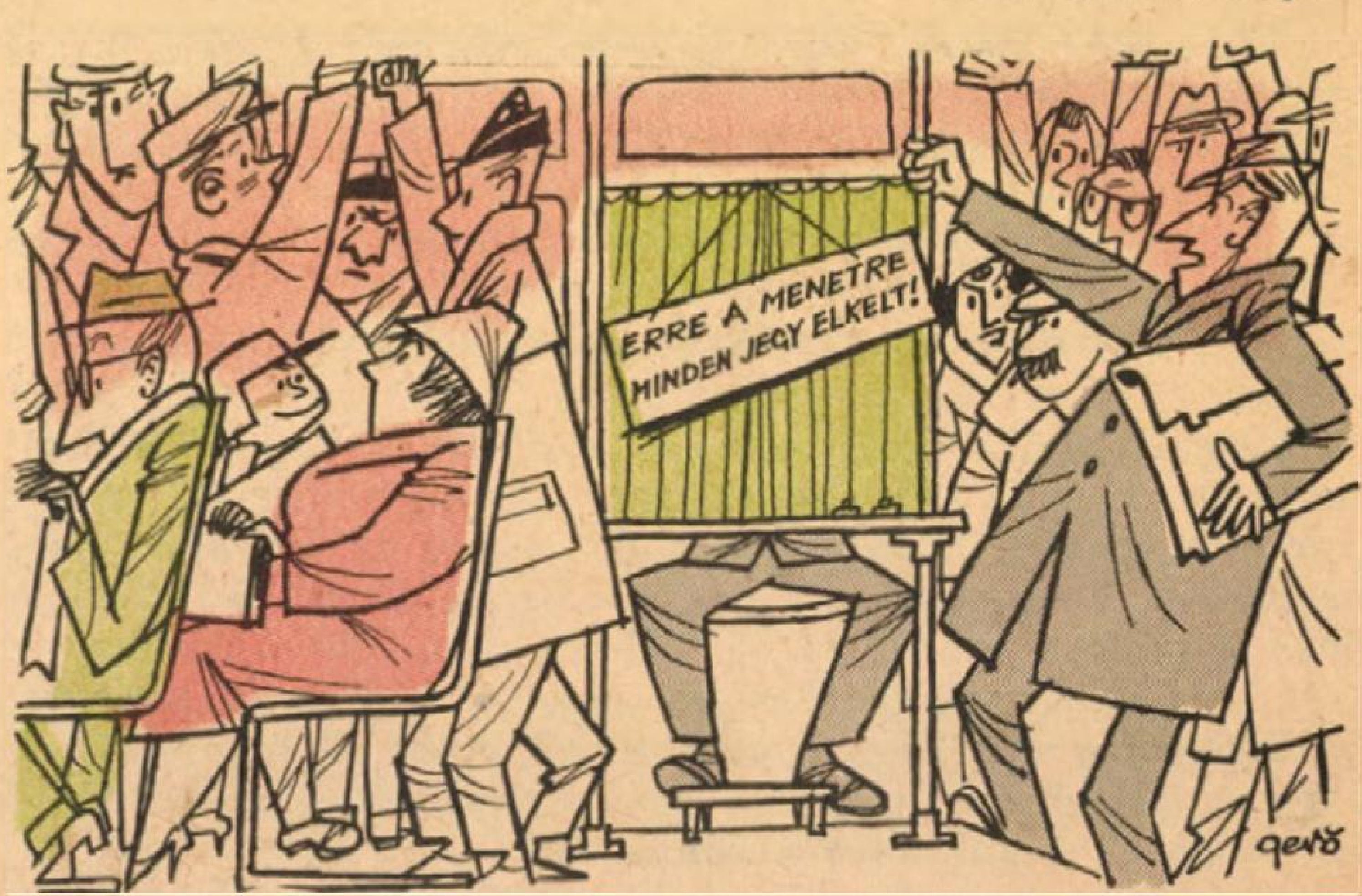
ERRE A MENETRE MINDEN JEGY ELKELT!

Pezseg a nemzetközi élet

Gerő Sándor rajza

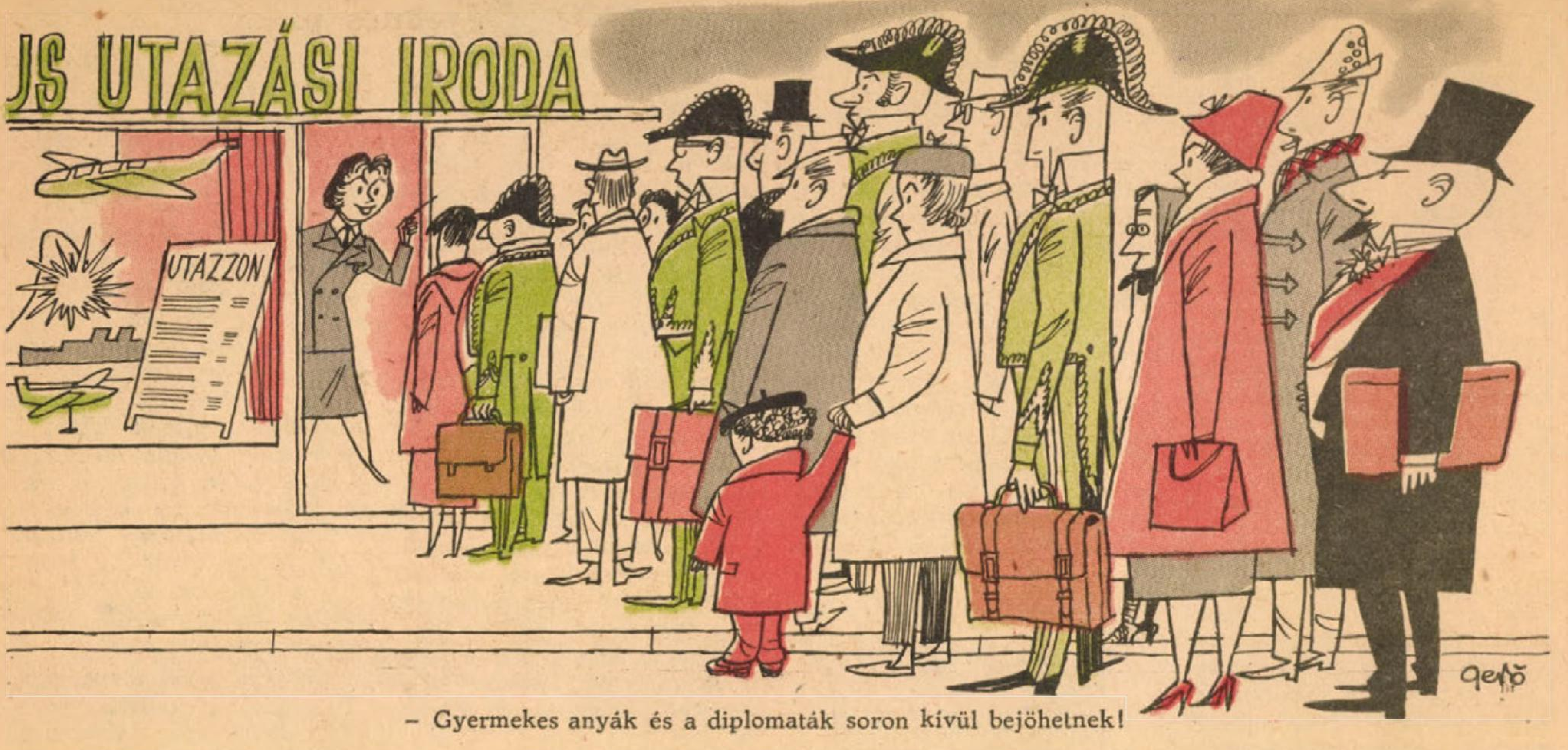

– Gyermekes anyák és a diplomaták soron kívül bejöhetnek!

Az űrben

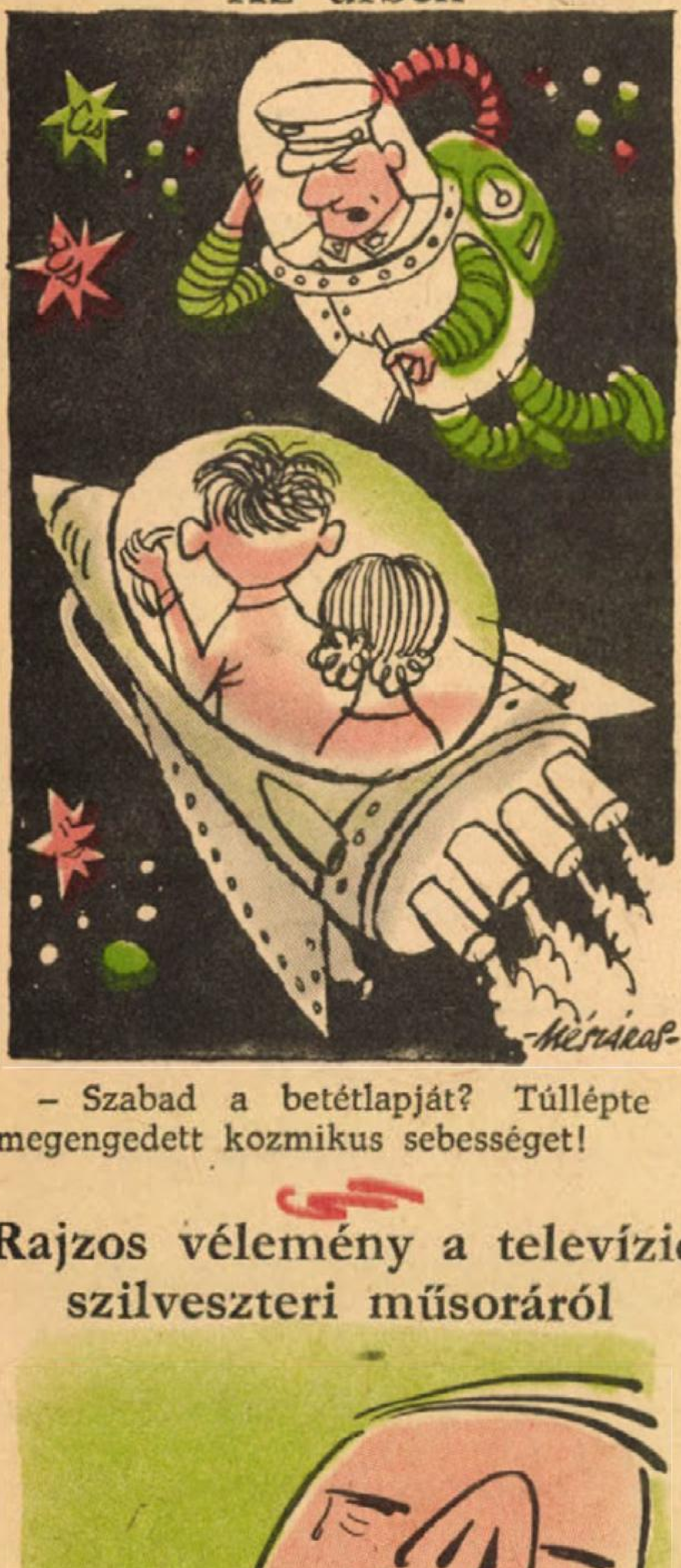

– Szabad a betétlapját? Túllépte a megengedett kozmikus sebességet!

Rajzos vélemény a televízió szilveszteri műsoráról

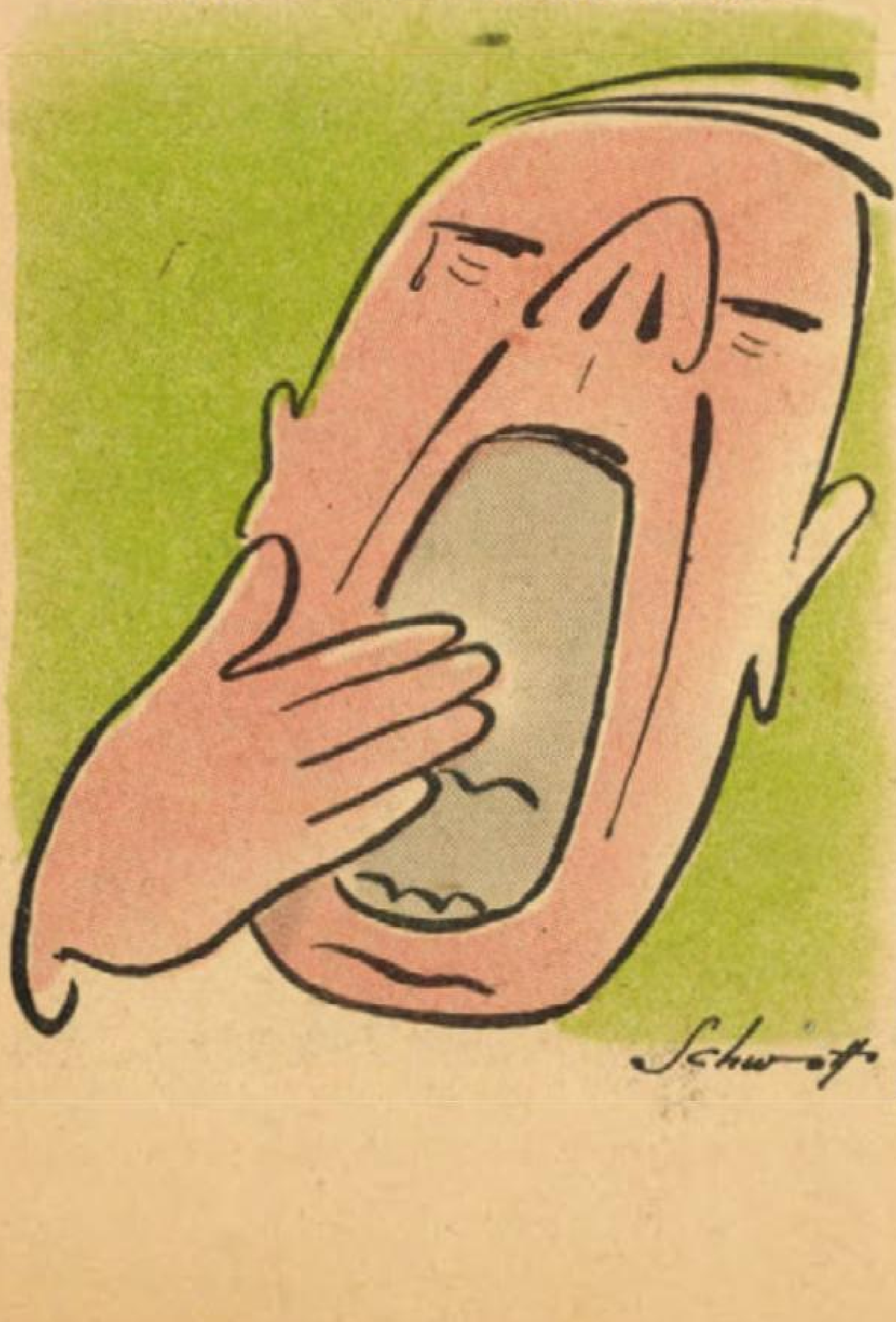

KALENDÁRIUM

1860. JANUÁR 17.

MATEMATIKUS A ZENEKARBAN

SZÁZ ÉVVEL EZELŐTT, 1860. január 17-én, 58 éves korában, hunyt el Bólyai János, a 19. század legnagyobb magyar matematikusa, az abszolút geometria megteremtője.

A zseniális ember nemcsak a matematika területén árult el kiváló tehetséget, hanem mint katona, mint vívó és mint a hegedű kezelője is kiváló volt.

Gyermekkorában részt vett a Marosvásárhelyt előadott első operát játszó zenekarban.

Mint gyermeket másodhegedűsnek osztották be. Az előadáson megjelent az opera vak komponistája is. Megkezdődött az előadás. A vak zeneszerző fülelt, de arcán látszott az elégedetlenség . . .

Fejét csóválta, mert nem azt hallotta a zenekartól, amit elképzelt, amit kottára fektetett.

Egyszercsak az elsőhegedűs hegedűjén elpattant a húr.

A karmester rémülten nézett a szász fiatalemberre, az meg vissza rá.

Az előadás nem állhat meg. A gyermek Bólyai János szó nélkül átnyúlt a szász fiú kottatartója felé, átemelte a szólamát, helyébe tette a sajátját és első látásra nagyszerűen játszotta a primet.

A zeneszerző nem láthatta a történteket, de finom füle azonnal észrevette a változást. Arca egyre sugárzóbb lett, majd hirtelen megfeledkezve magáról felkiáltott:

– Brávo! Brávo! Most dominál a prím . . . !

Pesti ínyenc

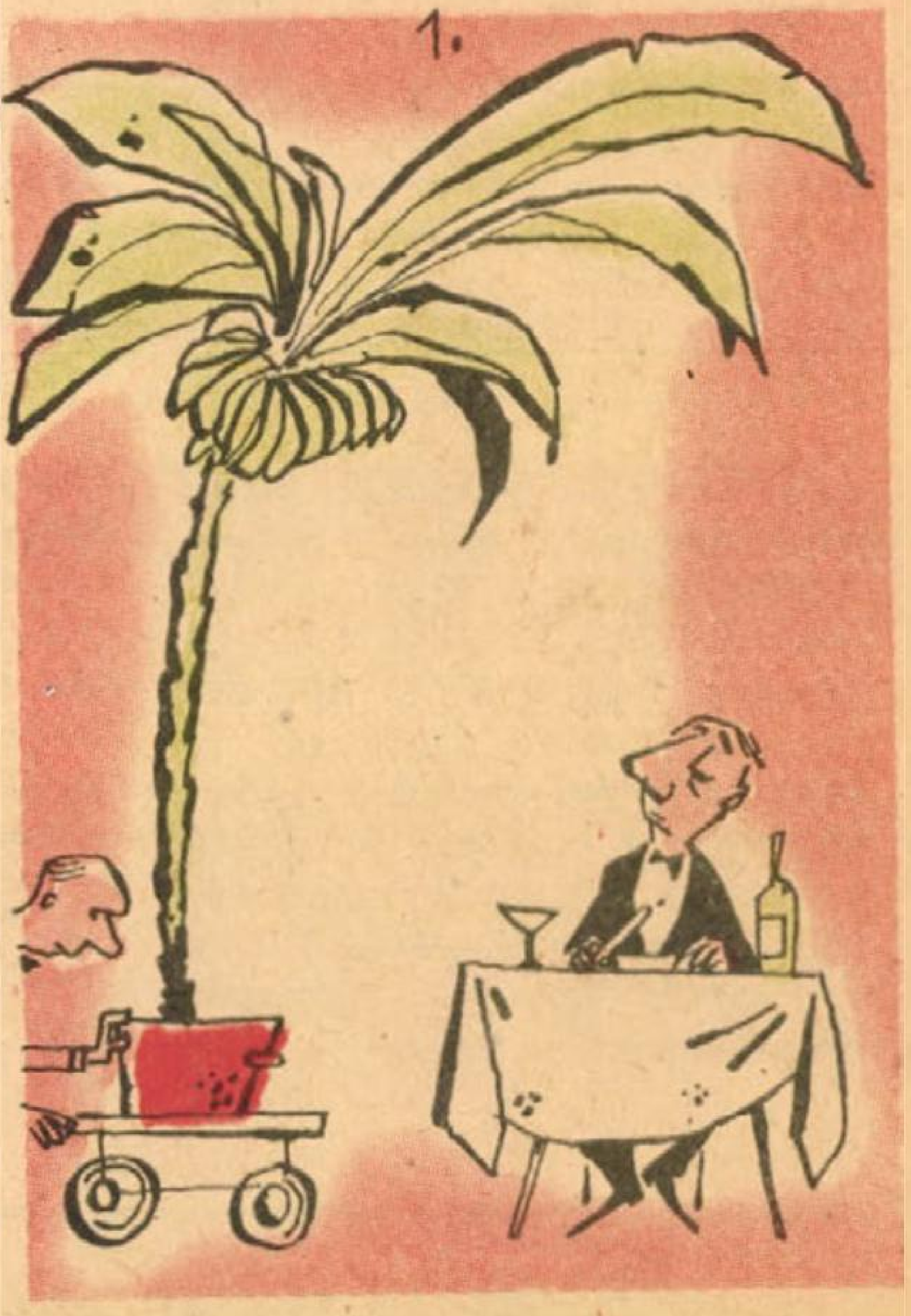

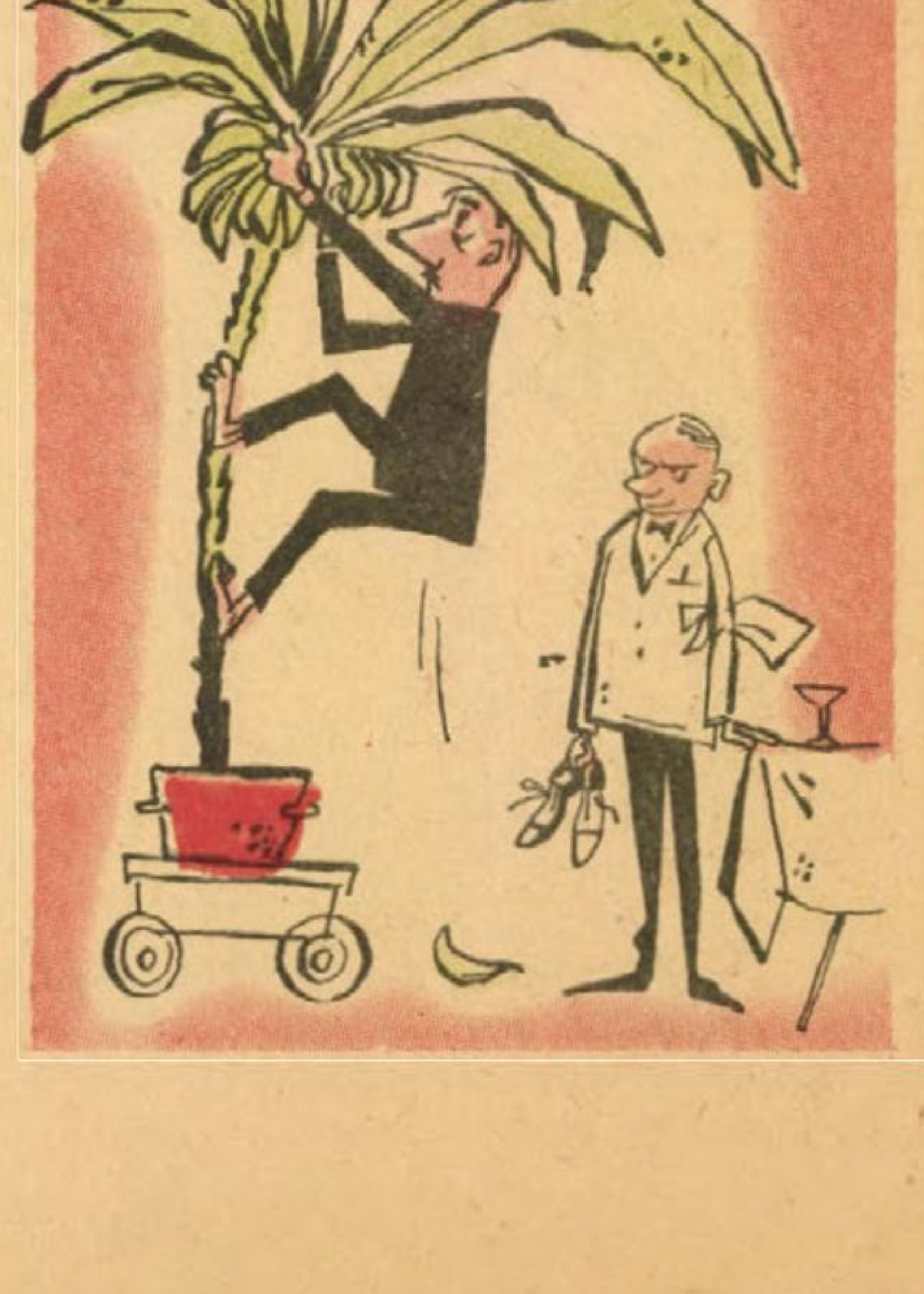

Le a bürokráciával!

Szűk a kapu

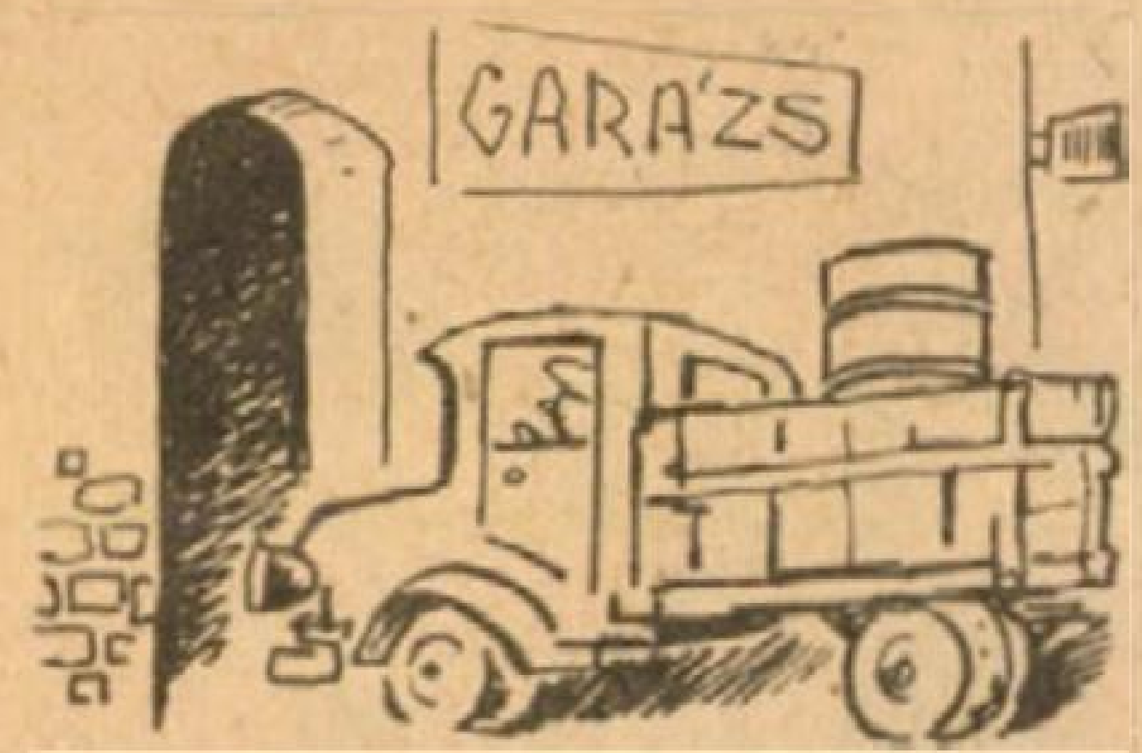

Valamelyik nap elakadtam az autómmal egy forgalmas helyen. Kifogyott a benzinem. Persze rögtön az érdeklődés középpontjába kerültem és többek kérdésére, hogy miért nem méltóztattam idejében üzemanyagról gondoskodni, röviden így feleltem: „Mert szűk a kapu.". Ez a válasz senkit sem elégített ki, holott elég szabatosan fogalmaztam meg a tényállást. Én ugyanis hosszú idő óta a Fővárosi Garázsipari V. Víg utcai garázsában szerzem be autóm táplálékát. A garázs udvarán egy csinos kis benzinkút áll, amelyen időnként egy lehangoló felirat jelenik meg: „Benzin nincs". De ha elmegyek a Majakovszkij utcai két garázsba, vagy a Nefelejcs utcába, ott is megtalálom ugyanezt. A magyarázat pedig a következő. Az említett négy garázs mindegyikének szűk kapuja van. Olyan, amelyen csak egy kis teherautó fér be. Viszont az Áfortnak egyetlenegy kis tankautója van, az is rossz. Ha az egyetlen autó bedöglik, négy benzinkútban nincs benzin mindaddig, amíg az autót meg nem javítják. Ez átlag havonta egyszer megtörténik. Mit lehetne itt tenni? Szerintem az lenne a leghelyesebb, ha kiszélesítenék a kapukat és akkor az Áfort végre nyugalomba helyezhetné a kis Rába-kocsiját, amely erre már alaposan rászolgált.

Egy autós

Lassan, de rosszul

A Lenin körút 12. szám alatt levő, 2409-es Közért-bolt újjáépítése 1957-ben kezdődött és folydogált 1959. december 21-éig, amikor is ünnepélyesen átadták a forgalomnak. A megnyitás után néhány nappal bementem egy kicsit nézelődni és láttam, hogy van itt „műszaki" hiba is, nemcsak csemege. A kétszárnyú ajtó egyike kifelé, a másika meg befelé nyílik. Ebből adódik azután, hogy a vevők egyik része befelé bökdösi a kifelé nyíló ajtót, a másik része meg kifelé cibálja azt, amelyik befelé nyílik. Olyan is akad persze, aki egyből ráhibázik az ajtó nyitjára. Ezek az úgynevezett mindennapos látogatók. A mozaikszerű padlózat imitt-amott már foghíjas. A Lenin körúti front egyik ajtószárnyának üvegtábláján egy csomó hézagtöltésre használt gitt jelzi, hogy a vasszerkezet üvegtartó részét alaposan elméretezték: egyszer már kiesett belőle az üveg. A pótüveg is kiesésre áll, csak éppen arra vár, hogy valaki erélyesebben betegye maga után az ajtót. Aztán zutty . . .

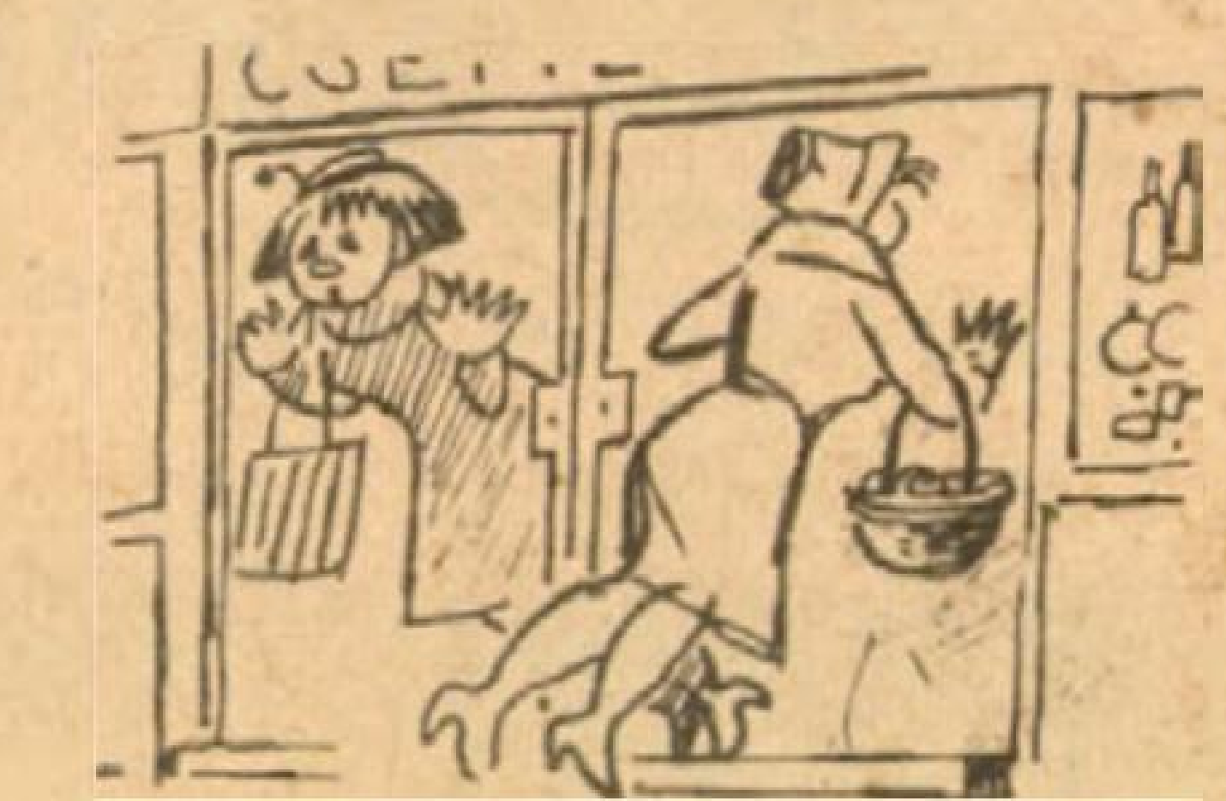

A Dohány utcai oldalon sem különb az ajtó-helyzet. A befelé nyíló ajtó ablaka már az első napokban kitörött. Odacsapódott a falhoz. Úgy látszik, ezen okultak a tervezők, mert utána rögtön gumi ütközőt szereltek a fal elé. Ezzel a befelé nyíló ajtó ügye úgy ahogy rendeződött. De a kifelé nyíló ajtóval, ha ki nem sütnek valami okosat, még sok baj lesz, hiszen oda még ütközőt sem lehet tenni, mert ott lépcső van. Már pedig, ha ezt az ajtót egyszer erélyesebben kinyitják, egyenesen nekimegy az oldalkirakatnak és egyesült erővel törik ki majd egymás üvegét. És hogy teljes legyen az összkomfort, van ennek a boltnak még egy rosszul sikerült díszoszlopa is, amely nem a létesítmény nívóját, hanem a költségvetést emelte 33 000 forinttal.

Kifelé jövet, feltettem magamnak a kérdést: vajon milyenre sikerült volna ez a bolt, ha nem három évig építik? A válasszal adós maradtam magamnak.

(bernáth)

Kétféle díjszabás

Gyakran küldök külföldre újságokat és így nagyjából ismertem a szállítás költségeit. Legutóbb négy darab Ludas Matyit akartam feladni a II. kerület, Török utcai postahivatalban. A posta dolgozója megmérte a kis csomagot és 3.40 forintban szabta meg a portóköltséget. Én sokalltam. Erre ő azt felelte: vigyem el oda, ahol olcsóbban számítják. Megfogadtam a tanácsát, elvittem a 62-es postára, ahol a fenti küldeményt 80 fillérért továbbították.

Lukács Istvánné
II., Szász K. u. 5.

Egy tábláról

A minap érdekes kirakat elé kerültem: a Lenin körút 68. szám alatti Vas és Edénybolt 86. számú fiókjának műanyagüzlete elé. Mindig nagy tiszteletet érzek a műanyagból készült, hygiénikus, praktikus használati eszközök láttán és nagy érdeklődéssel szemléltem a kirakott tárgyakat. A kirakat közepén három nyelven adták a szemlélődők tudtára, hogy idegen nyelveket beszélnek az üzletben. A táblácskán többek között ez állt: ONE SPEAK ENGLISCH.

Mit gondol az a szerencsétlen idegen e mondat láttán? Ha jóindulatú, feltételezi, hogy ha írni nem is, de talán beszélni tudnak a boltban!? Ha pesszimista, be sem megy, mert mit várhat három ilyen szó után? Ha pedig kifejezetten rosszindulatú, talán diplomáciai kérdést csinál belőle, mert ebben a boltban gúnyt űznek az angol nyelvből. És mit gondolok én, a Pestet betegesen kényeztető magyar? Sürgősen távolitsák el ezt az ostoba táblát! Idegenforgalmunkkal arányosan növekedjék képzettségünk és kritikai érzékünk e téren is. Álljunk harcosan a kérdés megoldásának élére és írjuk le bátran; gátlás nélkül, emelt fővel, a halálosan beteg mondat helyett: ENGLISH SPOKEN.

Ne törődjünk vele, hogy ez a kifejezési mód hibátlan és emellett angolos is!

P. P.
Budapest, II., Fő u. 7.

Elszakíthatatlan csomagolás

Schwott Lajos rajza

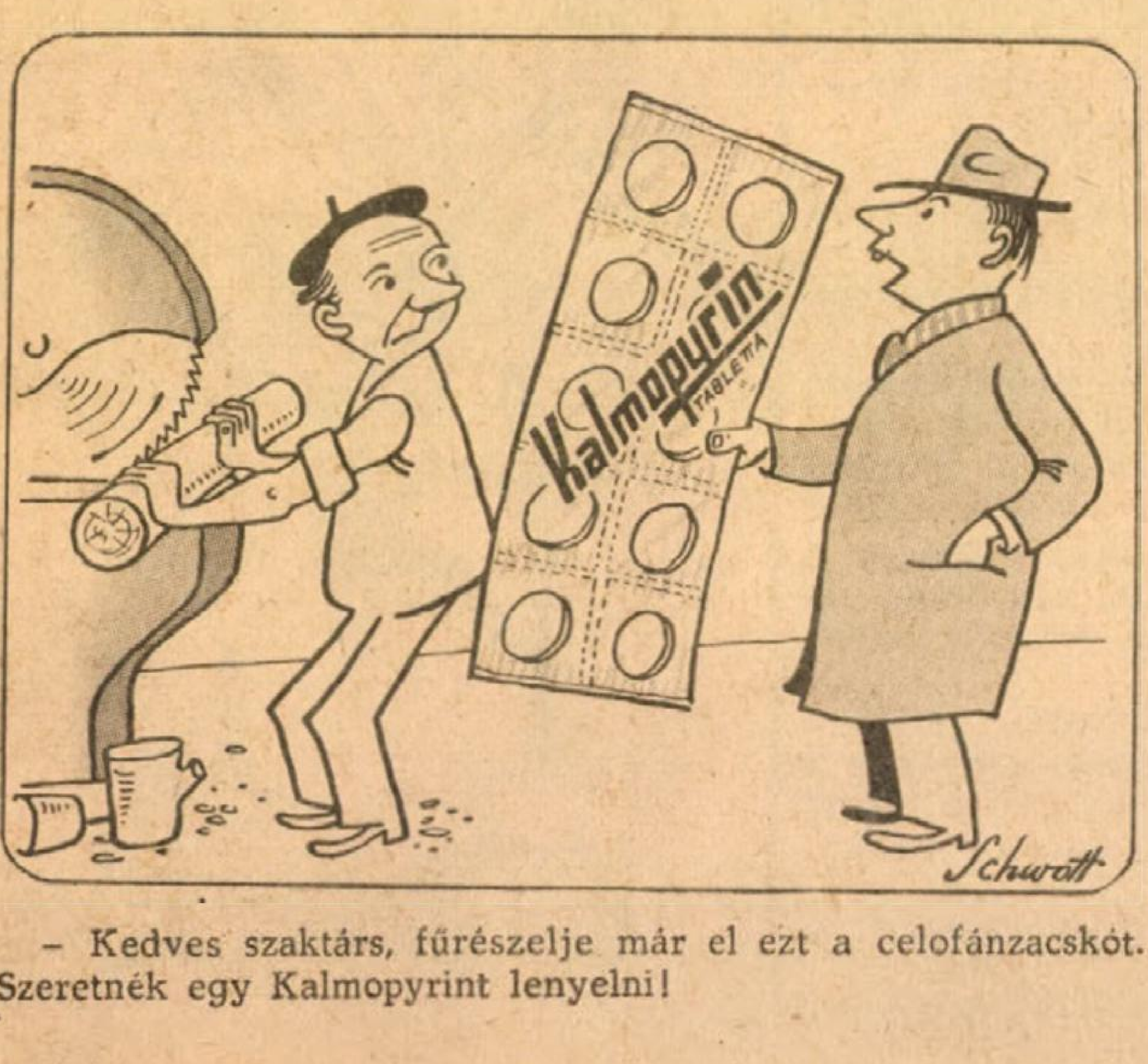

– Kedves szaktárs, fűrészelje már el ezt a celofánzacskót. Szeretnék egy Kalmopyrint lenyelni!

Új közlekedési szabály

Szűr-Szabó József rajza

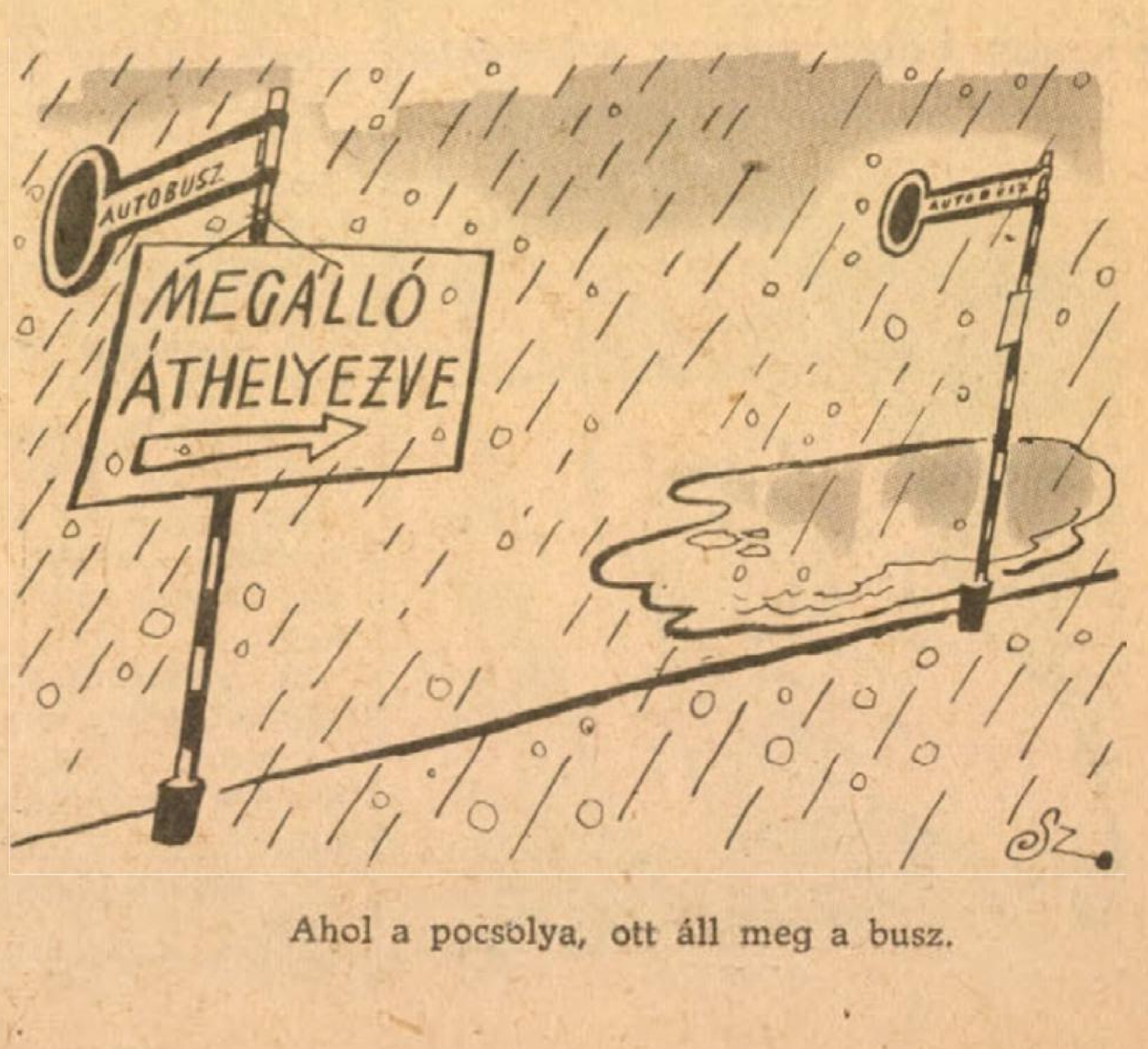

Ahol a pocsolya, ott áll meg a busz.

Gàspár RAJZAI

Ha ez így megy tovább

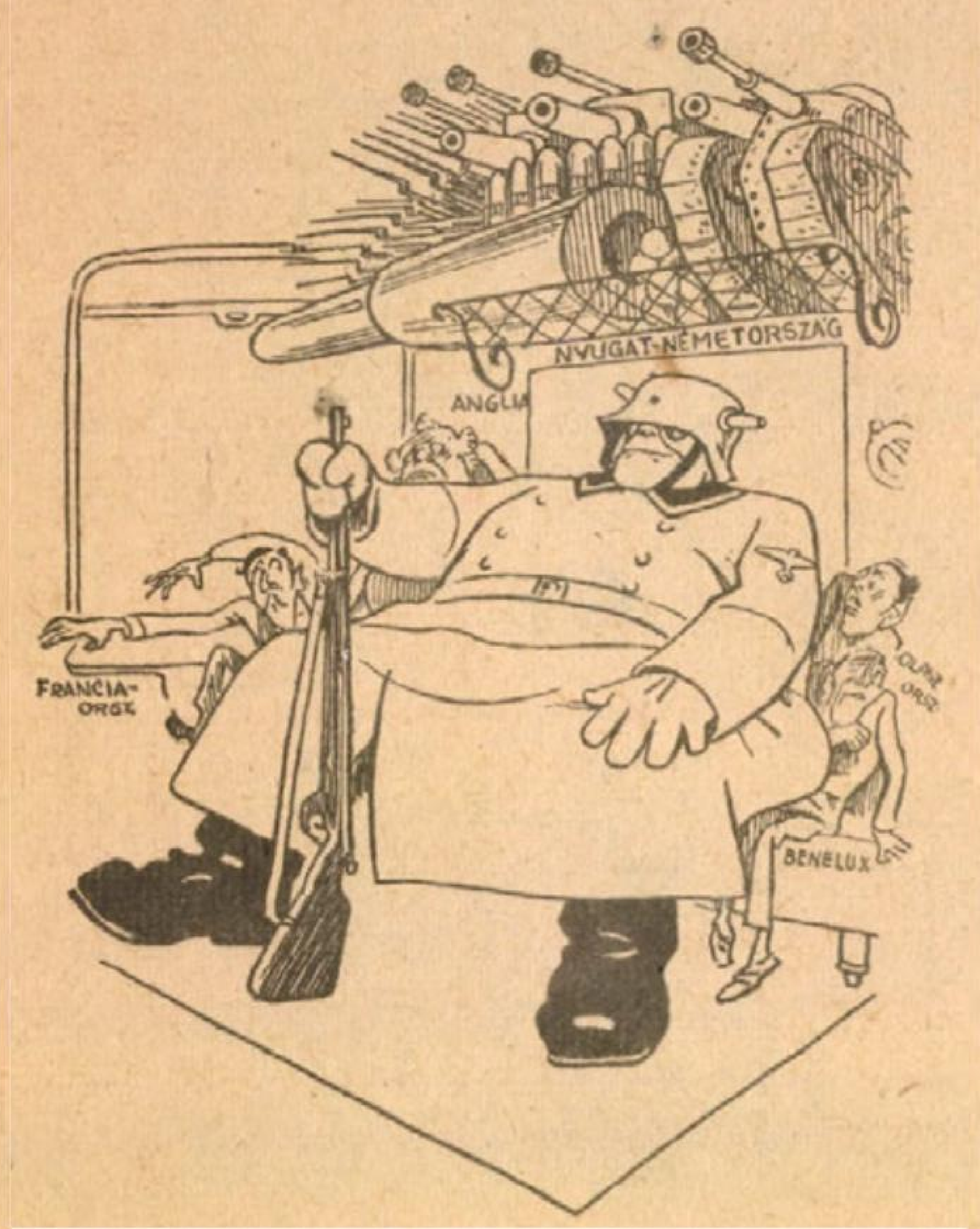

Nyugat-Németország: Legyetek csak nyugodtak, elférünk mi kényelmesen . . .

(Ludas Matyi, 1954)

Gyarmatosítók alkonya

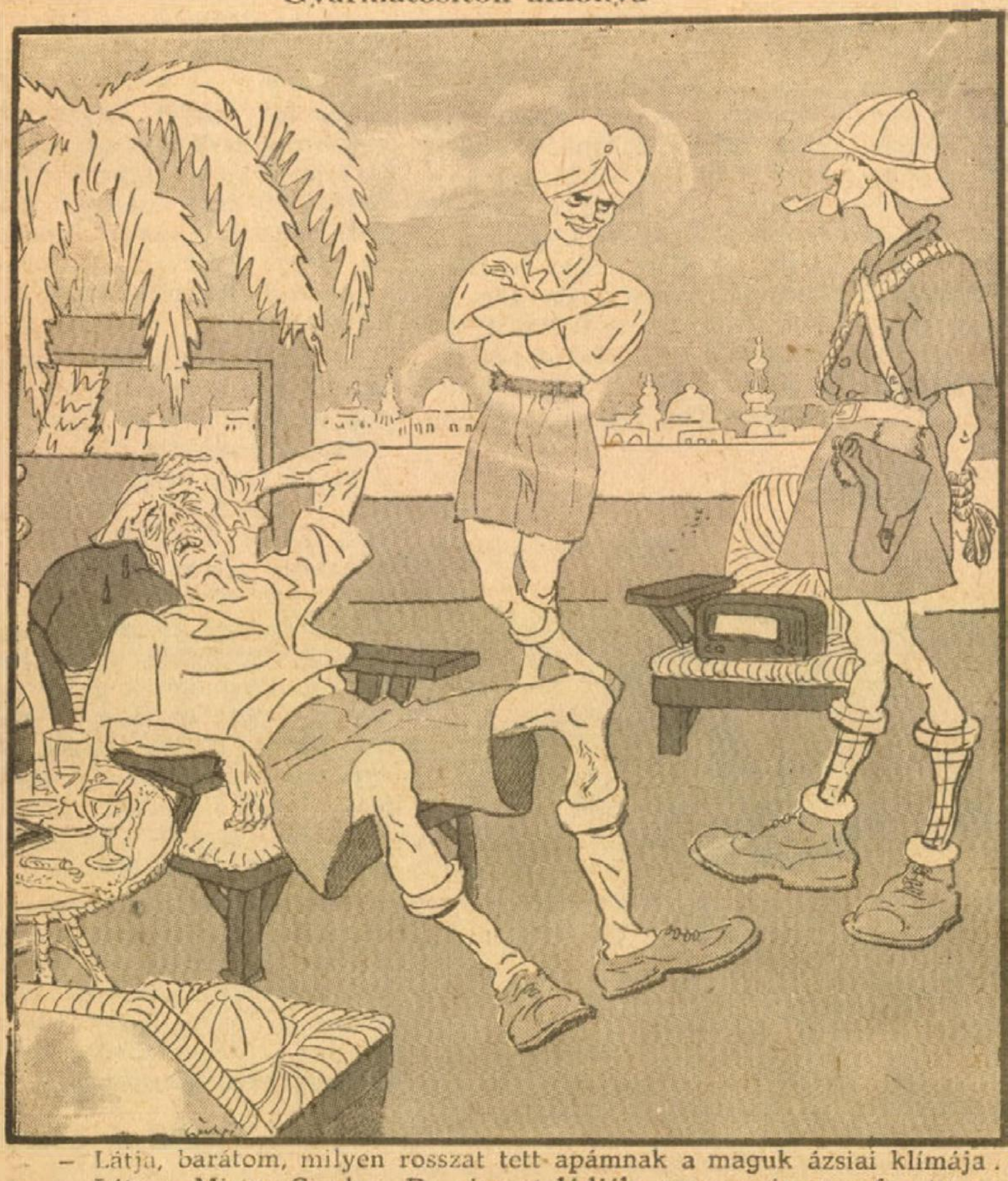

– Látja, barátom, milyen rosszat tett apámnak a maguk ázsiai klímája . . .

– Látom, Mister Gordon. De vigasztalódjék, maga már nem fog itt megöregedni . . .

(Címlap a Ludas Matyiban 1955-ben)

Egy régi választás

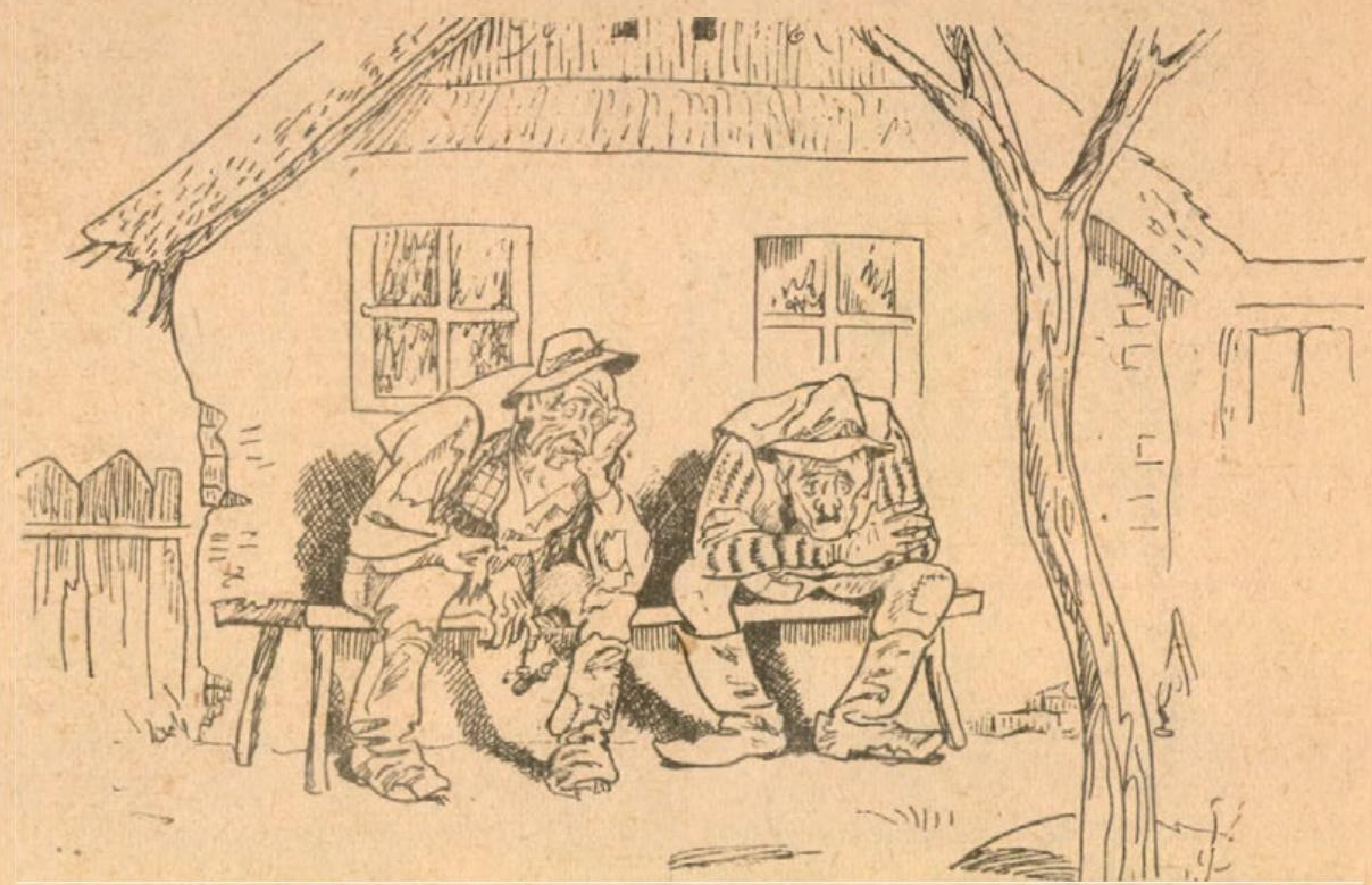

– Azon töprengek, hogy a százezer holdas gróf Festetich, vagy a kétszázezer holdas herceg Eszterházy képviseljen-é . . .

(Ludas Matyi, 1953)

Önérzetes férfi az asszonybrigádban

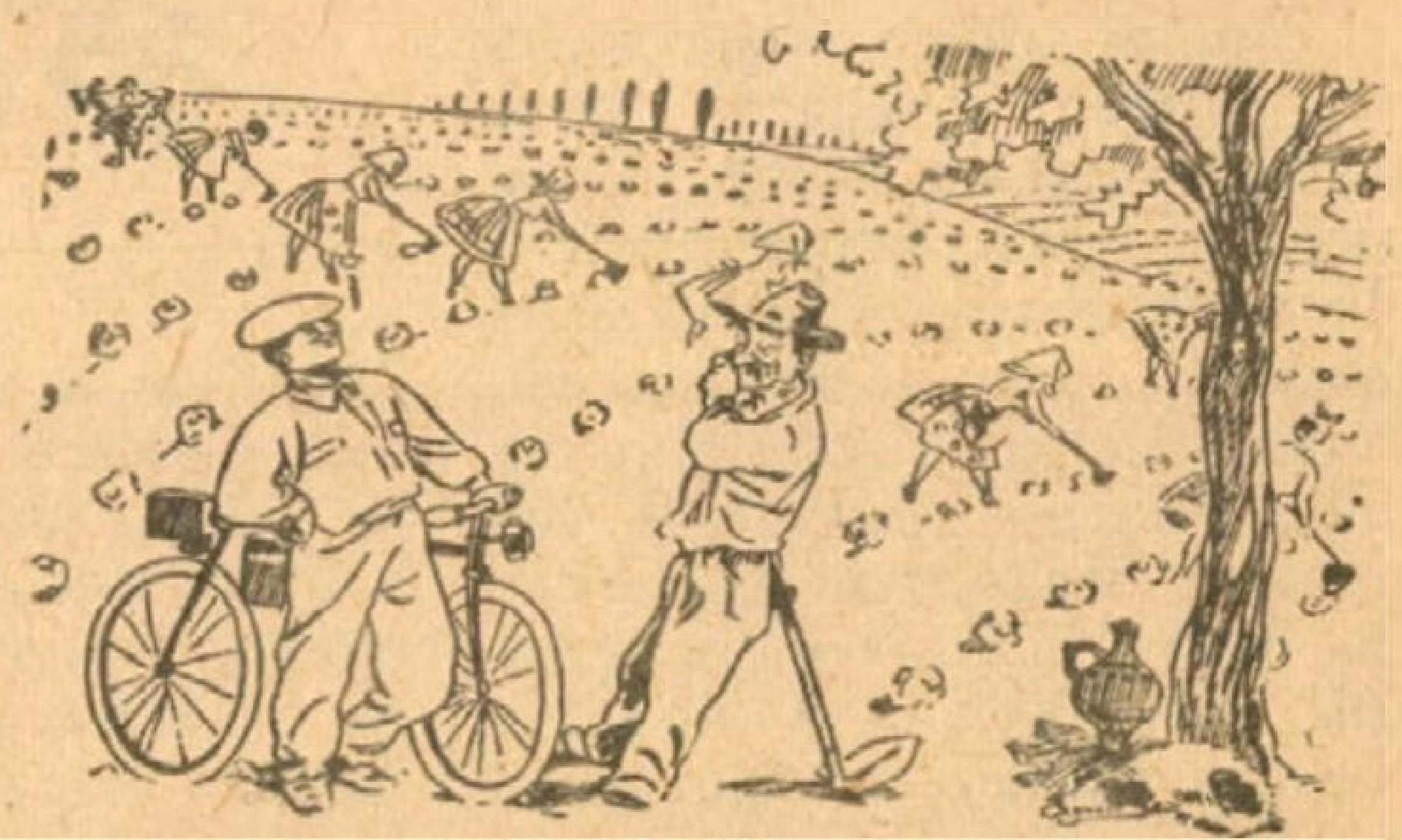

– Aztán jól dolgoznak-e az asszonyok, János bácsi?

– Hát tanítom őket, csak egy kicsit még el vagyok tőlük maradva . . .

(Ludas Matyi, 1954)

Jókai regényei modern kiadásban

Parodisztikus képsorozat

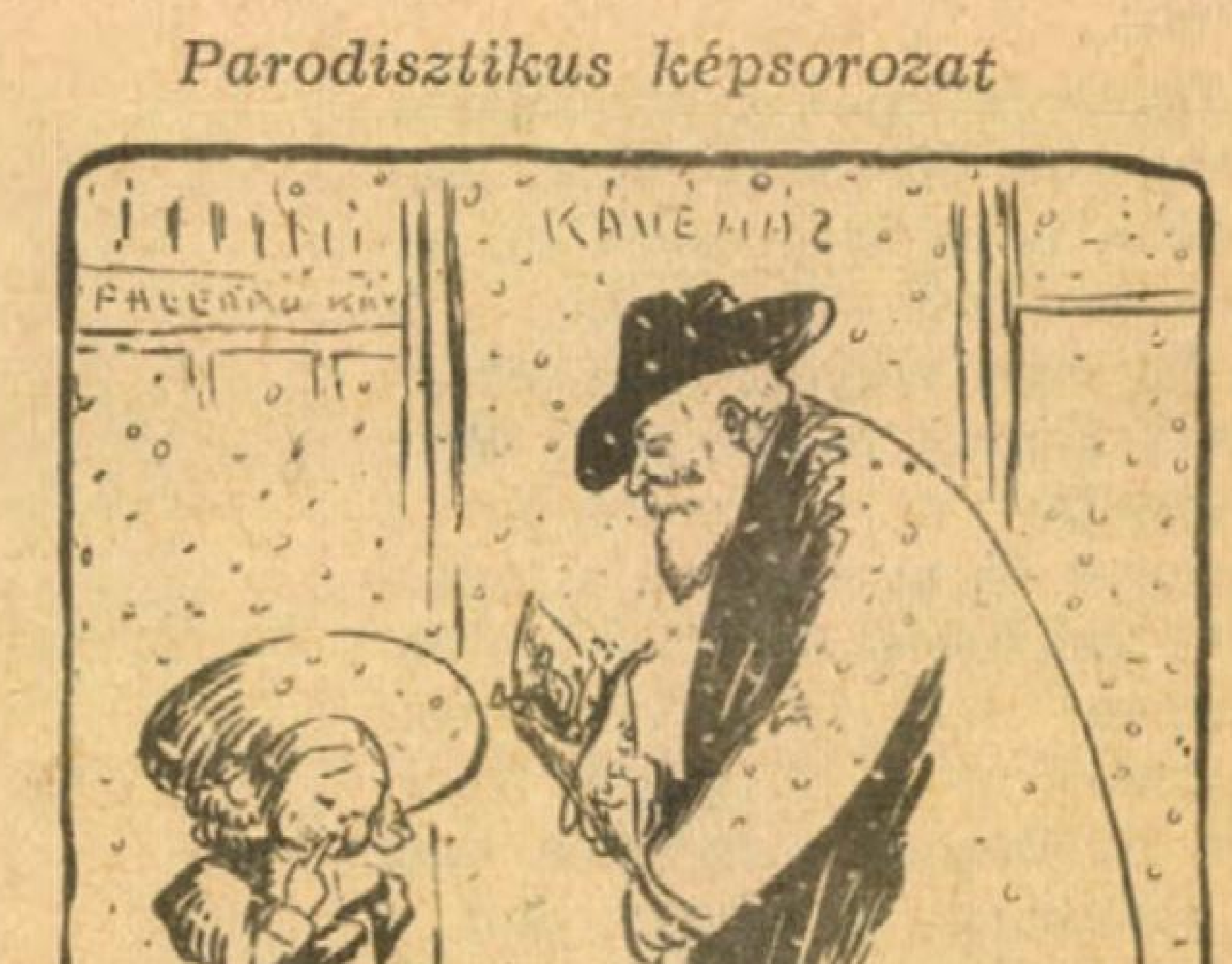

Öreg ember nem vén ember.

(A 18 éves Gáspár Antal rajza az Üstökösben 1908-ban)

Orvosi tanács

Kaján Tibor rajza

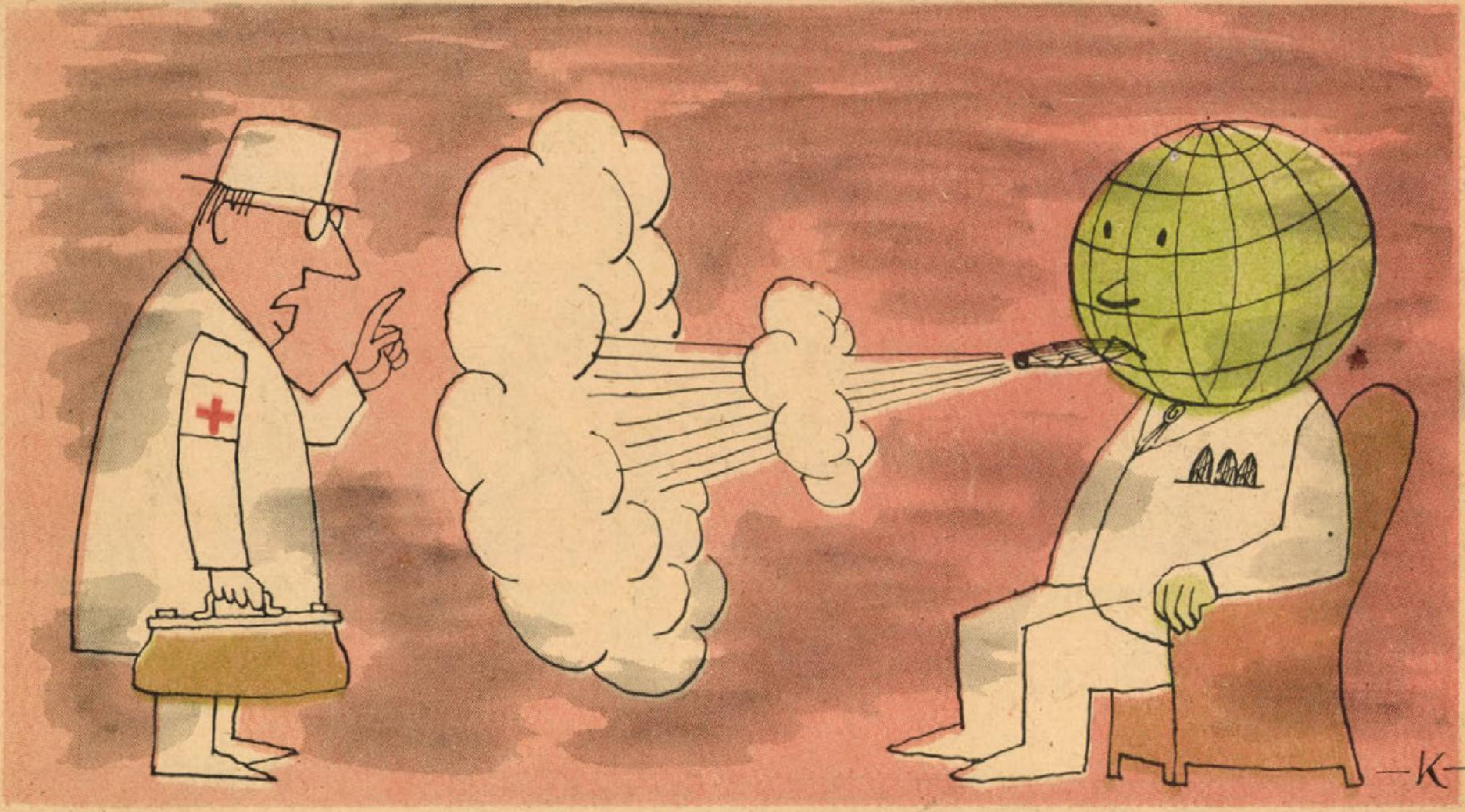

– Kevesebbet szivarozni!

BŰN és BŰNHÖDÉS

A pesti, francia könyvkiállítás gazdag anyagában lapozgatva, váratlan leletre bukkanok. Érdekes, szines leírás a Cote d'Azur-ről, gyönyörű fényképekkel; nem lehet csodálni, hogy érdekel, hiszen alig néhány hónapja, hogy arra jártam. S borítójának hajtókájába betéve kis térkép, nagyszerű! Ezen végre rajta van a dél-francia tengerpart valamennyi helysége, mióta vadászok erre!

De mit tegyek? Másoljam le sebtiben a térképet? Erre ebben a tömegben aligha van mód. Írjam le egyszerűen a városok, községek nevét? Esetleg tanuljam meg gyorsan kívülről? Egyik sem jó megoldás. Egyszerűbb volna elvinni ...

Beleborzongok a gondolatba. Nem, ezt mégsem lehet. Különben is minden sarokban árgus szemmel vigyáznak ... No és ha nem vigyáznának, elvinném? Semmi esetre sem. Mindenesetre most becsukom a könyvet és nézegetem a térképet, térképecskét. Ez tulajdonképpen nem is térkép, csak egyszerű rajz. A papír közepes minőségű, a nyomás nem is tökéletes. A könyv már a helyén pihen, egy méterre eltávolodtam az asztaltól, elmélyülten tanulmányozom a kezemben levő A/4-es formátumú papírlapot. Lapocskát. Nem is lehet észrevenni, hogy ahhoz a könyvhöz tartozott, amelyik ott van a pulton. Azt hiszem, nem is tudja senki körülöttem, hogy mi van a kezemben. Megnézem, milyen összehajtogatva. Közönséges fehér papírdarab. Szórakozottan a zsebembe rakom. A vészcsengő nem szólal meg és nem jön a rendőr sem, hogy megbilincseljen. Azt hiszem, hazamehetek.

Másnap előszedem a fényképeket, most elrendezem őket, hála a térképnek. Hol is van? A zsebemből kivettem és betettem ... Hová is tettem? Kérdem a feleségemet, nem tudja. A fiam, nem is látta. Keresem, keresem, de nem lelem. Kirakom a fiókokat, leszedem a könyveket a polcról, a térkép sehol ... Két órai keresgélés után végül is feladom a harcot; hiába no: ebül szerzett jószág ebül vész ... Úgy kell nekem, miért loptam.

Aztán elmegyek megint a könyvkiállításra; megrendelek pár könyvet, köztük a Cote d'Azur-ről szólót. Azért is meglesz a térkép, csak éppen becsületes úton. Ahogy illik. Legfeljebb nem mindjárt, hanem majd februárra, márciusra. Úgy ígérkezik, akkorra megjönnek Párizsból a rendelt könyvek.

Váratlan meglepetés. Alig pár hét telt el; s értesítést kapok az Idegennyelvű Könyvesboltból, átvehetem a Cote d'Azur-t, meg még kettőt a kért könyvekből. Loholok a Váci utcába a cédulával (és a szükséges pénzzel), átvenni a könyveket. Hozzák is, messziről felismerem az óhajtott mű azurkék fedőlapját. Kezembeveszem, kinyitom – a térkép sehol ... Hát ez meg micsoda? Persze, persze, hiszen ez ugyanaz a példány! Az újak még nem jöhettek meg, egyelőre azokat árusítják, amelyek ki voltak állítva.

És most itt állok egy könyvvel, amelyből magam kiloptam magam elől a térképet. Egyes jóakaróim azt tanácsolják: reklamáljam meg, hogy miért hiányos a könyv. Elvégre újat fizettem, nem használtat!

Lindner László

BUÉK

Toncz Tibor rajza

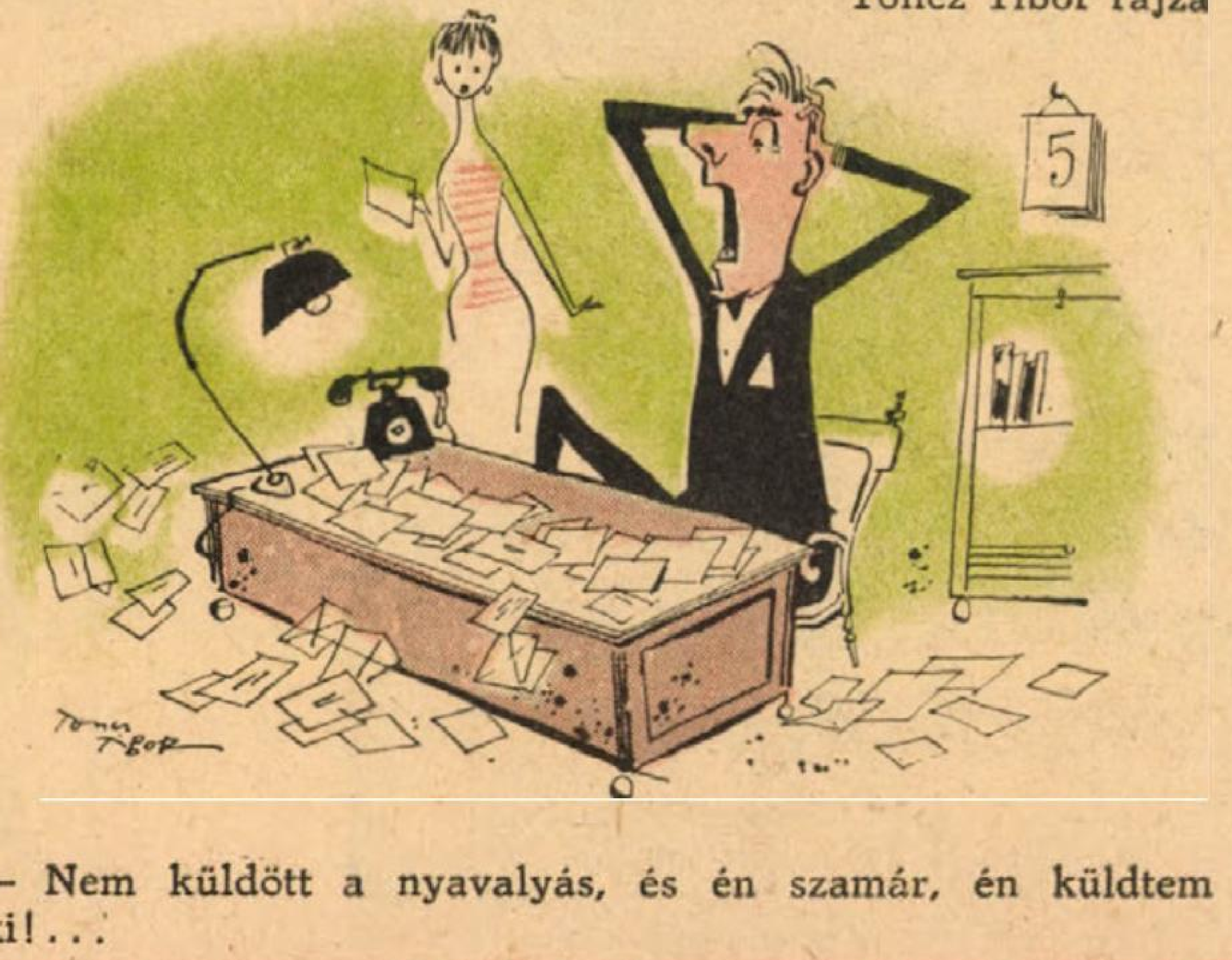

– Nem küldött a nyavalyás, és én szamár, én küldtem neki! ...

IX

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.0025 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.